ΤΟΣ.11ον
.537.

ΜΠΟΥΚ

ΔΕΣ
52

1934

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΝΤΡΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

1.000.000 ΩΡΑΙΕΣ ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ

Δοκιμάσατε τὴν νέαν ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, καὶ γίνετε νέα καὶ σεῖς.

Κατόπιν τῆς ἐκπληκτικῆς ἀνακαλύψεως τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejskal, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, θὰ μπορούσαμε νὰ πωλήσωμε ἕνα βάζο κρέμας 1.000 δραχμὲς καὶ ἑκατομμύρια γυναικῶν θὰ τὶς ἐπλήρωναν μὲ εὐχαρίστησιν. Ἀλλά, ἀντὶ αὐτοῦ, τὴν πωλοῦμεν μὲ παλαιὰς τιμάς.

Ἐὰν ἐπιθυμοῦσατε νὰ βλέπατε τὶς γυναῖκες, ποὺ ἐπέτυχαν θαυμάσια ἀποτελέσματα διὰ τῆς χρήσεως τῆς νέας κρέμας Τοκαλόν, θὰ ἐχειάζοντο περίπου 5.000 ὧρες, γιὰ νὰ παρελάσουν μπροστά σας. Ἕν, δύο... θὰ περνοῦσαν, ἐνῶ κουρασμένη καὶ ἐξηντλημένη θὰ τὶς παρατηροῦσατε ἐπὶ 5.000 ὧρας ἢ 500 ἡμέρας, ἀπὸ 10 ὧρας ἑκάστην.

Χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος ροζ) τὸ βράδυ, πρωτοῦ κοιμηθῆτε. Τρέφει καὶ ἀνανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας, χάρις στὸ Biocel, προερχόμενον ἀπὸ νεαρὰ ζῶα. Ἐξαλείφει ταχέως ὅλας τὰς ἀτελείας τοῦ χρώματος. Χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (ὄχι λιπαρά), τὸ πρωΐ. Τρέφει τὴν ἐπιδερμίδα σας τὴν ἡμέρα καὶ χάνει τὴν πούδρα νὰ κρατᾶ. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ ἀσπρίσῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ τρόπο ἐκπληκτικό.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΤΟΣΟ ΩΡΑΙΑ; ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Ἐὰν ἔχετε παραμελήσῃ τὰ δόντια σας καὶ ἡ ἀναπνοή σας εἶναι δύσοσμος ἀποφεύγετε μεμιδιάσετε πρὶν μετασχηματίσῃ δὶς τῆς ἡμέρας τὴν στοματικὴν ἐπιστημονικὴν μέθοδον. Τὸ ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας, θὰ προσδώσῃ εἰς τὰ δόντια σας ἐκθαμβωτικὴν λευκότητα.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐξαλείφει τὰ κηλιδώματα δροσίζει τὸ στόμα καὶ ἀρωματίζει τὴν ἀναπνοήν.

KOLYNOS

Ἡ Οἰκονομικωτέρα ὀδοντόπαστα, διότι ἓν σωληνάριον διαρκεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΕΣΙΣ: ΜΑΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΔΟΜΗΣ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν νοσημάτων

Μάγερ 23 α — Τηλ. 25530

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἄκαστον ἀσθενῆ

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ βάψατε μόναι σας με τὰ γνήσια καὶ σὲ σύντομο χρόνο θὰ ἔχετε ὅμορφα καὶ θαυμάσια χρώματα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εἰς ὅλα τὰ νεώτερα σχέδια καὶ χρωματισμούς.

Εἰς ἐξαιρετικὰς τιμὰς ΚΡΕΠΟΝ ΕΜΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμοῦ 3. — Πλατεῖα Συντάγματος
Τηλ. 20529

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

VITANOVA

(ΝΕΑ ΖΩΗ)

Η «ΒΙΤΑΝΟΒΑ» εἶνε ἀσφαλῶς ἡ τελευταία λέξις τῆς Ἰατρο-Φαρμακευτικῆς.

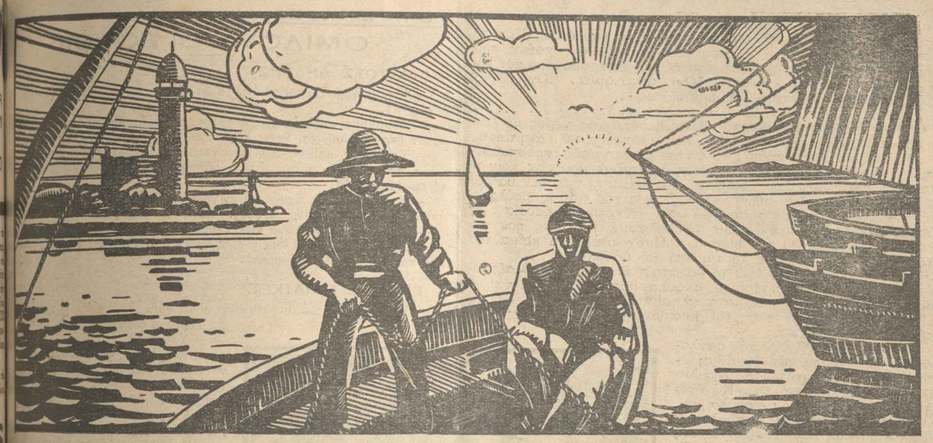
Τὰ ὑπέρογα ἀποτελέσματά της ἐπὶ τῶν ἐξηντλημένων ἐν γένει ὀργανισμῶν, καὶ ἡ ἀπαράμιλλος γεῦσις της καθιστοῦν τὴν «Βιτανόβα» ποτὸν ἀπαραίτητον διὰ κάθε προληπτικὸν οἰκογενειάρχην.

Ζητήσατε τὴν ἀμέσως ἀπὸ τὸν Φαρμακοποιὸν σας. Χονδρικὴ πώλησις Φαρμακευτ. Ἑταιρεία «Μινέρβα», Ἀθῆναι.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΥΜΑ ΣΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ (Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

ΚΑΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JOHN STICKPIECE

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΚΡΙΜΑ

Ὁλοὐναχη στὴν ξύλινη καλυβοῦλα της, ἡ Μπέττυ, τακτοποιοῦσε τὴν φτωχικὴ γκαρνταρόμπα της. Βούρτσιζε τὰ δυὸ-τρία τσαρουμένα φουστανάκια της καὶ τραγουδοῦσε συγχρόνως γιὰ νὰ βιάζῃ τὸν ἀόριστο φόβο, ποὺ τῆς προξενοῦσε ἡ δαιμονισμένη βιόλλα ποὺ οὐρλιαζε ἔξω.

Κάθε τόσο, στεκόταν ἡ γλυκειὰ κοπέλλα, κι' ἔρριχνε δλόγυρα τὰ ματιές φοβισμένες. Ἡ ἀναλαμπὲς τῆς φωτιᾶς ποὺ μισοέσβυνε τὸ μοναχὸ δωματιάκι, ἔκαναν τὰ ἀχρὰ μάγουλα τῆς νὰ ροδίζουν, μὰ γέμιζαν συγχρόνως τοὺς ξύλινους τοίχους, καθὼς καὶ τὸ ταβάνι, μὲ σκιὲς τρομακτικές!

Τέλος σηρίζε ἕνας λυσσασμένος νοτιᾶς, κι' ἡ βροχὴ ἔπεφτε ἀπείλια, μαστιγώνοντας μὲ πεῖσμα τὴν καλαμοσκέπαστη στέγη. Ἔξαφνα ἡ Μπέττυ ἀνασκίρτησε... Τῆς φάνηκε, μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιά, πὼς ἄκουσε τὴν πόρτα τῆς καλύβας ν' ἀνοίγη.

Ἔμεινε τότε τρομαγμένη τὸ κεφάλι της κι' ἀμέσως ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ λαχτάρας, γιατὶ εἶδε νὰ στέκεται ἀκίνητος στὸ κατῶφλι ἕνας ἄγνωστος.

«Συγνώμην, δεσποινίς! ψιθύρισε ἐκεῖνος. Εἶμαι ξένος σ' αὐτὰ τὰ μέρη, καὶ μ' ἔπιασε ἡ θύελλα στὸ δρόμο... Λίγη φωτιὰ νὰ στεγνώσω, κάτι νὰ φάω, καὶ θὰ πληρώσω μὲ τὸ παραπάνω!...

«Μὴ φοβᾶστε μέσα, κύριε! ἀποκρίθηκε ἄτονα ἡ νέα. Θὰ βρῆτε ὅ,τι σᾶς χρειάζεται... Καθῆστε κοντὰ στὸ τζάκι!...

Ὁ ἄγνωστος, ἕνας κοντόχονδρος ρωμαλέος ἄνθρωπος, μὲ βαθειὰ καὶ κτηνώδη μοῦτρα καὶ μὲ μουσκεμένη ἀπ' τὸν κατακλυσμὸ τὴν ταπεινὴ ἐργατικὴ φορεσιά του, ἔβγαλε ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως καὶ στρώθηκε μπροστὰ στὸ τζάκι. Ἡ κοπέλλα τοῦ ἔβαλε ξύλα στὴ φωτιά, καὶ τρέχοντας στὸ ἐρμάρι, ἔβγαλε τὰ ἀπομεινάρια τοῦ λιτοῦ δείπνου της.

«Ἐφτὰ τυρί, δυὸ αὐγά, μιὰ φετίτσα λαρδὶ κι' ἕνα μπουκάλι κρασί... εἶπε στὸν ἄγνωστο χαμογελῶντας. Αὐτὰ μόνον εἶνε, μπορῶ νὰ διαθέσω ἀπόψε καὶ σὲ μιὰ τέτοια ὥρα!...

Ὁ ἄγνωστος γέλασε θάνατα καὶ ρίγτηκε πεινασμένος στὸ φαγητό. Τὰ τρατζιὰ σαγόνια του δούλευαν ἀκατάπαυστα, κι' ἡ κουβέντα του πλατάγισε στὸν οὐρανίσκο μὲ ἀπόλαυσι χυδαία, ἐνῶ ἀδειασε μονορροῦφι τὸ κρασὶ τοῦ μπουκαλιοῦ.

Ἔπειτα, σκουπίζοντας τὰ χεῖλη του μὲ τὸ μανίκι, γρύλλισε ἱκανοποίησι κι' εἶπε στὴ νέα ποὺ τὸν κυττοῦσε ἐντωμεταξὺ μὲ ἀπορίαν ἀπέχθειαν:

«Καημὸ εἶγα νὰ φάω ἔτσι, λυγερόκορμη μικροῦλα μου... Ἀλλοίμονο, δὲν μοῦπες τ' ὄνομά σου, τόση ὥρα ποὺ μιλοῦμε!...

Ἡ Μπέττυ τοῦ λέγε, κύριε... Καί....

Ἡ Μπέττυ δίστασε πρὶν ν' ἀπαντήσῃ. Τὰ φερσίματα τοῦ χυδαίου αὐτοῦ ἀνθρώπου τὴν τρόμαζαν ἀόριστα. Ὡστόσο, θλέποντάς τον ἥσυχο νὰ ζεσταίνεται στὴ φωτιὰ καὶ νὰ τρίβῃ μὲ ἡδονὴ τὰ χέρια του, παρηγορήθηκε κάπως κι' ἀποκρίθηκε:

—Δὲν ἔχω κανένα, κύριε... Ὁ πατέρας μου ποὺ ἐργαζόταν σ' αὐτὸ τὸ μεταλλεῖο, σκοτώθηκε πρὶν ἀπὸ χρόνια, σὲ κάποια ἔκρηξι, κι' ἀπόμεινα ἀπὸ τότε πεντάρφανη... Οἱ ἐργάτες τοῦ μεταλλείου παρακάλεσαν τότε τὸν μηχανικὸ νὰ μὴ μὲ διώξῃ ἀπ' τὸ καλύβι χι' ἔτσι κανένας δὲν μὲ πείραξε... Μὲ μεγάλωσαν σιγὰ-σιγὰ οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, κι' ὅταν ἤνοιωσα καλὰ τὸν κόσμο, δὲν κράτησε ἡ καρδιά μου νὰ χωρισθῶ ἀπὸ αὐτούς... Γι' αὐτὸ τοὺς περιποιοῦμαι τώρα κι' ἐγὼ ὅπως μπορῶ, πλένω τὰ μαντήλια τους, τοὺς μαγειρεύω πότε-πότε, καὶ τοὺς λατρεύω ὅσο μ' ἀγαποῦν...

—Κακόμοιρη μικροῦλα! μουρμούρισε ὑποκριτικὰ ὁ ἄγνωστος καὶ συνδαύλισε τὴ φωτιὰ μὲ δύναμι. Ἀλήθεια, μήπως σοῦ βρίσκεται λίγο κρασὶ ἀκόμα;

—Αὐτὸ ἦταν ὅλο, ὅσο εἶγα! ἀποκρίθηκε ἡ Μπέττυ. Εὐχαρίστως νὰ σᾶς ἔπαιρνα κι' ἄλλο, μὰ ἡ καντίνα εἶνε κλειστὴ τώρα καὶ ἡ καλύβες τῶν μεταλλωρύγων εἶνε ἀραιὰ σπαρμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὸ δάσος... Φοβοῦμαι νὰ γυρίσω ἔξω, μιὰ τέτοια ὥρα καὶ μ' αὐτὸν τὸν κατακλυσμό!...

Ὅσο ἄκουγε αὐτὰ τὰ λόγια τῆς ἄδολης νέας ὁ ἄγνωστος, τόσο κι' ἡ γυδαία ὄψι του φωτιζόταν ἀπὸ μιὰ λάμψι καταχθονία. Πλατάγισε τὴ γλῶσσα του πάνω ἔτρωξε τὰ χέρια του, κ' ἔρριξε στὴ Μπέττυ ἕνα ὀλέμμα πόθου.

Ἡ νέα χλώμιασε παρευθύς, κι' ἤνοιωσε τὴν ἀπερισκεψία ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὸ ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της τόσο εἰλικρινὰ στὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸν ξένο. Γι' αὐτό, παρ' ὅλη τὴ ἀνατριχίλα ποὺ τῆς προξενοῦσε ἡ ἐξαγριωμένη θύελλα, ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ μὲ τρόπο πρὸς τὴν πόρτα, σκοπεύοντας νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ νὰ τρέξῃ ἔξω νὰ σωθῇ.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ τὴ φθάσῃ. Ὁ ἄγνωστος, ποὺ δὲν ξεκόλλοῦσε ἐντωμεταξὺ τὴν κτηνώδη ματιά του ἀπ' τὴ νέα, μάντεψε τὸν κρυφὸ σκοπό της καὶ μ' ἕνα πήδημα λύκου βρέθηκε κοντά της.

Τὴν ἀναποδογύρισε στὴν ρωμαλέα ἀγκαλιά του, ἔχωσε βιαια στὸ στόμα της μιὰ πετσέτα, καὶ μανταλώνοντας γερὰ τὴν πόρτα ἄδειασε τὴν στάμνα τοῦ νεροῦ στὴ φωτιὰ ποὺ σπιθοβολοῦσε στὸ τζάκι...

Κλάσματα ἔξω ἀπ' τὸ φτωχικὸ καλύβι, μὰ κόλασις καὶ μέσα. Μόνο γιὰ λίγη ὥρα μπερδεύτηκαν τὰ ἀγωνιώδη μουγκρητὰ τῆς ἄμοιρης νέας, μὲ τὰ μουγκρητὰ τῆς νεροποντῆς, κι' ἔπειτα ἄκουγόταν μονάχα τὸ οὐρλιασμα τοῦ ὑγροῦ

νοτιᾶ ἀνάμεσα στὰ δένδρα...

—Νὰ τὸ ξεσκίσουμε τὸ τέρας! οὔρλιαζαν τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, ἀφρισμένοι οἱ ἐγάτες τοῦ μεταλλείου, καθὼς τριγύριζαν μὲ λύσσα τὸν μηχανικό τους. Νὰ ἐφαρμόσουμε τὸν νόμο τοῦ Λύντς γιὰ τὸ κτῆνος!.. Ὄχι, ἀστυνομία.. Ὄχι... Ἐμεῖς θὰ γίνουμε δικασταὶ καὶ δήμιοί του!...

. . . . . .

Ὁ σὲρ Νταΐβις, ὁ μηχανικός, ἕνας ψιλόλιγνος γέρος μὲ λευκὸ μουστάκι, ἔνοιωσε καθαρά, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε.

—Μὴν κάνετε ἔτσι, παιδιά! τοὺς εἶπε μὲ λυγμούς, προσπαθῶντας νὰ τοὺς καθησυχάση. Κι' ἐμένα ἡ καρδιά μου εἶνε κομματιασμένη.. Κι' ἐμένα μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα, πὼς δὲν θὰ ξαναντικρύσουμε ποτὲ τὸ ἀθῶο γέλιο τῆς φτωχῆς μας μικρούλας... Πιὸ πάνω ὅμως ἀπ' τὸν σπαραγμό μας, στέκεται ἡ ἐξουσία... Σ' αὐτὴν πρέπει νὰ παραδώσουμε τὸ κολασμένο κτῆνος ποὺ τὴν σκότωσε, κι' αὐτὴ θὰ τὸν δικάση.. Ἡσυχάστε.. Τὸ κρῖμα του εἶνε μεγάλο, κι' ὁ νόμος τὸ τιμωρεῖ μὲ θάνατο!...

—Καὶ τί νὰ τὸν κάνω ἐγὼ τὸ θάνατο τοῦ νόμου; οὔρλιαξε τότε ἕνας γιγαντόσωμος νέος μὲ σκουλαρίκια στὰ αὐτιά του, ὁ ὁποῖος μὲ στιβαρὰ σπρωξίματα πλησίασε τὸ μηχανικό.

"Ὅλοι θουϐάθηκαν τότε καὶ κρατῶντας τὶς ἀναπνοές τους περίμεναν τὴ συνέχεια.

—Τί νὰ τὸν κάνω ἐγὼ τὸν σαχλοθάνατο τοῦ νόμου, σὲρ Νταΐβις; ἐπανέλαϐε ὁ νέος κυττώντας ἀπειλητικὰ τὸν προϊστάμενό του. Κι' ἐγὼ τὴ λάτρευα τὴ φτωχὴ μικρούλα μου. Κι' ἐγὼ ὀνειρευόμουν διαρκῶς νὰ τὴν κάνω ταῖρι μου, χαρίζοντάς της καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα, ὅπως τῆς εἶχα χαρίσει καὶ τὴν καρδιά μου ὁλόκληρη... Μὰ κάποτε ποὺ τόλμησα νὰ τῆς μουρμουρίσω τὸν κρυφὸ καῦμό μου, ἐκεῖνη μοῦ εἶπε σιγαλά : «Ντίκ..ἐσκότωσες ἀνθρώπους... ἔκανες στὴ φυλακή... Σὲ φοϐοῦμαι, Ντίκ, τώρα... Ἂν ἀργότερα ἡμερέψεις!..»

"Ἔτσι θρυχήθηκε ὁ Ντὶκ καὶ τὰ μάτια του ἔγιναν κόκκινα. Χτύπησε μὲ τὴ γροθιὰ του τὰ φαρδειὰ στήθη του καὶ ξεφώνισε ἄγρια:

—Κι' ἐγὼ ἤμουν ἕνα κτῆνος...Κι' ἐμένα τὰ λόγια της ἐκεῖνα μὲ μπάτσισαν κατάμουτρα! Μὰ τὴ σεϐάστηκα ἐγώ... Τῆς ἔστησα πιὸ ἱερώτερο θρόνο στὴν ψυχή μου καὶ προσπάθησα ἀπὸ τότε μὲ τὴν δουλειὰ καὶ μὲ τὸν τίμιο ἱδρῶτα μου νὰ γίνω ἄξιός της.. Καὶ τώρα;... Τί νὰ μοῦ κάνη ἐμένα ὁ νόμος σας τώρα, σὲρ Νταΐβις;

—Ἐμεῖς θὰ τὸν λυντσάρουμε τὸν κακοῦργο! ἀλλάλαξαν οἱ ἐργάτες ἐξαγριωμένοι, κι' ὁ μηχανικὸς ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη στὴν ἐπιτακτικὴ ἀξίωσί τους.

Μιὰ φρικιαστικὴ τραγωδία ἄρχισε τότε. Ὁ Ντίκ, παίρνοντας μαζύ του καὶ τὸ ὡπλισμένο ἀπόσπασμα τῶν ἐργατῶν—μὲ τὸ ὁποῖο ἀπ' τὰ ξημερώματα ἀκόμη τριγύριζε τὸ δάσος κι' ἔπιασε τὸν κακοῦργο, μόλις ἀνακαλύφθηκε τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημά του—τράϐηξε ἴσα στὸ κελλὶ τῆς ἀποθήκης, μέσα στὸ ὁποῖο ϐρισκόταν ἐκεῖνος κλειδωμένος.

Ὁ μηχανικὸς παρέδωσε τὸ κλειδὶ κι' ὅλοι τρύπωσαν μέσα ἀγριεμένοι. Μὰ ὁ Ντὶκ τοὺς ἔσπρωξε μὲ λύσσα, πλησίασε τὸ κατάλαμο ἐκεῖνο κτῆνος—τὸ ὁποῖο τοὺς κύτταζε μὲ ἔντρομες ματιὲς—καὶ μούγκρισε:

—Θὰ ξεθυμάνω ἐγὼ πρῶτος τὴ μανία μου, ἄτιμε, κι' ὕστερα θὰ σὲ τακτοποιήσουν οἱ ἄλλοι!..

Μὲ κινήματα θηρίου γύμνωσε τὸν ἀνατριχιασμένο ἄγνωστο, τοῦ ἔδεσε σφιχτὰ τὰ χέρια ἀπὸ δυὸ χονδροὺς γάντζους, μπηγμένους στὸν τοῖχο καὶ χούφτωσε κατόπιν τὴν τραχειὰ δερμάτινη λουρίδα του.

—"Ω!... Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω πειά! μούγκρισε μὲ ἀνέκφραστο πόνο ὁ ἄγνωστος, μόλις ὁ σιδερένιος χαλκᾶς τῆς λουρίδας τοῦ μάτωσε τὶς σάρκες. Σκοτῶστε με καλύτερα ἀμέσως!

—Χαχαχά! σάρκασε σατανικὰ ὁ Ντίκ. Αὐτὸ εἶνε ἴσα-ἴσα ποὺ δὲν θέλω!.. Πρῶτα θὰ σοῦ ρουφήξω τὸ αἷμα, ἄτιμε, κι' ὕστερα θὰ πεθάνης!...

Δὲν ϐρῆκαν τίποτε νὰ τουφεκίσουν, οἱ ϐουϐοὶ καὶ χλωμοὶ ἐργάται, ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ἐκεῖ μπροστά τους, κι' ἐνῶ ἡ ἀνάσες τους κόμπιαζαν κάϐε λίγο ἀπὸ φρίκη καὶ ϑλίψι, γλύστρησε ἡ ϐρώμικη ψυχὴ τοῦ ἀγνώστου ἀνάμεσα ἀπ' τὶς ἀπαίσιες πληγὲς τοῦ κορμιοῦ του...

Κι' ἐνῶ ἐκεῖνο κρεμόταν ταρὰ σὰν σφαγιὸ στὸ τσιγκέλι, ὁ Ντὶκ πετοῦσε μακρυὰ τὸ αἱματοϐαμμένο κι' ἄχρηστο πειὰ λουρί του. Ἔπειτα, σκυφτός, ἱδρωμένος καὶ σπαραγμένος κάθησε ἀργὰ ὁ ἴδιος νὰ σκαμνὶ κι' ἔκρυψε τὸ γλυκὸ του πρόσωπο μέσα στὶς παλάμες του...

Ἔκλαιγε τώρα ὁ ϑηριόκαρδος αὐτὸς ἄνδρας σὰν μωρὸ παιδάκι.

—"Ω ! δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω πειά !... μουγκρισε ὁ ἄγνωστος.

ΡΟΛΑ ΚΙ' ΑΓΚΑΘΙΑ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

— ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

—Οἱ τεμπέληδες ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψιν τους νὰ κάνουν κάτι. (Βενέναργ).

—Ὑπάρχουν πολλοί, ποὺ δὲν ἔρχονται νὰ σᾶς ἐπισκεφθοῦν, παρὰ μόνον ὅταν ξέρουν ὅτι ἔχετε λόγους νὰ τοὺς ἐπαινέσετε. (Ἀμ. Ποντέ).

—Ὑπάρχουν πολλοί, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ σκοτώσουν τὴν ὥρα τους μόνοι τους. Ὅλοι αὐτοὶ εἶνε ἡ πληγὴ τῶν πολυασχόλων ἀνθρώπων. (Ντὲ Μπονγάλ).

—Οἱ τεμπέληδες ἔχουν τὸ μεγάλο πλεονέκτημα ὅτι τοὺς συγχωροῦν πολλὲς φορὲς μὲ τοὺς σοφούς. (Ἀμ. Ποντιέ).

—Λένε ὅτι τὸ ψάρεμα τῶν καϐουριῶν εἶνε διασκεδαστικώτατο. Πολὺ ἀμφιϐάλλω ἂν τὴν ἴδια γνώμη ἔχουν καὶ οἱ κυρίως ἐνδιαφερόμενοι : Τὰ καϐούρια... (Ζ. Νορμάν).

* * *

— ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Ἡ γυναῖκες ποὺ παραπονοῦνται ὅτι «δὲν τὶς νοιώθουν», εἶνε ἐκεῖνες τὶς ὁποῖες οἱ ἄνδρες ἔχουν καταλάϐει γιὰ. (Ὑποκόμης Ντ' Ἰρέν).

—Καὶ ἡ πιὸ ἀγνὲς γυναῖκες ἔχουν στιγμές, ποὺ δείχνουν μιὰ παράξενη ἀδυναμία στοὺς «παληανθρωπάκηδες, στοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ σκοτεινὸ παρελθόν καὶ μὲ τὸ τυχοδιωκτικὸ παρόν... (Πωλ Μπουρζέ).

—Ἡ γυναῖκα ϕοϐᾶται πάντα νὰ ζητήση συγνώμη ἀπὸ ἕναν ἄνδρα... Δὲν ξέρει ποῦ μπορεῖ νὰ τὴν παραφέρη αὐτὴ (Ἀλϕρέδος Καπύς).

—Ἡ γυναῖκες ὑποδιαιροῦνται σὲ δυὸ τάξεις μόνον : Σ' αὐτὲς ποὺ κάνουν ὅ,τι τοὺς ἀρέσει καὶ σ' αὐτὲς ποὺ...ϑὰ τοὺς ἄρεσε νὰ κάνουν ὅ,τι ϑέλουν... Στὴ δεύτερη αὐτὴ κατηγορία ἀνήκουν ἡ στέϱνες γυναῖκες». (Β. Οὐγκώ).

—"Ολοι οἱ ἄνδρες χτυποῦν τὶς γυναῖκες τους : Οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ μὲ γροθιές. Οἱ ἀστοὶ μὲ τοὺς νόμους που θεσπίζουν. (Μ. Ντονναί).

—Ἡ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ κατηλάϐουν πὼς ὑπάρχουν ἄνδρες, ποὺ...δὲν ἔχουν ὄρεξι νὰ τὶς ἐρωτευθοῦν ! (Βενέναργ).

—"Οταν μιὰ γυναῖκα δείξη σ' ἕναν ἄνδρα ὅτι τῆς ἀρέσει, αὐτὸς ἀρχίζει ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ τὴν ἀποστρέϕεται, ὥσπου ν' ἀποκτᾶ καλὴ ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ καλὴ γι' αὐτήν ! (Κόμησσα Ντιάν).

—Ἡ γυναῖκες ἐνιπνέουν στοὺς ἄνδρες μεγάλα ἔργα, ἀλλὰ τοὺς ἐπιϐοδίζουν νὰ τὰ ἐκτελέσουν. (Ἀλ. Δουμᾶς, υἱός).

* * *

— ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Ὑπάρχουν πολλοὶ γονεῖς καὶ δάσκαλοι, ποὺ δὲν ξέρουν παρὰ ἕνα μόνον τρόπο γιὰ νὰ τοὺς ὑπακούουν τὰ παιδιά : Νὰ μὴ τοὺς ζητοῦν τίποτε. (Ντιζέ).

—Ἡ καλύτερη ἡλικία γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶνε ἡ παιδική. Κι' ἡ καλύτερη ὥρα τοῦ παιδιοῦ τὸ μεσημέρι, ὅταν κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τρώει χωρὶς νὰ μιλᾶ ! "Οσο ὅμως τὸ περάσουν τῶν χρόνων μετατίϑεται πρὸς τὸ κέντρον τοῦ τραπεζιοῦ, τόσο τρώει λιγώτερο καὶ μιλεῖ περισσότερο. "Οταν δὲ ϕτάσει στὸ γραϕεῖο καὶ τοῦ παραχωρήσουν στὸ τραπέζι τὴν «τιμητικὴ ϑέση», τότε πιὰ οὔτε νὰ ϕάη ϑέλει, οὔτε ξέρει πειὰ νὰ μιλήση. (Μ. Ζαμακόϊ).

—Συγχωροῦμε πολλὲς φορὲς αὐτοὺς ποὺ μᾶς ζαλίζουν. Δὲν συγχωροῦμε ὅμως ποτὲ αὐτοὺς ποὺ....ζαλίζουμε ἐμεῖς. (Λαροσϕουκώ).

ΠΡΟΣΟΧΗ !..

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἴδους παλαιὰ ϐιϐλία καὶ ϐιϐλιοθήκας ὁλοκλήρους, ϕυλλάδια διάϕορα, ἀκόμη δὲ Ἡμερολόγια, Καζαμίας, μονόϕυλλα, ϕωτογραϕίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαϕόρους. Ἀπευθυνθῆτε ἢ γράϕατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Κ.

Κάϑε ἐποχὴ ἔχει καὶ τὴν ὡραία της. Αὐτὴ τὴν ϕορὰ τὸ ρεκὸρ ἀνήκει σὲ μιὰ ἀληϑινὴ ὡραιότητα καὶ ὄχι τυπική, ἀλλὰ γοητευτικὴ καὶ ἐκπληκτική, μὲ ἕνα «ϑάλ» πρόσωπο ϑαυμάσιο. Ἑπομένως δικαίως τιτλοϕορεῖται ὡς ἡ ὡραιοτέρα στὶς πλέον ἐκλεκτὲς κοσμικὲς συγκεντρώσεις τῆς ἑποχῆς. Ὑψηλὴ «ἐλανσέ», χαριτωμένη καὶ συγχρόνως συμπαθεστάτη, εὐγενική, εὐχάριστη. Ἡ τουαλέττες της ἐκτάκτως «σίκ» : Τὶς ϕτιάχνει σκωτσὲζ Παριζιάνικο.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ πλέον ϑαυμασία κοσμικὴ συγκέντρωσις τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἦτο στὸ χορευτικὸ γεῦμα τοῦ «Ἰκόλαφ», τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτη.

Ἀριστοκρατικὴ ἡ τουαλεττικὴ ἄμιλλα, καὶ αὐτὴν τὴν ϕορὰν ὄχι μόνον ἐπὶ ἴσων κομψότητος, ἀλλὰ καὶ πρωτοτυπίας καὶ ποικιλίας τουαλεττῶν : Ἡ κ. Μαλαμίδη εἶχε τὴν ἐπιτυχῆ ἔμπνευσιν νὰ ϕορέση ἄσπρη τουαλέττα μὲ μικρὰ ϐολὰν καὶ μικρὴ κάπ, ϕόρεμα ἀπολύτως συνδυαζόμενο μὲ τὴν αἰϑερία ὁμορϕιά της. Ἡ παρεπιδημοῦσα κ. Ρίμενιχ, τὸ μαϊράτη, τῆς ὁποίας ἡ σιλουέττα ἔχει τὸ ρεκὸρ τῆς λεπτότητος καὶ εὐκαμψίας, ἐνεργανίσϑη μὲ μαῦρο τούλινο ϕόρεμα καὶ ἐσάρπα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑλικόν, ἀποδίδουσα ἐντύπωσιν κινηματογραϕικοῦ ἔργου, ἐκ τῶν πλέον ὡραίων. Ἡ κ. Κ. Μάτσα, μὲ ὀργκαντί, ὀνειρώδη ἐπιϐλητικήν.

Χαρακτηριστικῆς κομψότητος αἱ κ. κ. Σπ. Θεοτόκη καὶ Χ. Ζαλοκώστα μὲ ϑαυμάσια ἐμπριμέ.

Ἡ παρεπιδημοῦσα κ. Παντ. Βλαστοῦ, τὸ γένος Ζαρίφη, χάρμα κομψοτεχνικοῦ κομψότητος καὶ «σίκ», μὲ μὰϐ τουαλέττα.

Ἐπίσης διακρίνομεν τὸν Πρεσβευτὴν καὶ τὴν κ. Οὐάτερλω, τὴν κ. Ἀστέρη, τὴν κ. Σπ. Λοβέρδου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ντεμίντωφ, τὸν Ἀρχιστράτηγον καὶ τὴν κ. Κρίστιτς, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Κόντε, τὸν κ. Δ. Σεραπέρη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λ. Σταθάτου, τὸν κ. καὶ τὴν κυρίαν, τὸν κ. Μερκάτην, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἠλιάσκου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σαπμαγκά, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀλ. Ἀργυροπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δρβαντίδη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κέμπ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γκίνη, τὸν κ. Βαλσνάχη, τὴν κ. Ζαΐμη, μὲ κομψὴν τουαλέτταν.

Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι τῆς ὄψης πρωϊνῆς, μὲ μεγάλο κέφι.

Τὸ χορευτικὸ τερπνὸν ἡ πλέον ὡμορϕες νεαρὲς Ἀθηναῖες, μὲ ϕορέματα ϱοῦζ, μπλὲ, ἄσπρα, ἐϕάνταζαν σὰν πεταλοῦδες.

Μεταξὺ τῶν ὡραίων, ὡραιοτέρες ἡ νεαρὰ Δὶς Καντατζόγλου, μὲ τὴν μὲ ὡραία εἰκόνα «Μουαγιὲν - ἂζ», καὶ ἡ Δὶς Λώρα Σταϊκοπούλου.

Ἀξιοσημείωτος χορευτικῆς δεινότητος ἡ παρεπιδημοῦσα κ. Ντὲ Μαρτίνη.

Ὡραῖοι χορεύτ ἀπὸ κομψὲς καὶ ὡμορϕες.

Ἡ κ. Δέλεση Μπαλτατζῆ μὲ μπλέ.

Ὡραιότατες τουαλέττες ἔϕεραν : Ἡ κ. Ἠλιάσκου ἄσπρη μπατίστα, ἡ κ. Μαύτη λινὸ ϕόρεμα πολὺ «σίκ», ἡ Δὶς Ρ. Θεολόγη δογκαντί κ.λπ.

Ἐκλεκτότατες ϕυσιογνωμίες ἡ κ. Καρρὲρ καὶ ἡ Δὶς Σινιόσογλου.

Ἐπιμελημένη καὶ ὡραία ἐμϕάνισις ἡ Δὶς Λ. Μιτσοπούλου.

Ἡ Δευτέραν γεῦμα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Σίμου.

Ἐπιτυχῶς δεξίωσις σὲ μικρὸν κύκλο κεκλημένων.

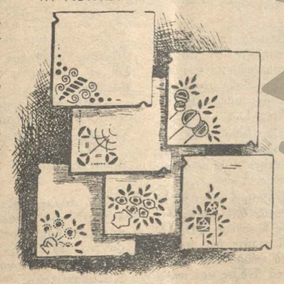
Τὴν τελευταίαν Δευτέραν ἐδέχϑη μετὰ τῆς πρεσβευτῆς καὶ τὴν κ. Βήμιερ, τὸν κ. Κόντε, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ντὲ Λασέτα, τὸν κ. Σεμπέρ, ὅμορϕη μὲ κόκκινα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δ. Λοβέρδου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ὑψηλάντου καὶ τὴν κ. Μάτσα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Καβαλιώτη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Βούλτση, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Πινόν.

Ἡ προσεχὴς κοσμικὴ συγκέντρωσις, μὲ χαρακτῆρα ἀνεπισήμου, ϑὰ εἶνε μία «σουαρὰϊτς» ἐπὶ τῇ ἀναγορεύσει πρεσβευτοῦ.

Τὸν ἐπιτελέσουν δεξιώσεις καὶ γεύματα τὴν Δευτέραν, παρὰ τῇ κ. Βικέλα καὶ τὴν κ. Σέρρα τὴν Δευτέραν, παρὰ τῇ κ. Βικέλα καὶ τὴν κ. Σέρρα τὴν Τρίτην, κατὰ μικροὺς κύκλους, διπλωματικοὺς κυρίως.

Η MONTAIN

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Ἕξη ϱαιότατα μαντηλάκια ἀπὸ λινὴ ϐατίστα, ϱελιασμένα μὲ ϕεστονάκι καὶ κεντημένα μὲ ϱίζα καὶ κέντημα ϕουσκωτό.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Νοικοκυρούλαν.—Ἀπαντῶ καὶ στὴν τελευταία σας ἐρώτησι : Γιὰ νὰ παχύνουν τὰ χέρια σας νὰ κάνετε γυμναστικὲς ἀσκήσεις. Γιὰ τὰ χέρια σας κατάλληλο λιπαντικὸ ϕάρμακο εἶνε τὸ ἑξῆς :

Eau de Cologne	20 gr.
Eau de roses	20 »
Eau oxygenée	10 »
Glycerine	10 »
Teinture de benjoin	5 »

Renée, Alexandrie.—Χρησιμοποιήσατε τὴν ἑξῆς κρέμα, μὲ τὴν ὁποίαν κάνετε μασσὰζ στὸ πρόσωπό σας :

Beurre de cacao	10 gr.
Miel	25 »
Blanc de baleine	5 »
Huile d'amandes douces	25 »
Eau de roses	15 »
Suc d'arachide	15 »

Πολὺ ἐπίσης ϑὰ σᾶς ὠϕελήσουν καὶ ἡ ζεστὲς καὶ κρύες κομπρέσσες. Γιὰ τὰ μάτια σας, ἀπευϑυνϑῆτε σὲ ὀϕθαλμίατρο.

Δακτυλογράϕον.—Νὰ ἀερίζετε τὰ μαλλιά σας, νὰ τὰ βουρτσίζετε τακτικὰ καὶ νὰ τοὺς κάνετε κάϑε πρωῒ ϕριξιόν, μὲ τὸ ἑξῆς ϕάρμακο :

Eau distillée de melilot	100 gr.
Eau de Cologne	20 »
Carbonate de soude	10 »
Saponine	2 »

Νὰ λούζεσϑε κάϑε δεκαπέντε μέρες. Τὰ ϕρύδια καὶ τὶς ϐλεϕαρίδες σας νὰ τ' ἀλείϕετε μὲ ϱετσινόλαδο.

Καρδίαν Σπανίαν.—Γιὰ τὰ μπαμπάκια σᾶς συνιστῶ ν' ἀκολουϑήσετε τὴν ἑξῆς ϑεραπεία : Κάϑε πρωῒ, ἀϕοῦ πλύνετε τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖον ϑὰ ἔχετε προσϑέσει μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας σόδα, τὸ ἀλείϕετε κατόπιν μὲ τὴν ἑξῆς ἀλοιϕή :

Eau de roses	100 gr.
Alcool camphré	50 »
Vaseline	10 »
Souffre precipité	7 » 50
Acide salicylique	0 » 5
Resorcine	0 » 02

Μετὰ δύο ὥρες ξεπλένεσϑε μὲ χλιαρὸ νερό. Νὰ καταγῆσετε τὸ αἰσπόνι. Καὶ μοῦ ξαναγράϕετε μετὰ 1—2 μῆνας, γιὰ νὰ σᾶς συστήσω κρέμα καὶ πούδρα. Γιὰ νὰ ὀντολάρετε εὐκολώτερα τὰ μαλλιά σας, σᾶς συνιστῶ, πρὶν τὰ χτενίσετε, νὰ τὰ βρέχετε μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν :

Borax	60 gr.
Gomme Arabique	1 » 5
Eau chaude	1 litre
Alcool camphré	50 gr.

Γιὰ τὸ ἀσπρισμα τῶν χεριῶν ἔχω δώσει ἐπανειλημμένως συνταγὲς σὲ προηγούμενα ϕύλλα τοῦ «Μπουκέτου». Γιὰ τὸν κύριον ποὺ ἐνδιαϕερόμενος σᾶς συνιστῶ νὰ τοῦ κάνετε ὡς δῶρον κάτι ποὺ νὰ ξέρετε ὅτι τοῦ εἶνε χρήσιμον ἢ ὅτι τοῦ ἀρέσει ἰδιαιτέρως.

Ἀγριολούλουδο Ε. Σ., Πειραιᾶ. Σᾶς συνιστῶ τὴν ἰδίαν ϑεραπείαν, ποὺ συνιστῶ καὶ στὴν «Σπανὰν Καρδίαν». Ἐν συνδυασμῷ μὲ αὐτήν, μπορεῖτε νὰ ξεπλένετε τὸ πρόσωπό σας καὶ μὲ λίγο ἀγγουρόνερο, τὸ ὁποῖον ἀγοράζετε ἕτοιμο ἀπὸ τὸ ϕαρμακεῖον.

Κλαίρην Ἀθηναίαν. Καὶ σὲ σᾶς συνιστῶ τὴν ἰδίαν ϑεραπείαν. Μὴν πειράζετε καϑόλου τὸ πρόσωπό σας μὲ τὰ χέρια σας.

Ἀντώνιον Εὐσταθίου, Βόλον. Σᾶς συνιστῶ νὰ κάνετε ϕριξιὸν στὰ μαλλιά σας μὲ τὸ ἑξῆς ὑγρό :

Alcool camphré	100 gr.
Essence de terebenthine	25 »
Ammoniaque	3 »

Θισκοπούλαν, Ἰθάκην. Γιὰ τὰ μαλλιά σας σᾶς συνιστῶ τὴν ϑεραπείαν ποὺ συνιστῶ καὶ εἰς τὸν Α. Εὐσταθίου. Γιὰ τὶς σπῖτσες ποὺ μετώπου, ἐξ ἄλλου, σᾶς συνιστῶ νὰ ϐρέχετε μὲ λοσιόν χασὲ σ' ἕνα μίγμα ἀπὸ ἴσα μέρη ἀπεσταγμένου ἀσπραδιοῦ αὐγοῦ καὶ καϑαροῦ ὀξυγονέναιτος καὶ κατόπιν νὰ τὴν τυλίγετε σϕιχτὰ στὸ μέτωπό σας καὶ νὰ τὴν ἀϕήνετε ὅλη τὴ νύχτα.

Τίναν Λούρη.—Ἡ συνταγὴ τοῦ παρθενικοῦ γάλακτος εἶνε ἡ ἑξῆς :

Eau de roses	200 gr.
Teinture de benjoin	15 »
Glycerine	15 »

Τὴν δεύτερη ἐρώτησί σας δὲν τὴν ἀντελήϕϑην καλά. Ξαναγράϕετε μου, ἂν ϑέλετε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

(Ἀπὸ τὸ Σημειωματάριο ἑνὸς παληοῦ στρατιώτη)

Α'.

Ἦταν ἕνα βράδυ, ποὺ ὅλοι οἱ ἄνδρες ἔπρεπε νὰ κοιμηθοῦνε στὸν στρατῶνα, γιατί θὰ ξυπνούσαμε ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα σχεδόν, γιὰ τὴν «ἐωθινὴ» ἀνακώρησι.

Μιὰ ἡμέρα ποὺ εἶχε κηρυχθῆ μαξιλαροπόλεμος...

Ἀφοῦ ἡ κιθάρα ἀναστέναξε, σὰν χήρα ἀπαρηγόρητη, ποὺ ξαναθέλει παντρειά, κ' ἐνιαούρισε ὥρα ἀρκετή, σὰν ἀγριόγατος, τὸ μαντολῖνο, οἱ «ἄνδρες» τραβήξανε νὰ πᾶνε στὸν στρατῶνα. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ὅμως, περνῶντας ἀπὸ τοῦ λόχου τὰ γραφεῖα, ποὺ εἶχαν μετακομισθῆ, γιὰ δροσιά, κάτω στὰ ὑπόγεια, μπῆκαν μέσα μὲ τὴν ἐλευθερία ποὺ μπαίνει καμιὰ φορὰ ἕνας στρατιώτης σὲ φιλικό του σπίτι.

Σκοτάδι βαθὺ ἐγέμιζε τὸ μεγάλο καὶ σιωπηλὸ γραφεῖο, σκοτάδι ποὺ ἔκανε κάποιον νὰ πῆ :

—Μωρὲ παιδιά, παίζουμε δωμέσα Καραγκιόζη;

—Παίζουμε ! φώναξαν οἱ ἄλλοι.

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ τοῦ λόχου μας, παιδιὰ καλὰ καὶ μορφωμένα, εἶχαν ἀδελφωθῆ μὲ τοὺς στρατιῶτες καὶ κάνανε παρέα μ' αὐτούς, ἀμέσως μόλις τελειῶναν τὰ γυμνάσια καὶ οἱ «ζυγοὶ ἐλύοντο».

Στὴ γραμμὴ ἦσαν οἱ ἀνότεροι, μὰ ἔξω ἀπὸ τὴ γραμμή, οἱ φίλοι τῶν φαντάρων.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε σχετικῶς, πῶς λίγων μηνῶν θητεία στὸ στρατό, πολλὲς πλάνες καὶ παρεξηγήσεις μᾶς καθάρισε.

Ἐτύχαμε μὲ προκατάληψι ὅτι ἐκεῖ θὰ βροῦμε ἀγριανθρωπιά, τραχύτητα καὶ ἀδικία, καὶ βρήκαμε μιὰ πολὺ βαθειὰ καὶ ψυχολογημένη καλωσύνη καὶ μιὰ εὐγένεια καὶ πατριὸτητα, ποὺ δὲν τὴν φανταζόμαστε ποτέ.

Ἐπίσης τὸν βρήκαμε σὰν ἕνα σχολεῖο, ποὺ ὑψώνει τὸ φιλότιμο, διδάσκει τὴν αὐτοπεποίθησι καὶ τὴν καλὴ ὑπερηφάνεια καὶ ἀνυψώνει τὸν χαρακτῆρα.

Μιὰ φορὰ ἕνας στρατιώτης παρουσιάσθηκε στὸν ἀξιωματικό του, δὲν θυμοῦμαι ἂν ἦτανε ὁ κ. Ἀλεξίου ἢ ὁ μακαρίτης Γιάνναρος, καὶ τοῦ ἔκαμε παράπονα, πὼς ἕνας ἄλλος στρατιώτης τὸν χτύπησε.

—Καὶ σὺ τὰ χέρια σου ποῦ τὰ εἶχες ; τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἄνδρας δὲν εἶσαι; Τὰ χέρια τί τὰ ἔχεις; Δὲν ντρέπεσαι νὰ ἔρχεσαι καὶ νὰ μουντζουκλαΐς σ' ἐμένα, σὰν μικρὸ παιδί ;

Καὶ ὅταν μιὰ ἄλλη μέρα, ποὺ ὁ θάλαμός μας εἶχε κηρύξει μαξιλαροπόλεμο κατὰ τοῦ γειτονικοῦ θαλάμου, ἕνας ἄλλος ἀξιωματικὸς συνέλαβε τὸν «δεκανέα ἑνωμοτάρχη» νὰ κρατάη ἕνα μαξιλάρι, ἔτοιμος νὰ τὸ καταφέρη κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ἐνῶ ὅλοι, φοβισμένοι, περιμέναμε φωνὲς καὶ ἀνακρίσεις, φυλακὲς καὶ κάτεργα, Σταυροὺς καὶ Παναγίες, δὲν πιστεύαμε στ' αὐτιά μας, ὅταν ἀκούσαμε τὸν λοχαγὸ νὰ λέη :

—Βάρ' του την, μωρέ !... Τί τὸν φυλᾶς ; Δόστου την !...

Καὶ νομίζαμε ὅτι δὲν βρισκόμαστε στὸν Ἑλληνικὸ στρατό, ἀλλὰ σὲ κάποιον ἄλλον, ὅταν κατὰ τὴν «ἀνάπαυσι» τῶν γυμνασίων, ἀκούγαμε τὸν ἴδιο λοχαγὸ νὰ λέη :

—Σᾶς θέλω ζωντανούς... Λεβέντηδες καὶ ὄχι κακομοιριασμένους !... Τρέξ'τε, παίξ'τε, χτυπηθῆτε, στ' ἀστεῖα πάντοτε, χορέψ'τε, τραγουδῆστε καὶ πηδῆστε ὅσο θέλετε... Νὰ εἶσθε χαρὰ γεμάτοι, καὶ ζωή, καὶ ὄχι κακομοίρηδες, σὰν ἄρρωστες γυναῖκες !...

—Δὲν πρέπεσαι νὰ ἔρχεσαι καὶ νὰ μουντζουκλαΐς σ' ἐμένα ,

Καὶ ὅταν, μιὰ ἄλλη ἡμέρα πάλι, ἐπρόκειτο νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ ὁ Μέραρχος, ὁ μακαρίτης Γερογιάννης, οἱ ἀξιωματικοὶ μᾶς εἶπαν :

—Τώρα ποὺ θὰ περάσῃ ὁ κύριος Μέραρχος, ἂν ἔχει κανένας ἀπὸ σᾶς παράπονο, νὰ τοῦ τὸ πῆτε ἐλεύθερα. Μὴ φοβηθῆτε τίποτε, γιατί τίποτε δὲν πρέπει νὰ φοβᾶστε, παρὰ τὸ ψέμμα καὶ τὴν ἀδικία. Νὰ εἶστε πάντα ἄνδρες καὶ στρατιῶτες Ἕλληνες !

Κι' ἔτσι οἱ «ἄνδρες» ἐφιλοτιμοῦντο, γιατί ὁ Ἕλληνας ἦτανε τότε καὶ καλός, ἦτανε καὶ φιλότιμος, φτάνει μονάχα νὰ ἤξερε κανεὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Κι' ἔτσι ἐφιλοτιμοῦντο κι' οἱ στρατιῶτες καὶ προσπαθοῦσαν, κατὰ τὰ μεγάλα τοῦ τάγματος γυμνάσια, νὰ κάνουνε καλὰ τοὺς ἐλιγμοὺς καὶ νὰ ἐκτελέσουν τὰ προστάγματα, γιὰ νὰ βγάλουν ἀσπροπρόσωπους τοὺς ἀνωτέρους των.

Ὁ Καραγκιόζης καὶ τὸ Μολυντῆρι

Καὶ τότε καταλάβαμε πόσο εἶχε ἀλλάξει ὁ στρατὸς καὶ πόσο, ἀλλάζοντας αὐτός, ἀλλάζει καὶ τοὺς στρατιῶτες...

Κι' ἀποδείχθηκε αὐτὸ πιὸ καθαρά, λίγον καιρὸ κατόπιν, ποὺ μεγάλο τὸ τουρέκι ἄναψε...

Τοῦ λόχου τὰ γραφεῖα εἶχανε μεταφερθῆ κάτω στὰ ὑπόγεια...

Τὰ εἶπα καὶ τὰ ἀράδιασα ὅλα αὐτά, γιὰ νὰ μὴ σᾶς φανῆ παράξενο, πῶς ἕνα βράδυ στὴν Καραγκιόζης μέσα σ' ἕνα τοῦ λόχου γραφεῖα παίχτηκε, μπροστὰ σὲ ἀνωτέρους, ποὺ γελάσανε ὅλοι μὲ τὴν καρδιά τους, μιὰ ἀλάλητη κωμωδία.

Κι' ὁ Καραγκιόζης αὐτὸς τί παράστασι, νὰ ζετε ;

Διακωμωδοῦσε ἐμᾶς τοὺς ἴδιους καὶ τὰ στρατιωτικὰ προστάγματα καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς κανονισμούς.

Ὁ Καραγκιὸζ - μπερντὲς στήθηκε γρήγορα. Μέσα σὲ μιὰ ἀποθήκη βρέθηκε ἕνα λευκὸ πανί, κατάλληλο γιὰ τέτοιες περιστάσεις. Διάφορα κασόνια, τοποθετημένα τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, θ' ἀποτελοῦσαν τὴ σκηνὴ καὶ τὰ καντήλια ἀπὸ φανάρια θὰ φωτίζανε καταλλήλως τὴν σκηνή. Κουβέρτες στρατιωτικὲς σκέπαζαν ἀπ' ἔξω τὰ κασόνια.

Ὅλα καλὰ καὶ ἑτοιμα, ἀλλὰ μόνο ποῦ λείπανε οἱ χαρακτῆρες, ἤθοποιοί.

Ἕνας Ἀθηναῖος καπνοπώλης, ποὺ ὑπηρετοῦσε καὶ αὐτὸς ὡς στρατιώτης, ἀνέλαβε νὰ κατέβη στὴν Ἀθήνα καὶ ν' ἀγοράση καραγκιοζῆδες «μεταχειρισμένους».

—Κι' ἂν δὲν βρῶ μεταχειρισμένους ; ρώτησε.

—Πάρε ἀμεταχείριστους, κάμε ὅ,τι θέλεις !... Πρέπει μονάχα ἡ βασιλοπούλα τοῦ πασσᾶ νὰ εἶν'....ἀμεταχείριστη παρθένα !....

Ὁ στρατιώτης πῆρε ἄδεια καὶ κατέβηκε στὴν Ἀθήνα.

Γύρισε καὶ ρώτησε σ' ὅλες τὶς γειτονιές, ποὺ κάθε βράδυ ἀκουγότανε στριγγιὰ ἡ φωνὴ τοῦ Καραγκιόζη, μὰ φυσικὰ χάρτινος Καραγκιόζη **διαθέσιμος**, πουθενὰ δὲν βρισκόταν.

—Οὔτε....**ἀπαλλαγέντας** δὲν ὑπάρχει ; ρώτησε.

—Οὔτε..

—Οὔτε κανεὶς ποὺ νὰ τὸν βγάλαν Καραγκιόζη βαφτισιάτη.

—Οὔτε. Μὰ θὰ ψάξω ἀκόμα...

Κι' ἀνακάτεψε τὴν πλατεῖα Κοιμουνδούρου, πῆγε στὴ Θεια, στὴ Νεάπολι, ἀνέβηκε ἀπάνω στὴ Δεξαμενὴ καὶ ἔφερνε τὰ γύρω τοῦ Σταδίου. Ἰχνηλάτησε δὲν ξέρω πωὸς ἄλλες κόμια συνοικίες, ἀλλὰ Καραγκιόζη γιὰ ξεπούλημα δὲν βρῆκε πουθενά.

Τὸν στείλαμε καὶ τὸν ξαναστείλαμε ὥστόσο, καὶ τέλος, μέσα σὲ μάντρα, βρέθηκαν κάτι **ἐξαιρεθέντες** Καραγκιόζηδες, κοντοὶ, μακροὶ κι' ἀνάτηροι, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐπιστρατεύθηκαν, δηλαδὴ....διορθώθηκαν.

—Μὰ δὲν μποροῦν αὐτοὶ νὰ **ὑπηρετήσουν στὸ στρατό**, εἶπε ὁ Καραγκιοζάρχης, ὅταν τοὺς ἀντίκρυσε.

—Τί νὰ γίνη ὅμως ; Ἔχει ἀνάγκη, βλέπετε, ὅλων ἡ πατρίς !...

* * *

Ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει μετεφέρθη ὁ χαρτένιος θίασος στὸ στρατῶνα. Στὸ προσκλητήριο βρεθήκανε «ἅπαντες» παρόντες. Ὁ Βελῆ - Γκέκας, ὁ Πεσσᾶς, ὁ Μπάρμπα - Γιῶργος, τὸ Μολυντῆρι, ὁ Καζανακέφαλος, ἡ Ὡραία Ἑλένη, ὁ Σιὸρ - Διονύσιος κι' ὁ Χατζῆ - Ἀϊβάτης.

Ἕνας στρατιώτης, ποὺ εἶχε δώσει ἐξετάσεις ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες καὶ εἶχε ἐπιστρέψει - δικαστής», ὁ κ. Κυριακόπουλος, ἔγινε θιασάρχης τοῦ μικροῦ κόσμου.

Ὁ Μπάρμπα - Γιῶργος

Μόνον ἡ βασιλοπούλα νὰ εἶνε ἀμεταχείριστη!

Καὶ τὴν θεωρία, στήθηκε ἡ σκηνή, καρφώθηκε ἡ ὀθόνη, τὰ καντήλια ἀνάφτηκαν καὶ διεγράφη ἀπάνω στὸ φωτισμένο τὸ πανὶ ἡ σκιαγραφία τοῦ Καραγκιόζη μέσα σ' ἕνα τοῦ λόχου γραφεῖο καὶ τοῦ Πασσᾶ καὶ τῆς καλύβας τῆς φτωχῆς τοῦ Καραγκιόζη, μὲ τὴν προσθήκη τοῦ στρατῶνος μας.

Ὅλοι οἱ στρατιῶτες ἐκουβάλησαν σκαμνιά, γιὰ νὰ καθήσουν, ἤρθαν οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ καὶ ἐκλήθησαν καὶ ἄλλων λόχων οἱ βαλμένοι, γιὰ νὰ ἔλθουν.

Ὁ Καραγκιόζης, εἶπε ἕνας λοχίας ἀπὸ τὴν Κεφαλλωνιά, γελῶντας καὶ ἔβγαζε μιὰ πετσέτα. Ἐγὼ θὰ σᾶς...σερβίρω ἐδωμέσα !...

Δὲν ὑπῆρχε τίποτα ἄλλο γιὰ σερβίρισμα, παρὰ μονάχα ἡ....πετσέτα.

Ἀλλὰ ὅμως δὲν ἦταν λόγος γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσῃ ἡ παράστασις. Καὶ ἄρχισε λίγο !...

Οἱ θεατὲς ἦταν παρμένη ἀπὸ τὸν στρατῶνα μας.

Οἱ Καραγκιόζης εἶχε προσκληθῆ ὡς ἔφεδρος καὶ ἔμενε στὸν στρατῶνα μὲ τὴ γυναίκα του στολή. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἔτυχε νὰ διορισθῆ ὁ Καραγκιόζης μάγειρος καὶ ἔφαγε....ὅλο τὸ συσσίτιο !...

Ὅταν ὁ λοχαγός, δικαιολογήθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ φᾶ στ' ἀλάτι, κατεβρόχθισε ὁλόκληρο τὸ φαΐ στ' ἀλάτι, καὶ ἔμεινε νηστικὸς ὡς τὴν ἄλλη μέρα.

ΣΕΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΥΠΟΜΟΝΗ

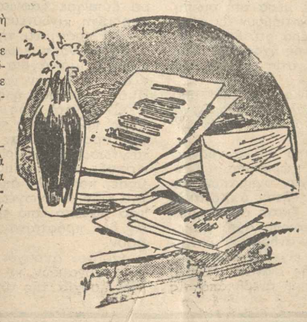
ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΓΛΥΠΤΑΙ, ΖΩΓΡΑΦΟΙ, ΜΟΥΣΙΚΟΙ... ΧΩΡΙΣ ΧΕΡΙΑ !

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ἀμερικανοῦ βαθύπλουτου Καλὲβ Ὄρτον, τέλος πάντων δὲν εἶχε χέρια, μόνος του ὑπόγραφε τὰ ἐπιταγὲς τῶν κονδυλοφόρο μὲ τὰ δόντια του. Ἡ ὑπογραφή του δὲ ἦταν τόσο περίπλοκη, ὥστε ὁ ἴδιος ὅτι κανένα χέρι τοῦ κόσμου δὲν μποροῦσε νὰ τὴν πλαστογραφήσῃ.

Ὁ Ἰταλὸς ἐφημερίου Ἀρλάτος Πιοβάνο, γνωστὸς τοὺς σαρκασμούς του, εἶπε κάποτε σ' ἕναν φίλο του :

—Πῶς νὰ εὐτυχήσῃς στὴ ζωή ; Μόλις πῆς τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ τὸ «Χαῖρε Παρθένε», νὰ τελειώσῃς ὕστερα μὲ τὴν ἐξῆς προσευχή : «Κύριε, φύλαξε με ἀπὸ τοὺς νεοπλούτους, τοὺς τοκογλύφους, τοὺς ἀνθρώπους, ἀπ' τὰ λάθη τῶν φαρμακοποιῶν, ἀπὸ τοὺς πολὺ ταξιδιάρηδες στὴν ἐκκλησία κι' ἀπὸ κείνους ποὺ δρκίζονται κάθε λίγο καὶ πάντα στὴν τιμὴ καὶ στὴ συνείδησί τους !...».

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ Σάχης τῆς Περσίας εἶνε κάτοχος τῆς πιὸ ἀκριβῆς πίπας τοῦ κόσμου. Ἡ πίπα αὐτὴ στοίχισε 60 χιλιάδες λίρες χρυσὲς καὶ εἶνε ἀπὸ ἄμπαρι. Ἔχει δὲ δεμένα ἐπάνω μεγάλα διαμάντια, ρουμπίνια καὶ μαργαριτάρια.

* * *

Ὁ θόρυβος, κάθε θόρυβος, ἐπιδρᾶ βλαβερῶς ἀπάνω στὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὶς παρατηρήσεις ἑνὸς Σουηδοῦ παιδαγωγοῦ, οἱ μαθηταὶ τῶν πόλεων ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ πονοκέφαλο, εἶνε πενταπλάσια—ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ των—ἀπὸ τοὺς ὁμοιοπαθεῖς μαθητὲς τῶν χωριῶν. Προτείνει, λοιπόν, ὁ Σουηδὸς ἐπιστήμων τὴν κατεδάφισι τῶν σχολικῶν κτιρίων, ποὺ εἶνε σὲ κεντρικοὺς πολυθόρυβους δρόμους, καὶ τὴν ἀνέγερσι νέων, σὲ μέρη στὰ ὁποῖα νὰ μὴ ὑπάρχουν οὔτε ἐργοστάσια, οὔτε καὶ ἱδρόμοι μὲ μεγάλη κίνησι.

* * *

Ἡ καλλιγραφία εἶνε ἀσφαλῶς μεγάλο προσόν. Ὁ Σαρδοῦ σ' αὐτὴν ὀφείλει τὴ ζηλευτὴ σταδιοδρομία του. Κάποτε, στὴν ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας του, ἐπέβαλε μιὰ κωμωδία του στὸ θέατρο «Ὀντεόν». Τὰ χειρόγραφα τῆς κωμωδίας αὐτῆς τὰ ἔρριξε ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ὀντεόν», μαζὶ μὲ τὰ χειρόγραφα ἄλλων 50 κωμωδιῶν νέων συγγραφέων. Μιὰ μέρα ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ «Ὀντεόν», ἡ δεσποινὶς Μπερανζέ, εἶδε τὰ χειρόγραφα τοῦ Σαρδοῦ καὶ φώναξε :

—Τί ὡραῖο γράψιμο !...

Κι' ἄρχισε νὰ τὰ διαβάζῃ δυνατά. Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ὀντεόν» τὴν ἄκουγε μὲ προσοχή, καὶ σὲ λίγο συμφώνησε μαζύ της ὅτι ἡ κωμωδία τοῦ νεαροῦ συγγραφέως ἄξιζε νὰ παιχθῆ.

Ἔτσι ἄρχισε τὸ στάδιό του ὁ Σαρδοῦ, χάρις στὸν ὡραῖο του γραφικὸ χαρακτῆρα.

* * *

Πρὸ ἐτῶν, στὴν Πενσυλβανία, ψάφησε ἕνας γάτος, τὸν ὁποῖο ἀνάμιζαν «Κοκκινομάτη» κι' ὁ ὁποῖος ἄφησε σὲ μιὰ γάτα, τὴν ἀδελφούλα του, ποὺ ἄκουγε στὸ ὄνομα «Αἰκατερίνη», 40 χιλιάδες δολλάρια κληρονομιά !

Τὸ παράδοξο αὐτὸ συνέβη, διότι ὁ κύριός τους, ἕνας ἐκκεντρικὸς ἑκατομμυριοῦχος, ὁ κ. Δίλλεϋ, εἶχε κληροδοτήσει 40 χιλιάδες δολλάρια στὸν «Κοκκινομάτη» καὶ 40 χιλιάδες δολλάρια στὴν «Αἰκατερίνη», μὲ τὸν ὅρο νὰ κληρονομήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

* * *

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοφάνη βρίσκεται ἡ ἑξῆς Ἑλληνικὴ λέξις :

«Δεπαδοτεμαχσεολαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυτοτριμματοσιλφιοπαραομελιτοκατεκεχυμενοκιγλεοικοσσυφοφαττοπεριστεραλεκρυονοπτεγκεφαλοκιγκλοπελειολαγωσιφαιοβαφητραγανανοπτερύγων» !

Λέξις, δηλαδή, μὲ 79 συλλαβές !...

* * *

Ἰδοὺ καὶ μιὰ ἀποκαλυπτικὴ ἀνακοίνωσις τοῦ παπᾶ κάποιου χωριοῦ :

«Ἀδελφοὶ χριστιανοί ! Ἐπειδὴ οὐ Καραγιώργους ἰέχασε τὰ κτάλια κ' ἐέβολε ἀφουρισμὸ κι' ἐπειδὴ οὐ Καραγιώργους βρῆκι τὰ κτάλια τ' πάει ποὺφ οὐ ἀφουρισμός».

* * *

Ὡς γνωστόν, στὸν ἥλιο παρουσιάζονται κάθε τόσο κηλίδες. Κατὰ τὸ 1811, λοιπόν, δυὸ μόνον ἡλιακὲς κηλίδες ἦσαν ὁρατὲς στὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας. Στὰ 1837 σημειωθήκανε 136 ἐν ὅλῳ.

Ἡ κηλίδες αὐτὲς ἐμφανίζονται καὶ χάνονται πάλιν κατόπιν.

Κατὰ τὴν Μαυριτανικὴ κατοχὴ τῆς Ἱσπανίας μόνον στὴν πόλι Καρδοὺη ὑπῆρχαν 4.000 τζαμιά.

Ἀπὸ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1862 μέχρι τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1864 δὲν ἐχιόνισε οὔτε μιὰ φορὰ στὸ Λονδῖνο.

Ἡ περίφημος Κόρμεν Σύλβα, ἡ ὡραιοτάτη καὶ λασφιλὴς βασίλισσα τῆς Ρουμανίας, λίγον καιρὸν πρὶν πεθάνῃ, ἐτοιμάζεται νὰ δημοσιεύσῃ σὲ κάποιο Ἀγγλικὸ περιοδικὸ ἕνα ἄρθρο, τὸ ὁποῖο τελείωνε μὲ τὴν ἑξῆς χαρακτηριστικὴ φράσι :

«Πολλάκις μεταξὺ τῶν τοίχων ἑνὸς ἀνακτόρου ζοῦν ἐστεμμένοι κακοῦργοι» !...

Κάποιος ἀνθοκόμος τῆς Μασσαχουσέτης κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ ποικιλία γαριφάλλων, τῶν ὁποίων τὰ φύλλα ἔχουν μῆκος ἔνδεκα ὥς δώδεκα ἑκατοστομέτρων...

Στὴν Καλλιφόρνια, πάλι, ὑπάρχει μιὰ γιγαντιαία τριανταφυλλιά, ἡ ὁποία παράγει ἐτησίως 10 χιλιάδες εὐωδέστατα τριανταφύλλα.

* * *

Πρὸ ἑβδομάδος ἔγινε ἕνας παράξενος γάμος στὸ Λονδῖνο. Γαμπρὸς καὶ νύφη ἦσαν κωφάλαλοι, καθὼς κι' οἱ κουμπάροι κι' ὁ παπᾶς !

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΕΩΣ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ Δ. W. O. FAGAN

Η ΧΕΡΟΥΪΝΗ ΘΡΗΝΕΙ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΤΗΣ...

ΡΑΞΑΜΕ τὴ βάρκα μας στὴν ἀμμουδιὰ ἀπέναντι στὸν πελώριο βράχο. Ἀποβιβαστήκαμε γιὰ νὰ περιμένουμε τὴν ἄμπωτι, ἡ ὁποία, ἀνεβάζοντας τὰ νερά, θὰ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ περάσουμε τὴ στενωπό, ἀνάμεσα στοὺς δυὸ βράχους, ποὺ ἔφραζαν τὴν εἴσοδο τοῦ κολπίσκου τοῦ Ποχοτουκάζουας στὴ Νέα Ζηλανδία.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει ἀπὸ ὥρα, ἀλλὰ ἡ ζέστη ἐξακολουθοῦσε κ' ἡ ἄμμος ἔκαιγε κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας. Δειπνήσαμε πρόχειρα μὲ τὰ τρόφιμα ποὺ εἶχα πάρει μαζύ μου, καὶ κατόπιν ἀνάψαμε τὶς πίπες μας. Ἀπέναντί μας ὑψωνόταν ὁ τεράστιος, σκοτεινὸς ὄγκος τοῦ βράχου τῆς Μανάϊα ποὺ ἡ κορυφὴ του θαρρεῖς κι' ἄκουμποῦσε στὸν οὐρανό· Σὲ λίγο, ἡ σελήνη ἀνέτειλε κι' ἔρριξε τὸ ἀσημένιο φῶς της ἀπάνω στὸ βράχο. Ἡ Μανάϊα ἐμοιαζε μ' ἕνα φυσικό, ἀπόρθητο φρούριο, καθὼς ἡ τρεῖς πλευρές του κατέβαιναν ὁλοίσες ὡς τὴ θάλασσα. Μιὰ στενὴ λουρίδα γῆς ἕνωνε τὸ βράχο μὲ τὴν παραλία κι' ὅταν ἡ λουρίδα αὐτὴ σκεπαζόταν μὲ τὰ νερὰ τῆς ἀμπώτιδος, ὁ βράχος γινόταν ἕνα νησί.

Ξαφνικά, μιὰ ἄγρια, παρατεταμένη φωνή, ἕνας ἐξωτικός, ἀνατριχιαστικὸς θρῆνος μ' ἔκανε νὰ πεταχτῶ ἀπὸ τὴ θέσι μου. Παραξενεμένος, γύρισα καὶ κύτταξα τὸν συνοδό μου. Ὁ γέρο-Πουκετάγουα, ἕνας ἰθαγενὴς νεοζηλανδέζος, χαμογέλασε, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μὲ ἀπάθεια ἐξακολούθησε νὰ καπνίζῃ τὴν πίπα του. Σὲ λίγο, καὶ πάλι ἀκούστηκε μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, τὸ ἴδιο πένθιμο οὐρλιαχτό. Ἀναρωτιόμουν ἂν ἦταν φωνὴ ἀνθρώπινη κ' ἑτοιμαζόμουν νὰ τρέξω πέρα στὸ βράχο, ὅταν ἔξαφνα κατάλαβα, πὼς ὁ παράδοξος ἐκεῖνος ἦχος ἦταν παγνιδιάσματα τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ νεροῦ μέσα στὶς ρωγμὲς τοῦ βράχου.

—Εἶνε ἡ Χερουΐνη, ποὺ θρηνεῖ τὸν ἀρραβωνιαστικό της! μοῦ εἶπε ὁ Πουκετάγουα σοβαρά· Ἂν θέλετε, μάλιστα, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία της, ὅπως τὴν διηγοῦνται οἱ «Τοχούγκα» μας, δηλαδὴ οἱ ἱερεῖς...

...Ἡ παράδοσις, λοιπόν, λέει, πὼς πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, προτοῦ οἱ Λευκοὶ πατήσουν τὸ πόδι τους στὴ χώρα μας, ἡ διάφορες φυλὲς τοῦ Βορρᾶ εἶχαν ἐνωθῆ κι' εἶχαν σχηματίσει τὸ κράτος τοῦ Νγκατιτόα, τοῦ ὁποίου ἀρχηγὸς ἦταν ὁ Κοτακό. Ἡ φυλὴ αὐτὴ ἦταν πολεμικὴ καὶ κάθε τόσο ἔκανε ἄγριες μάχες μὲ τοὺς γειτονικοὺς λαούς· Μὰ τὸ ἀξιάκοπο αὐτὸ μακελειὸ λιγόστεψε στὸ τέλος πολὺ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀνδρῶν κι' ὁ Κοτακὸ γιὰ νὰ προφυλαχτῆ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, εἶχε ἐγκατασταθῆ μὲ τὸ λαό του στὴν πλαγιὰ τοῦ βράχου τῆς Μανάϊα. Ὅπως βλέπετε, στὸ βράχο αὐτὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνεβῆ ἀπὸ τὶς τρεῖς ἄλλες πλευρές του κι' ἔτσι μοιάζει μὲ φρούριο ἀπόρθητο.

Ὁλόγυρα ὁ βράχος ἔχει ἕνα στενὸ μονοπάτι, τὸ ὁποῖο καταλήγει στὴν κορυφή, ὅπου ὑπάρχει μιὰ μεγάλη σπηλιά. Ἡ σπηλιὰ αὐτή, σὲ στιγμὴ ἀπελπισίας καὶ κινδύνου, θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς καταφύγιο τῶν πολεμιστῶν. Ὅπως σᾶς εἶπα, ὁ Κοτακὸ ἦταν μεγάλος πολεμιστὴς στὸν καιρό του, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔμεναν πειὰ παρὰ μόνο καμμιὰ πεντακοσαριὰ παλληκάρια. Οἱ καιροὶ ἦσαν δύσκολοι κι' ἡ φυλὲς μεταξύ τους χτυπιόντουσαν μὲ τὴν ἐλάχιστη ἀφορμή· Κι' ὁ Κοτακὸ εἶχε γεράσει. Οἱ γιοί του εἶχαν σκοτωθῆ στὶς διάφορες μάχες καὶ δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ ἡ Χερουΐνη, μιὰ κοπέλλα δεκαεφτὰ χρόνων, τὴν ὁποία λάτρευε. Τὴν εἶχε ἀρραβωνιάσει μὲ τὸν Τῶρο, τὸ γιὸ τοῦ ἀδελφοῦ του. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Κοτακό, ὁ ναμπρὸς του θὰ γινόταν βασιλεὺς καὶ ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸν ὁ γυιὸς τῆς Χερουΐνης, δηλαδὴ ὁ ἐγγονός του. Ἔτσι ἡ ἀρχηγία δὲν θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του.

Μιὰ μέρα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς γειτονικῆς φυλῆς τῶν Νγκαταχί, ὁ αἱμοβόρος Παρίμα, πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Κοτακὸ μὲ μιὰ ἀκολουθία ἀπὸ διακόσιους ἄνδρες. Ὁ Κοτακὸ τὸν δέχτηκε μὲ προθυμία, διέταξε νὰ σφάξουν δώδεκα καὶ νὰ ἑτοιμάσουν ἕνα μεγάλο γεῦμα. Ἀφοῦ ἔφαγαν καλά, συνῆλθε τὸ συμβούλιον τῆς φυλῆς κι' ὁ Κοτακὸ ρώτησε τὸν Παρίμα σὲ τί χρωστοῦσε τὴν ἀνέλπιστη ἐπίσκεψί του. Τότε ὁ Παρίμα εἶπε, πὼς ἡ γυναῖκα του ἡ Μιάμι, εἶχε γεράσει πειὰ κι' εἶχε πάει γιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ γείτονά του νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρη του, τὴ Χερουΐνη, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ δεύτερη γυναῖκα του· Ἔτσι τὰ δύο κράτη θὰ συμμαχοῦσαν...

Μόλις τ' ἄκουσαν αὐτὸ οἱ ἄνδρες τῆς φυλῆς τῶν Νγκατιτόα ἔγιναν ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν προσβολὴ κι' ἁρπαξαν τὶς λόγχες τους ἕτοιμοι νὰ τιμωρήσουν τὸν ὑβριστή. Ἀλλὰ ὁ Κοτακὸ μ' ἕνα νεῦμα του τοὺς καθησύχασε κ' εἶπε:

—Ὁ Παρίμα ἔκανε σφάλμα! Φαίνεται ἤπιε πολὺ καὶ γι' αὐτὸ δὲν σκέφθηκε καλὰ προτοῦ μιλήσει! Ἀλλοιῶς θὰ θυμόταν πὼς ἡ φυλὴ τῶν Νγκατιτόα δὲν πουλᾶ τὶς γυναῖκες της σὰν νἄναι γουρούνια...ὅπως κάνουν οἱ Χακενάου! Ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ Παρίμα ἄνῆκε σ' αὐτὴ τὴ φυλή· Αὔριο ἡ Χερουΐνη πιστρέφει μὲ τὸν Τῶρο, τὸ γυιὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἂν θέλει ὁ Παρίμα κι' ἡ ἀκολουθία του, μπορεῖ νὰ τιμήσῃ τὸ γεῦμα τοῦ γάμου.

"Επειτ' ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ γέρο φυλάρχου, ὁ Παρίμα μεγιναμένος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κ' ἔφυγε μὲ τοὺς πολεμιστάς του.

Πρέπει νὰ ξέρετε, πὼς ἡ γυναῖκες εἶχαν τὶς καλύβες τους στὴν ἀντίθετη μεριὰ τοῦ χωριοῦ, μακρυὰ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν τῶν ἀνδρῶν. Τὴν ἴδια λοιπὸν νύχτα, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Πέρο ξύπνησε ξαφνιασμένος μὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ μνηστή του Χερουΐνη κινδύνευε καὶ ζητοῦσε βοήθεια. Ἀφογκράστηκε κι' ἄκουσε πράγματι τὴ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του κόρης, ποὺ ἔκραυγατ σὰν νὰ πάλευε μὲ κάποιον, φώναζε τ' ὄνομά του. Ὁ Τῶρο ἔξυπνησε μιὰ ἄγρια φωνὴ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τοὺς συντρόφους του καί, χωρὶς κἂν νὰ σκεφθῆ νὰ ὁπλιστῆ, ἔτρεξε στὸ σημεῖο ποὺ ἄκουγόντουσαν ἡ φωνές...

Ἐκεῖ, στὸ φῶς τῆς σελήνης, διέκρινε τὸν Παρίμα καὶ μερικοὺς πολεμιστάς του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἁρπάξει τὴ μνηστή του καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν ἀπαγάγουν. Ἡ Χερουΐνη πάλευε μὲ πεγνωσμένα! Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ Τῶρο, χύμηξε σὰν θηρίο ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Κι' αὐτὲς ἀκόμα ἡ γυναῖκες δὲν ἔμεναν μὲ σταυρωμένα χέρια. Πετοῦσαν κομμάτια βράχων ἀπάνω στὸν ἐχθρό! Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Νγκαταχὶ βρῆκαν τὸ θάνατο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν γενναίων γυναικῶν. Ἡ μάχη βάσταξε ὅλη τὴν ἡμέρα. Πρὸς τὸ βράδυ, ὁ Τῶρο, ἐπὶ κεφαλῆς διακοσίων ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν, ἔκανε μιὰ ἠρωϊκὴ ἔξοδο ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Τὰ κορμιὰ τῶν Νγκαταχὶ κατακυλιοῦσαν κατὰ δεκάδες μέσα στὴ στενὴ χαράδρα, καὶ οἱ ὑποχωροῦσαν μπροστὰ στὴν ἀκράτητη ὁρμὴ του Τῶρο καὶ τῶν συντρόφων του.

Τότε ὁ Παρίμα ἄλλαξε τακτική. Προσποιήθηκε πὼς ὑποχωροῦσε καὶ ὅταν νύχτωσε, οἱ πολεμισταί του μάζεψαν ἄφθονα ξύλα καὶ ξερὰ κλαδιά, γέμισαν μ' αὐτὰ τὴ χαράδρα κι' ἔβαλαν φωτιά. Σὲ λίγο τὸ χωριὸ ὁλόκληρο λαμπάοιζε σὰν κανένα τεράστιο πυροτέχνημα. Γυναῖκες, παιδιὰ καὶ γέροι ἔφευγαν πανικόβλητοι γιὰ νὰ κρυφτοῦν στὴν κορυφὴ τῆς Μανάϊα, ἐνῶ οἱ ἄνδρες ἑξακολουθοῦσαν νὰ πολεμοῦν, ὁπισθοχωρῶντας βῆμα πρὸς βῆμα, ὥσότου ἐφθασαν στὸ δεύτερο ὀχύρωμά τους. Ὁ Κοτακὸ εἶχε σκοτωθῆ, ἀλλὰ ὁ Τῶρο πολεμοῦσε ἀκόμα μὲ λύσσα, μὲ τοὺς σαράντα ἄνδρες ποὺ τοῦ εἶχαν μείνει.

Ξαφνικά, μιὰ βροχὴ ἀπὸ πέτρες καὶ κομμάτια βράχων ἔπεσε πάνω στοὺς ἐπιτιθεμένους. Ἡ γυναῖκες εἶχαν συγκεντρωθῆ ἀπάνω σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ βράχου καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς πετροβολοῦσαν τὸν ἐχθρό. Τότε ὁ Παρίμα διέταξε τοὺς ἄνδρες του νὰ ὁπισθογωρήσουν.

—Ἡ πεῖνα, εἶπε, θὰ τοὺς κάνῃ νὰ παραδοθοῦν!

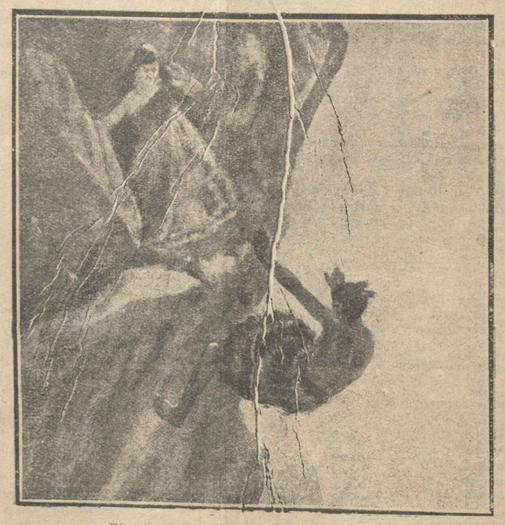
. . . . . .

Τρεῖς μέρες εἶχαν περάσει. Μέρες ἀγωνίας, πείνας καὶ φρίκης! Κάτω, ὁ ἐχθρὸς γλεντοῦσε! Μέσα στὶ σπηλιά, παιδάκια, γυναῖκες καὶ γέροι πέθαιναν ἀπὸ τὴν πεῖνα. Μιὰ φοβερὴ δυσοσμία ἀπὸ τὰ πτώματα γέμιζε τὸν ἀέρα. Κάτω, μοναχὰ δώδεκα ἄνδρες ἔμεναν ἀκόμα γιὰ νὰ ὑπερασπιστοῦν τὰ γυναικόπαιδα. Ἀπελπισμένη, ἡ Χερουΐνη, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀφόρητη δυσοσμία, εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ πεζοῦλι, μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς· Ἐξαντλημένη ἀπὸ τὶς στερήσεις, μὲ τὰ μάτια βαμμένα ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἡ κακότυχη νέα κοίταζε στὸ βράχο·

Κάτω ἀκουγόντουσαν ἡ φωνὲς τῶν πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἑκαναν τὴν τελειωτική τους ἔφοδο.

Ὁ Τῶρο, βλέποντας πὼς τὸ τέλος πλησίαζε, συνιξε τοὺς ἄνδρες του ν' ἀμυνθοῦν ὡς τὴν τελευταία τους πνοή. Κατόπιν ἀνέβηκε προσεκτικά, μὲ τὴ σκέψι ἰδοῦν, τὸ στενὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγοῦσε στὴ σπηλιά. Συλλογιζόταν, πὼς ἂν ἡ Χερουΐνη ζοῦσε ἀκόμα, νὰ τὴν πάρῃ μαζύ του καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ κάποιο ἐπικίνδυνο δρόμο, ποὺ μόνο αὐτὸς μονάχα ἤξερε. "Ἴσως ἔτσι θὰ κατώρθωναν νὰ σωθοῦν. Καταπονημένος ἀνέβαινε, προσπαθῶντας νὰ κρύβεται ἀπὸ τοῦ βράχου. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτασε μπροστὰ στὴ σπηλιά, ἡ Χερουΐνη φοβισμένη καὶ ζαλισμένη, δὲν διέκρινε ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ πλησίαζε. Νομίζοντας πὼς ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς μισητοὺς ἐχθρούς, συγκέντρωσε τὶς τελευταῖες δυνάμεις της καὶ τὸν ἐσπρωξε πρὸς τὰ ἔξω μὲ ὁρμή. Ἡ ἀπότομη τὸ χτύπημα δὲν ἦταν δυνατό, ὡστόσο ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του ὁ ἀνύποπτος Τῶρο· Τὸ σῶμα του ἀκολούθησε μιὰ στιγμὴ πάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο κι' ὁ νέος μόρφασε νὰ φωνάξῃ τ' ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του, προτοῦ χαθῇ στὸ χάος ποὺ ἔχασκε ἀπὸ πίσω του. Καὶ τότε μὲ τὴ Χερουΐνη ἀναγνώρισε τὸν ἀγαπημένο της. Ἔμπηξε μιὰ τρομερὴ φωνὴ τρέλλας καὶ ρίχτηκε ἐσπίσω του στὸ κενόν...

Ἡ σπηλιὰ εἶνε καὶ σήμερα ἀκόμα γεμάτη ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν ἀνυποκαπεΐδων ποὺ βρῆκαν τὸ θάνατό τους ἐκεῖ μέσα. Γι' αὐτὸ ἡ σπηλιὰ αὐτὴ εἶνε «ταπού», δηλαδὴ ἱερή, ὅπως ἐπίσης καὶ ὁ βράχος καὶ ἡ θάλασσα κάτω ἀπὸ τὸ βράχο ποὺ γκρεμίστηκε ὁ Τῶρο κι' ἡ Χερουΐνη. Ἀπὸ τότε, κανένας ψαρρᾶς δὲν τολμᾶ νὰ ρίξῃ τὰ δίχτυα του στὸ μέρος ἐκεῖνο... Καὶ μιὰ φορὰ κάθε χρόνο, σὲ κάθε γέμισμα τοῦ φεγγαριοῦ, τὸ πνεῦμα τῆς Χερουΐνης γυρίζει στὴ σπηλιὰ καὶ θρηνεῖ γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ πολυαγαπημένου της. Κάθεται καμμιὰ ὥρα καὶ κλαίει· ὁ θρῆνος της ἀντηχεῖ σ' ὅλη τὴν περιοχή. Γι' αὐτὸ ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε γνωστὸς ὡς ὁ βράχος τοῦ θρήνου!

Μὲ φρίκη ἀναγνώρισε τὸν ἀγαπημένο της...

ΦΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΑ

Ὅταν ἐπαναλαμβάνεται μιὰ πλάνη, γίνεται σφάλμα.

Πόπλιος Σύρος

Ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ ἀφοσίωσις σ' ἕνα ὄνειρο ἢ σ' ἕνα καθῆκον. Κι' ἡ θυσία εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο μπορεῖς νὰ πετύχῃς τὴ γαλήνη.

Ρενὰν

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΖΩΑ ΠΟΥ ΕΤΑΦΗΣΑΝ ΜΕ ΒΑΣΙΛΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ

Τὸ ἐπιτύμβιο ἑνὸς ἀλόγου. "Ὅπου ἕνα μουλάρι κηδεύεται μὲ τιμές...στρατηγοῦ. Οἱ σπουργίτες κατὰ τὸν πόλεμο 'Ισπανίας καὶ Κούβας. Πῶς μιὰ γάτα δικάστηκε ἀπὸ τὸ στρατοδικεῖο εἰς θάνατον. "Ἕνας σπουργίτης κηδεύεται μὲ τιμὲς ἀντιβασιλέως. Τί ἔγινε στὴν ἀρχαία Ρώμη μὲ τὸ θάνατο ἑνὸς γερακιοῦ, κλπ.

Ἐνθάδε κεῖται ἕνας ἥρως,
ὁ γενναῖος Μπόμπυ, ἥρως τῆς ἐργασίας.
Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἐργάστηκε ὑπέρκοπα,
ὑπερήφανος καὶ ἐργατικὸς μέχρι θανάτου.

Αὐτὸ τὸ ἐπίγραμμα χάραξε κάποιος "Αγγλος ἀπὸ τὸ Μπράδφορδ, ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ ἀγαπημένου του ἀλόγου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἦταν ὁ ἀχώριστος καὶ ἀνεκτίμητος συνεργάτης καὶ σύντροφός του.

Καὶ δὲν ἦταν μόνον αὐτό. "Οταν ψόφησε ὁ Μπόμπυ, ὁ κύριός του τοῦ ἔκανε κηδεία πραγματικῶς μεγαλοπρεπῆ. Μιὰ πολυτελεστάτη νεκροφόρος μετέφερε τὸν Μπόμπυ στὴν τελευταία του κατοικία, συνοδευμένη ἀπὸ τριάντα ἁμάξια μὲ τοὺς φίλους τοῦ κυρίου τοῦ συμπαθοῦς αὐτοῦ τετραπόδου.

Ὁ Μπόμπυ ὅμως δὲν εἶνε τὸ μόνο ζῶο, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ τέτοιες ἐπικήδειες τιμές. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἔλαβαν βασιλικές, κυριολεκτικῶς, τιμὲς κατὰ τὴν ταφήν τους.

Στὸ Ματανζὰς τῆς Κούβας, κατὰ τὴν 'Ισπανικὴ κατοχή, ἕνα μουλάρι, ποὺ διεκρίθη στὴ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, ὅταν ψόφησε κηδεύτηκε μὲ ἐπίσημη πομπή, τὴν ὁποίαν παρακολούθησαν τόσα συντεταγμένα στρατιωτικὰ τμήματα, τῆς ξηρᾶς καὶ θάλασσας, ὅσα, κατὰ τοὺς στρατιωτικοὺς κανονισμούς, ἀποδίδουν τιμὲς στοὺς στρατηγοὺς καὶ ναυάρχους, ποὺ πεθαίνουν κατὰ τὸν πόλεμο !...

Ἀκόμα μεγαλείτερες τιμὲς ἔγιναν στὴν Κούβα ἀπὸ τοὺς 'Ισπανοὺς σ' ἕναν....σπουργίτη ! "Οταν ἄρχισε ὁ πόλεμος 'Ισπανίας καὶ Κούβας, οἱ 'Ισπανοὶ καθιέρωσαν ὡς ἔμβλημά τους τὸν σπουργίτη, ἐκτιμῶντας τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐργατικότητα αὐτοῦ τοῦ μικροῦ πουλιοῦ. Στὶς στολὲς τῶν 'Ισπανῶν ἦταν κεντημένη ἡ εἰκόνα ἑνὸς σπουργίτη, ὁ ὁποῖος ἔτσι ἔφτασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ θεωρῆται ὡς τὸ ἐθνικό τους ἔμβλημα. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ἀκόμη ὅτι οἱ 'Ισπανοὶ ἀτυχοῦσαν κορυφαίως τοὺς Κουβαίους : «γάτες» ...

Τὸν Μάρτιο, λοιπόν, τοῦ 1869 συνέβη τὸ ἑξῆς «σπουδαῖο» γεγονός : "Ενας 'Ισπανὸς στρατιώτης ἔπιασε μιὰ γάτα νὰ κρατάῃ στὸ στόμα της ἕνα σπουργίτη !... Τὸ τρομερὸ αὐτὸ γεγονὸς ἀναφέρθηκε ἱεραρχικῶς στὸν στρατάρχη τῶν 'Ισπανῶν, ὁ ὁποῖος συνεχρότησε ἀμέσως εἰδικὸ στρατοδικεῖο, γιὰ νὰ δικάσῃ τὴ γάτα, ποὺ τῆς ἦρθε ὄρεξι νὰ φάῃ ἕνα σπουργίτη, καὶ διέταξε μιὰ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἀνωτάτους ἀξιωματικοὺς τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θάλασσας νὰ τοῦ ὑποβάλῃ λεπτομερὲς πρόγραμμα τῆς ταφῆς τοῦ σπουργίτη, στὸν ὁποῖον ἔπρεπε ν' ἀποδοθοῦν τιμὲς 'Αντιβασιλέως ! Τὸ εἰδικὸ στρατοδικεῖο καταδίκασε τὴ γάτα σὲ θάνατο κι' ἐκτελέσθηκε ἡ ποινὴ αὐτὴ μὲ ὅλες τὶς νομικὲς διατυπώσεις. Ὅσο γιὰ τὴν κηδεία τοῦ σπουργίτη, ἀρκεῖ ν' ἀναφερθῇ ὅτι τὴν παρακολούθησαν 6 χιλιάδες στρατιῶτες καὶ φαντες κι' ὅτι κατὰ τὸν ἐνταφιασμό του ρίχτηκαν 101 χαιρετισμοβολισμοὶ ἀπὸ τὰ θωρηκτά, ποὺ ἦσαν στὸ λιμάνι τῆς 'Αβάνας !...

Γιὰ νἄβρη κανεὶς κάποιο ἀνάλογο γεγονὸς στὴν ἱστορία, πρέπει νὰ γυρίσῃ πίσω 2000 χρόνια περίπου, στὸν καιρὸ ποὺ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης ἦταν ὁ Κλαύδιος ὁ Α'. Τότε ὁ θάνατος ἑνὸς γερακιοῦ εἶχε βυθίσει σὲ πένθος ὁλόκληρη τὴν κοσμοκράτειρα. Τὸ πουλὶ αὐτό, τοῦ ἦταν ὁλοσδιόλου ἐξημερωμένο καὶ, γιὰ τὰ σπάνια προτερήματά του, τὸ θαύμαζαν καὶ τὸ λάτρευαν ὅλοι οἱ Ρωμαῖοι, ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα ὡς τὸν τελευταῖο πληβεῖο, τὸ σκότωσε κάποιος ἀνισόροπος κακοήθης. Μόλις μαθεύτηκε τὸ γεγονὸς αὐτό, ὁ Κλαύδιος διέταξε νὰ ἀποκεφαλισθῇ ἀμέσως ὁ φονιὰς τοῦ γερακιοῦ καὶ μ' ἕνα διάταγμά του ὁρίσε νὰ κηδευθῇ τὸ λατρευτὸ γεράκι τῆς Ρώμης μὲ βασιλικὲς τιμές. Πραγματικά, τὴν κηδεία του τὴν σπούδαξε ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ, ἡ ἀρχὲς τῆς πόλεως, τμήματα στρατοῦ καὶ γιὰ μέρη τὴ διαδρομὴ ἡ πομπὴ ἔπιασε πένθιμα. Τὸν ἐνεκρὸ τοῦ γερακιοῦ τὸν ἔθαψαν δυὸ δοῦλοι, ἄτους ἦταν καθερωμένο νὰ θάπτωνται στὶς τελειταῖα τοὺς κατοικία οἱ μεγιστάνες.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

"Οταν ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας "Εδουάρδος ἐπεσκέφθη κατὰ τὸ 1906 τὰς Ἀθήνας, γιὰ νὰ τιμήσῃ μὲ τὴν παρουσία του τοὺς 'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνες, μιὰ μέρα, ντυμένος σὰν ἀστός, πῆρε μαζύ του ἕναν διερμηνέα καὶ βγῆκε περίπατο.

Περπατῶντας, ἔφτασε στοὺς πρόποδες τοῦ 'Αστεροσκοπείου, ὅπου τὸν σταμάτησε μιὰ τσιγγάνα, γιὰ νὰ τοῦ πῇ τὴν μοῖρα του.

Ὁ 'Εδουάρδος, ἀπὸ περιέργεια, τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του κι' ἡ τσιγγάνα τοῦ εἶπε:

—Καλὸς ἄνθρωπος! Χρυσῆ καρδιά! Πολλὰ χρόνια θὰ ζήσῃς! Βασιληᾶς μεγάλος καὶ τρανὸς εἶσαι!

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αὐθεντικὴ εἰσγραφὴ τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, χήρας τοῦ ἀλησμονήτου βασιλέως Ἀλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΧΣΤ

—Ἀλέξανδρε, τί συμβαίνει ; Τί τρέχει ; τὸν ρώτησε συγκινημένη.

—Τί τρέχει ; ἀπάντησε ὁ Ἀλέξανδρος, παίρνοντας βαθειὰ τὴν ἀναπνοή του. Ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω ἕνα εὐχάριστο γεγονός. Ναί, Θεέ μου, ἕνα πολὺ εὐχάριστο νέο...

Ὅλοι πειὰ κρεμόντουσαν ἀπὸ τὰ χείλη του.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἀσπασίας ἔτρεξε καὶ τοῦ ἔφερε ἕνα ποτῆρι νερό.

Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος βιαζόταν νὰ μιλήσῃ.

Ἔβρεξε στὸ ποτῆρι τὰ χείλη του καὶ κατόπιν εἶπε γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς ν' ἀνασάνῃ σχεδόν :

—Ὁ Θεὸς ἔβαλε τὸ χέρι του... Τὰ βάσανά μας ἐτελείωσαν... Τὸ ζήτημά μας κανονίζεται... Παντρευόμαστε!...

Κανεὶς δὲν μιλοῦσε.

Ὅλοι ἦσαν συγκινημένοι.

Ἡ καρδιές των χτυποῦσαν δυνατά, βίαια, λαχταρισμένα...

—Ναί, συνέχισε ὁ Ἀλέξανδρος, τὰ ψέμματα ἐτελείωσαν.

—Ἔχεις τὴν ἄδεια τῆς Κυβερνήσεως, τὴν ἔγκρισί της ; ρώτησε ἡ Ἀσπασία.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἀλέξανδρος. Μὰ μοῦ εἶνε πλέον ἀδιάφορο. Βρέθηκε λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, δεχόμενος νὰ τελέση τὸ μυστήριο. Τί ἄλλο θέλουμε ; Ὁ Θεὸς μᾶς λυπήθηκε. Τὰ ἄλλα, τὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ γάμου μας, θὰ ρθοῦνε κατόπιν μόνα τους.

Λεπτομερῶς κατόπιν ὁ Ἀλέξανδρος ἐξήγησε στὴν Ἀσπασία τί εἶχε γίνει.

Κι' ὅταν τελείωσε, τὴν ρώτησε :

—Μπίκα μου, εἶσαι εὐχαριστημένη ;

—Ναί, πολύ, ἀπάντησε κατασυγκινημένη ἡ δεσποινὶς Μάνου. Εἶμαι κάτι περισσότερο ἀπὸ εὐχαριστημένη, Ἀλέξανδρε. Εἶμαι εὐτυχισμένη.

Πάνω στὴν παραφορὰ τῆς εὐτυχίας του ὁ Ἀλέξανδρος, ἔσφιξε τὰ χέρια τῆς ἀγαπημένης του μέσα στὰ δικά του καὶ τῆς τὰ γέμισε φιλιά.

— Θὰ γίνῃς δική μου... δική μου, Μπίκα!

—Ναί, Ἀλέξανδρε...

—Καὶ τίποτε, τίποτε πειὰ δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ.

—Ὦ, ναί, Ἀλέξανδρε, ἀπολύτως τίποτε.

—Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ θάνατος!

—Οὔτε ὁ θάνατος, ναί, οὔτε αὐτός. (*)

—Ἡ ζωή μας θὰ εἶνε μιὰ διαρκὴς εὐτυχία. Ἔτσι δὲν εἶνε, Μπίκα μου ;

—Ὦ, ναί, ναί...

—Καὶ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ξανάρθουν ἡ καλὲς ἡμέρες. Θὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὰ βάρη καὶ τὶς σκοτοῦρες τῆς βασιλείας. Οἱ γονεῖς μου θὰ ξαναγυρίσουν. Θ' ἀφήσω τὸ θρόνο. Μοῦ ἀρκεῖ ὁ θρόνος τῆς καρδιᾶς σου...

Ἡ Ἀσπασία τὸν ἄκουγε, διατελοῦσα εἰς ἔκστασιν.

Ἡ εὐτυχία της ἦταν πολὺ μεγάλη, ἀπερίγραπτη.

—....Τότε πειὰ τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν, συνέχισε ὁ Ἀλέξανδρος, περιγράφοντας τὴν ὀνειρώδη ζωὴ ποὺ θὰ περνούσαν ἑνωμένοι γιὰ πάντα, μακρυὰ ἀπὸ τὶς πολιτικὲς μανοῦβρες καὶ τὶς πολιτειακὲς σκοτοῦρες. Τότε πειὰ δὲν θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ βασιλιᾶς σου. Ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ... βασίλισσά μου!

Ἡ Ἀσπασία ἀκούμπησε τὸ ὡραῖο της κεφάλι στὸν ὦμο τοῦ ἀγαπημένου της καὶ μισόκλεισε τὰ βλέφαρά της.

Τὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγε ὁ Ἀλέξανδρος, τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία, ἦσαν γι' αὐτὴ ἡ πιὸ μελωδικὴ μουσική, τὸ πιὸ γλυκὸ νανούρισμα, νανούρισμα ἔρωτος, παρηγορο καὶ εὐφρόσυνο, ὕστερα ἀπὸ τόσα βάσανα, ἀπογοητεύσεις καὶ πικρίες.

Τοὺς εἶχαν ἀφήσει μόνους ἄλλωστε, ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο. Γιὰ νὰ τὰ ποῦνε. Γιὰ νὰ χαροῦνε τὴν εὐτυχία τους.

Ὁ ἔρωτας, ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας, δὲν θέλει μάρτυρας, ἀπορρίπτει τοὺς τρίτους, ὅσο ἔμπιστοι καὶ φίλοι στενοὶ κι' ἂν εἶνε αὐτοί.

Ποθεῖ τὴν μοναξιὰ κι' ὅταν ὑποφέρει καὶ κλαίει κι' ὅταν παραφέρεται καὶ μεθᾷ ἀπὸ εὐτυχία.

Ἔτσι, μόνοι οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, ἐχάρηκαν ὅσο μποροῦσαν τὸ θρίαμβό τους, ἐχόρτασαν τὴν εὐτυχία τους, ὀνειρεύτηκαν τὸ μέλλον γεμᾶτο φῶς, γεμᾶτο καλωσύνη, γεμᾶτο γοητεία.

Ἀλλοίμονο!...

Εἶνε σκληρά, σκοτεινά, ἀνεξιχνίαστα τὰ ἀνθρώπινα πεπρωμένα.

Ἡ ἀνθρώπινη Μοῖρα ξέρει νὰ σκηνοθετῇ τραγωδίες ἀφάνταστου, ἀφαντάστου τραγικότητος.

Τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ ὁ ἐρωτευμένος βασιλεὺς κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὴ λατρευτή του, τὴν αὐριανὴ σύζυγό του, τὴ γυναῖκα, ποὺ τόσο ἀγάπησε, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπλαθαν μαζὶ τόσα ὀνειρα κι' ἑκολυμποῦσαν σ' ὠκεανὸ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, στὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόντουσαν στὸ ζενὶθ τῆς εὐτυχίας των, ἕνα μαῦρο τετράποδο, ἕνα μικρὸ ζῶον, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν ὑπτεύοταν τὸν τραγικὸ ρόλο ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει ἡ Τύχη, ἕνας πίθηκος, ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ποὺ βλέπουμε σχνὰ στοὺς Ζωολογικοὺς Κήπους, πηδοῦσε καὶ χοροπηδοῦσε καὶ γρατσούνιζε καὶ χοροπηδοῦσε καὶ χοροπηδοῦσε καὶ γρατσούνιζε καὶ χοροπηδοῦσε καὶ γρατσούνιζε καὶ χοροπηδοῦσε καὶ γρατσούνιζ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΝΤΕ ΦΟΝΤΑΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΣΑΡΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ

Πῶς ἡ Χρηστίνα ντὲ Φοντὰν πρωτοεῖδε τὸν τσάρο Ἀλέξανδρο. Ἕνας κεραυνοβόλος ἔρως. Ὁ μυστηριώδης μαρασμὸς τῆς νέας κόρης. Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου στὸ Παρίσι. Ὅπου ἡ Χρηστίνα χειροκροτεῖ ἐνθουσιωδῶς τὸν νικητὴ τῆς πατρίδος της. Ἕνα κοινωνικὸ σκάνδαλο. Πῶς ἀνεκαλύφθη τὸ μυστήριο. Τὸ πένθος τῆς Χρηστίνας γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀλεξάνδρου, κλπ. κλπ.

Ἡ ἀγάπη τῆς Χρηστίνας ντὲ Φοντὰν γιὰ τὸν τσάρο Ἀλέξανδρο Α' παρέμεινε στὴν ἱστορία τῶν μεγάλων ἐρώτων ὡς ἕνα μεγαλειῶδες, ἀσύγκριτο παράδειγμα πίστεως, στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως. Βρέθηκαν πολλοί, οἱ ὁποῖοι χαρακτήρισαν τὸ αἴσθημα αὐτὸ «παραφροσύνη». Καὶ πράγματι, τόσο σπάνιες εἶνε ἡ περιπτώσεις ἀγάπης, ὅπως αὐτὴ ποὺ δοκίμασε ἡ Χρηστίνα γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο, ὥστε νὰ μᾶς ξαφνιάζουν ὅταν μαθαίνουμε τὴν ὕπαρξί τους.

Ἡ Χρηστίνα ἦταν κόρη τοῦ κ. ντὲ Φοντάν, ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας τῆς Γαλλίας ἐπὶ Ναπολέοντος. Δὲν εἶχε ἀκόμα συμπληρώσει τὸ δέκατο πέμπτο ἔτος τῆς ἡλικίας της, ὅταν, μιὰ μέρα, εἶδε ἀπὸ μακρυά, σὲ μιὰ στρατιωτικὴ παρέλασι, τὸν τσάρο τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρο Α', φιλοξενούμενο τότε τοῦ αὐτοκράτορος στὸ Παρίσι. Καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν ἀντίκρυσε ἡ Χρηστίνα τὸν ἀγάπησε μὲ τρελλὸ καὶ παράφορο αἴσθημα τὸν Ἀλέξανδρο—χωρὶς κἂν ἐκεῖνος νὰ τὴν κυττάξῃ ἕστω καὶ μιὰ φορὰ στὰ μάτια! Μὲ τὴν ἐξαλλη, φλογισμένη φαντασία της, ἔπλασε ἕνα ὁλόκληρο ἐρωτικὸ μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖο ἄρχισε νὰ τὸ ζῇ μαζὶ μὲ τόν...«ἀγαπημένο» της.

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ἡ Χρηστίνα δὲν βρῆκε πολλὲς φορὲς τὴν εὐκαιρία νὰ ξανακυττάξῃ, ἔστω καὶ ἀπὸ μακρυά, τὸν Ἀλέξανδρο. Τί σημασία, ὅμως, εἶχε αὐτὸ γιὰ τὴν δεσποινίδα ντὲ Φοντάν; Δὲν χρειαζότανε νὰ βλέπῃ καὶ πολὺ συχνὰ τὸν τσάρο, γιὰ νὰ τὸν λατρεύῃ μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς καρδιᾶς της! Τὸν ἔβλεπε διαρκῶς μπροστά της, μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας της!

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ Χρηστίνα δὲν ἀνακοίνωσε σὲ κανέναν τὸ παραμικρὸ γι' αὐτὸ τὸ «αἴσθημά» της, ποὺ τὸ κρατοῦσε ζηλότυπα κρυμμένο στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς της! Οἱ γονεῖς της, λοιπόν, δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξηγήσουν γιατὶ ἡ Χρηστίνα ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστη λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ τσάρου ἀπὸ τὸ Παρίσι...

—Τί ἔχεις, παιδί μου, κ' εἶσαι ἔτσι μελαγχολική; τὴν ρωτοῦσε ἡ μητέρα της.

—Τίποτε! ἀπαντοῦσε ἡ Χρηστίνα, μὲ σβυσμένη φωνή, μὲ τὰ θλέμματα χαμένα στὸ κενόν.

Ἦταν, ὅμως, ὁλοφάνερο, ὅτι ἕνα κρυφὸ σαράκι ἔτρωγε τὴν καρδιά της...

* * *

Ἔτσι ἡ Χρηστίνα ἔλυωνε μέρα μὲ τὴ μέρα σὰν κερί, χωρὶς οἱ γιατροὶ νὰ μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν τὴν αἰτία τοῦ μαρασμοῦ της. Οἱ γονεῖς της κόντευαν νὰ παραφρονήσουν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τους. Πέρασε ἔτσι ἕνας ὁλόκληρος χρόνος, χωρὶς νὰ βελτιωθῇ διόλου ἡ κατάστασί της. Ξαφνικά, ὅμως, μιὰ μέρα, ἡ ἐτοιμοθάνατη ξαναζωντάνεψε... Τί εἶχε συμβῆ; Ὁ ἀγαπημένος της βρισκότανε καὶ πάλι στὸ Παρίσι!... Ἡ ἀλήθεια, βέβαια, εἶνε ὅτι ὁ τσάρος Ἀλέξανδρος πατοῦσε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ πόδι του στὸ Παρίσι ὡς νικητής, γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τοὺς ὅρους του στὸν ἡττημένο Ναπολέοντα. Μὰ τί τὴν ἐνδιέφεραν ὅλα αὐτὰ τὴν Χρηστίνα; Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ἐκείνη, ἦταν ὅτι ὁ ἀγαπημένος της ξαναβρισκότανε κοντά της, ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν δῇ, ἔστω καὶ ἀπὸ μακρυά!...

Τὴν ἑπομένη, λοιπόν, τῆς ἀφίξεως τοῦ τσάρου, ἡ Χρηστίνα ἐδήλωσε στοὺς γονεῖς της, ὅτι αἰσθανότανε τὸν ἑαυτό της πολὺ καλύτερα καὶ ὅτι ἤθελε νὰ στολιστῇ καὶ νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο. Ὁ πατέρας της καὶ ἡ μητέρα της δάκρυσαν ἀπὸ τὴ χαρά τους γιὰ τὸ θαῦμα ποὺ ἔγινε...

Ἦταν Ἰούλιος μῆνας τότε.

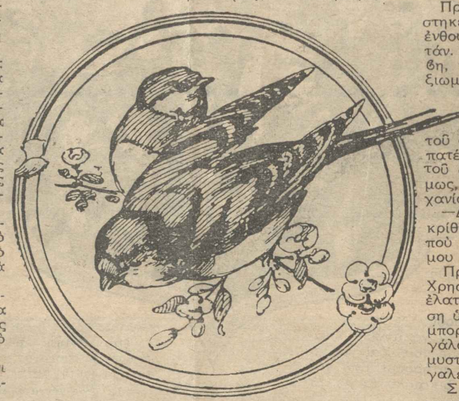
Ἡ Χρηστίνα, συνοδευομένη ἀπὸ μιὰ φίλη της, πῆγε κ' ἔπιασε μιὰ θέσι στὰ Ἠλύσια Πεδία. Καὶ ἦταν ἀληθινὰ ὡραία, κείνη τὴ μέρα, ἡ χλωμὴ παιδοῦλα κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο ψάθινο καπέλλο της, στολισμένο μὲ ἄφθονα λουλούδια καὶ κορδέλλες, καὶ τυλιγμένη σ' ἕνα Ἰνδικὸ κεντημένο σάλι.

Σὲ μιὰ στιγμή, μιὰ πολυπρόσωπη ἀκολουθία φάνηκε ἀπὸ μακρυὰ παράδρομο τῆς πλατείας Ὁμονοίας. Ἦταν ὁ τσάρος, ὁ ὁποῖος διευθυνόταν πρὸς τὴν Θριαμβευτικὴ Ἀψίδα, περιστοιχίζομενος ἀπὸ τὸ ἐπιτελεῖο του. Ἡ Χρηστίνα ἔνοιωσε τότε ἕναν φοβερὸ κλονισμό, τόσο δυνατό, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ. Καὶ θὰ ἔπεφτε ἀσφαλῶς κάτω ἂν δὲν τὴν συγκρατοῦσε ἡ φίλη της.

Καὶ ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ἔφτασε, τέλος, μπροστὰ της ἀπὸ στράφτοντας ὁλόκληρος πάνω στὸ ἄσπρο ἄλογό του ἀπὸ τὰ παράσημα καὶ τὰ χρυσάφια—ὡραῖος κ' ἐπιβλητικὸς σὰν θεός—ἡ Χρηστίνα, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει, ἀνασηκώθηκε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της καὶ ἄρχισε νὰ ζητωκραυγάζῃ σὰν τρελλὴ τὸν τσάρο, ἐνῶ συγχρόνως κόντευε νὰ σπάσῃ τὰ χέρια της ἀπὸ τὰ δυνατά, ξεφρενιασμένα χειροκροτήματα!

—Πᾶμε τώρα! εἶπε, ἐξαντλημένη, ἡ Χρηστίνα στὴ φίλη της, ἀφοῦ χάθηκαν ἀπὸ μπροστά της ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ ἀκολουθία του.

—Μά, τί ἔκανες; τὴν ρώτησε τρομαγμένη ἡ φίλη της. Στὸ κραύγασες τὸν ἐχθρὸ τῆς πατρίδος σου, τὸν νικητὴ τοῦ Ναπολέοντος;... Δὲν εἶδες τὶ ὀργισμένες ματιὲς σοῦ ἔρριχνε ὁ κόσμος;... Θὰ γίνῃ σκάνδαλο, γιατὶ πολλοὶ σὲ ἀναγνώρισαν...

Πράγματι, τὴν ἑπομένη σχολιάστηκε δυσμενέστατα ὁ ὑπερβολικὸς ἐνθουσιασμὸς τῆς δεσποινίδος ντὲ Φοντάν. Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ, γιατὶ ἡ κόρη ἑνὸς ἀνωτάτου ἀξιωματούχου τοῦ Κράτους χειροκρότησε καὶ ζητωκραύγασε μὲ τόση φρενίτιδα τὸν ἐχθρὸ τῆς πατρίδος της. Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ σπιτιοῦ ἔτρεξαν καὶ βρήκανε τὸν πατέρα τῆς ἄμυαλης μικρῆς γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν ἐξηγήσεις. Ἐκεῖνος, ὅμως, βρισκότανε σὲ μεγαλείτερη ἀμηχανία ἀπὸ αὐτούς!

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτα! ἀπεκρίθηκε στοὺς φίλους του. Τὸ μόνο ποὺ καταλαβαίνω εἶνε, ὅτι ἡ κόρη μου μ' ἐξέθεσε τρομερά!...

Προσπάθησαν νὰ ἐξαναγκάσουν τὴ Χρηστίνα νὰ τοὺς πληροφορήσῃ τὴν ἐλατήριο τὴν ἔκαναν νὰ ζητωκραυγάσῃ ὑπὲρ τοῦ τσάρου... Μὰ ἐκείνη δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ φανερώσῃ τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της—μυστικὸ αὐτὸ ποὺ ἀποτελοῦσε τὸν μεγαλείτερο θησαυρό της.

Σὲ μιὰ στιγμή, μονάχα, ὅταν βρισκόταν νὰ τὴν ἐνοχλοῦν μὲ τὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις τους, ἀποκρίθηκε μὲ μυστηριῶδες ὕφος:

—Δὲν ξέρετε... δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε!...

Πράγματι, ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ τῆς Χρηστίνας; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ κατανοήσῃ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγνῆς αὐτῆς ἀγάπης;

Τὸ τρομερό, ὅμως, μὲ τὴν Χρηστίνα, εἶνε ὅτι ὄχι μονάχα ἀγαποῦσε τὸν τσάρο ἀπὸ μακρυά, ἀλλὰ καὶ τὸν ζήλευε, σὰν νὰ εἶχε δικαιώματα στὸν ἔρωτά του!... Ὅταν ἡ δεσποινὶς ντὲ Φοντὰν ἔμαθε ὅτι ὁ ἀγαπημένος της εἶχε τρυφερὲς σχέσεις μὲ τὴν διαδόητη βαρώνη ντὲ Κρύδενερ, λίγο ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της!... Ἐνοιωθε τὰ φεῖδια τῆς ζηλοτυπίας νὰ τῆς ξεσχίζουν τὴν καρδιά, σὰν νὰ εἶχε πραγματικὸ ἔρωτα καὶ δεσμὸ μὲ τὸν Ἀλέξανδρο!...

Οἱ γονεῖς της φοβήθηκαν τότε σοβαρὰ γιὰ τὴν διανοητικὴ της κατάστασι. Προσπάθησαν μάλιστα νὰ τὴν κάνουν νὰ ληστῇ, μὲ διάφορα ταξείδια, τὸν ἐφιάλτη ποὺ βάραινε τὴν ψυχή της. Χαμένοι, ὅμως, πήγανε οἱ κόποι τους. Ἡ Χρηστίνα ἔζησε λουθοῦσε νὰ ζῇ στὸν κόσμο ποὺ εἶχε πλάσει μὲ τὴν φαντασία της... Σιγὰ-σιγά, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ μὴ θέλῃ οὔτε νὰ φαντάζεται. Εἶχε γίνει φάντασμα τοῦ ἰδιου τοῦ ἑαυτοῦ της!

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. ντὲ Φοντὰν σκέφτηκαν τότε νὰ καταφύγουν στὴ χῆς του, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ κάνῃ καὶ αὐτὸς μιὰ ἀπόπειρα καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ μάθῃ τί βάρος εἶχε στὴν καρδιὰ της ἡ Χρηστίνα.. Καὶ ὁ Ζουμπέρ, βαθὺς γνώστης τῆς ἀνθρωπινης ψυχῆς, δὲν ἄργησε νὰ μαντεύσῃ τὴν πραγματικὴ ἀφορμὴ τοῦ μαρασμοῦ τῆς κοπέλλας...

Ἡ Χρηστίνα τοῦ ἐξομολογήθηκε ὅλη τὴν ἀλήθεια; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ μιὰ ἀπάντησι. Τὸ γεγονὸς μονάχα εἶνε, ὅτι ὁ ἀθῶας Ζουμπὲρ κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη της, νὰ τὴν καθησυχάσῃ, νὰ θεραπεύσῃ τὴ νόσο τῆς ψυχῆς της καὶ νὰ τὴν κάνῃ νὰ ξαναγαπήσῃ τὴ ζωή.

Καὶ ἡ δεσποινὶς ντὲ Φοντὰν ξαναγύρισε στὸν κόσμο. Καὶ γνώρισε πολλὲς κοσμικὲς ἐπιτυχίες, γιατὶ ἦταν ὁμολογουμένως ὡραία. Μεταξὺ ὅλων τῶν θαυμαστῶν ποὺ τὴν ἀκολουθούσανε παντοῦ σὰν σκιά της, ἦταν καί... ὁ πρεσβευτὴς τῆς Περσίας, ὁ ὁποῖος, μάλιστα, τὴν ζήτησε σὲ γάμο. Μὰ ἡ Χρηστίνα ἀρνήθηκε τὴν πρότασί του, ὅπως ἀρνήθηκε καὶ ὅλες τὶς ἄλλες προτάσεις ποὺ τῆς ἔκαναν...

Εἶχε χαρίσει τὴν καρδιά της γιὰ πάντα στὸν ὡραῖο τσάρο—καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ πίσω.

—Μιὰ φορὰ μονάχα ἀγαπᾶ κανεὶς στὴ ζωή του, συνήθιζε νὰ λέῃ, μὲ μελαγχολικὸ χαμόγελο, ὅταν τὴν ρωτοῦσανε γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῇ.

Καὶ ὅταν τῆς ζητούσανε περισσότερες ἐξηγήσεις, κουνοῦσε τὸ κεφάλι της, μὲ ὕφος ποὺ ἔδειχνε ὅτι δὲν ἤθελε, δὲν μποροῦσε νὰ πῇ τίποτα περισσότερο...

* * *

Μιὰ μέρα, μαθεύτηκε πὼς ὁ τσάρος Ἀλέξανδρος Α' πέθανε κατὰ τρόπο μυστηριῶδη.

Ἡ Παρισινὴ κοινωνία συνεζήτησε ἐπὶ ἀρκετὸ καιρὸ τὸν ἐμφανὶ θάνατο τοῦ Ρώσσου αὐτοκράτορος κ' ὕστερα βρῆκε ἄλλα θέματα συνομιλίας.

Κανείς, ὅμως, κανεὶς δὲν πρόσεξε μιὰ περίεργη λεπτομέρεια: Μόλις ἔγινε γνωστό, ὅτι πέθανε ὁ τσάρος, ἡ δεσποινὶς ντὲ Φοντὰν ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὰ σαλόνια καὶ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις!...

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, δὲν ἐμφανίστηκε πειὰ οὔτε σὲ χορούς, οὔτε σὲ γιορτές! Πέταξε ἀπὸ πάνω της κάθε περιττὸ στολίδι, φόρεσε στὰ μαῦρα καὶ ἀποσύρθηκε σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι, ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, θάβοντας τὰ νειάτα της μέσα σ' ἕνα περιβόλι μονήρεις... "Ὁλοι τὴν θεώρησαν τρελλή! Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ Χρηστίνα ἀποφάσισε νὰ περάσῃ τὴν ὑπόλοιπη ζωή της σὰν ἀσκήτρια, ἐπειδὴ πέθανε ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγάπησε μὲ ἀγάπη ἰδανική, μὰ πιστὴ ἕως θανάτου!...

Ὡς τὴν τελευταία της στιγμή,—πέθανε σὲ ἡλικία 82 χρόνων, ἡ Χρηστίνα ντὲ Φοντὰν δὲν ἔπαψε νὰ λατρεύῃ τὴν μνήμη τοῦ ἄνδρος, ποὺ τὸν ἀγάπησε ὅταν ἦταν παιδοῦλα δεκαπέντε χρόνων!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΕΝΟΣ ΠΑΠΑ

Σ' ἑνὸς παπᾶ τὸ σπίτι μπῆκε τὴ νύχτα κάποιος κλέφτης καὶ ἁρπαξε ὅλα τὰ ἀσημικά. Τὸ πρωῒ ὁ παπᾶς ἀνεκάλυψε τὴν κλοπή, μὰ δὲν εἶπε τίποτε σὲ κανέναν, οὔτε καὶ στὴν Ἀστυνομικὴ ἀρχή.

Βγαίνοντας σὲ λίγο ἀπ' τὸ σπίτι καὶ πηγαίνοντας γιὰ τὴν ἐκκλησία, ἀνταμώθηκε στὸ δρόμο μ' ἕναν γείτονά του.

—Αἰδεσιμώτατε, λυποῦμαι γι' αὐτὸ ποὺ σᾶς συνέβη! τοῦ εἶπε μὲ ὑποκριτικὴ θλῖψι. Ἐλπίζω ὅμως γρήγορα νὰ πιασθῇ ὁ κλέφτης αὐτός!

—Μὰ πιάσθηκες, φίλε μου, κιόλας! πετάχθηκε κι' εἶπε χαμογελώντας ὁ παπᾶς. Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε σὲ κανέναν!... Πῶς ἔμαθες ἐσὺ τί μοῦ συνέβη;

Συνοδεύτηκε καὶ ντροπιασμένος τότε ὁ κλέφτης, ζήτησε συγχώρεσι κι' ἐπέστρεψε τὰ κλεμένα!

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΥΕ ΚΙ' Ο ΧΩΡΙΚΟΣ

Ἕνας φτωχὸς χωρικός, θέλοντας νὰ δῇ τὸν περίφημο γιὰ τὴν ἀλληθοφάνειά του ἐπίσκοπο Χυέ, ζήτησε ἐπανειλημμένως ἀκρόασι ἀπ' αὐτόν. Δυστυχῶς ὅμως ὁ πανιερώτατος «ἦταν τόσο ἀπασχολημένος στὶς σπουδές του», ὥστε διαρκῶς διωχνόταν ἀπ' τοὺς κληρικοὺς τῆς ἐπισκοπῆς ὁ ἄμοιρος χωρικός.

Καὶ μιὰ ἡμέρα, ἀγανακτισμένος πειά, φώναξε βροντερὰ κάτω ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ πανιερωτάτου:

—Τιὰ τὸ Θεό, δέσποτά μου, δὲν τελειώνατε πρῶτα τὶς σπουδές σας κι' ἔπειτα νὰ μᾶς κοπιάσετε ἐδῶ;

Ὁ πανιερώτατος τὸ ἄκουσε, ζήτησε ἐξηγήσεις, καὶ καλῶντας τὸν φτωχὸ χωρικό, τοῦ τελείωσε ἀμέσως τὴν ὑπόθεσί του!

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ Ι. ΠΟΛΕΜΗ

ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ

Στὴν κόλασι ποὺ βράζουνε καζάνια μὲ κατράμι,
Ἂν θὰ μᾶς βάλουνε μαζύ, δὲν τὰ φοβᾶμαι δράμι.
Μαζὺ δὲν κολαστήκαμε, μαζὺ ἂς τὰ τραβοῦμε·
Μὲ τοὺς διαβόλους θὰ γλεντῶ, μὲ σένα θὰ φιλιοῦμαι!

ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΤΗΡΙ ΣΟΥ

Στὴ γειτονιά σου τὸ γιατρό, μόνο γιὰ σὲ θὰ κάνω.
Νὰ πῆς πὼς εἶσαι ἄρρωστη, γιὰ νἄρθω νὰ σὲ γειάνω,
Καὶ τότε πλειὰ στοῦ κόρφου σου τὰ κρῖνα θ' ἀκουμπήσω,
Τὸν πόνο ποὖχεις στὴν καρδιὰ γλυκὰ νὰ νανουρίσω!...

Ο ΕΡΩΤΑΣ

"Ολ' οἱ ἀρχαῖοι μας θεοὶ σκεπάσθηκαν μὲ χῶμα,
Μόνον ὁ Ἔρως ἔμεινε θαυματουργῶν ἀκόμα·

Σ' ΑΣΠΡΟΝΤΥΜΕΝΗ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

Θαρρεῖ πὼς γίνετ' ὤμορφη μὲ τ' ἄσπρο της φουστάνι,
Κ' εἶνε σὰν ἄσπρο γάνωμα ἀπάνω σὲ τηγάνι,
Σὰν μέσ' στὸ χιόνι κόρακας ποὖχει φτερὰ μεγάλα,
Σὰν μυῖγα ὅταν κολυμπᾶ πεσμένη μέσ' τὸ γάλα.

ΣΤΑ ΓΟΒΑΚΙΑ ΣΟΥ

Τὸ παχύ σου ποδαράκι, μιὰ χαρὰ γλυκοφουχτιάζουν,
Τὴν ἀφράτη σου γαμπίτσα, νὰ τὴ δείχνῃς σὲ βοηθοῦν,
Σκανδαλιάρικα ἀφίνουν ὅλ' οἱ νειοὶ νὰ σὲ θαυμάζουν,
Στὶς τρελλὲς σου συνεντεύξεις, σὰν βουβὰ σ' ἀκολουθοῦν.

ΤΙ ΜΟΥ ΚΑΝΕΙ

"Ο,τι μοῦ δίνει μιὰ στιγμὴ τὴν ἄλλη μοῦ τὸ παίρνει
Στὸν Ἅδη καὶ στὸν οὐρανὸ ἀνάκατα μὲ φέρνει,
Πεισμώνω γιὰ τὰ τέτοια της,—μὰ διόλου δὲν φροντίζει
Γελᾶ—μ' αὐτὸ τὸ γέλιο της βασίλεια μοῦ χαρίζει.

ΑΝΑΘΕΜΑ

Ἤμουν πουλάκι ξέννοιαστο, μ' ἐλεύθερη καρδιά,
μὰ ξάφνω μιὰ βραδειά,
ἐπέρασες στὸ πλάϊ μου, σ' ἐκύτταξα κι' ἀπόρησα...
Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ σ' ἐγνώρισα!
Μοῦ φάνηκες σὰν ὄνειρο ποὺ φέρν' ἡ χαραυγή,
σὰν ἄγγελος στὴ γῆ.
Τὸ χῶμα ἐκεῖ ποὺ πάτησες γονάτισα κ' ἐφίλησα...
Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ σοῦ μίλησα!
Καὶ σ' ἔκανα βασίλισσα, σουλτάνα ἐχκουστή,
κι' ἡ ἀγάπη μου ἡ πιστὴ
ἐγίνηκε ἡ δουλεύτρα σου, ἡ σκλάβα σου, ἡ ἁράπισσα...
Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ σ' ἀγάπησα!
Μὲ χίλια δυὸ καμώματα μοῦ πῆρες τὸ μυαλό,
ποὺ νὰ μὴ δῇς καλό!
Σὰν Παναγιὰ σ' ἐλάτρευα κι' ὅμως ἐσὺ μ' ἀρνήθηκες...
Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ γεννήθηκες!

ΠΟΤΕ

Μεσάνυχτα ἑκαθόμαστε στὶς ροδανιὲς τοῦ Ἀπρίλη,
τὰ δροσερά τριαντάφυλλα τῆς Ἄνοιξης τὰ χείλη
ἐβάνειζαν ἀρώματα καὶ στ' ἀθῶο γονατάρι...
ποτὲ δὲν εἶχε ἡ Ἄνοιξι τόση ὡμορφιὰ καὶ χάρι.
Ἀπ' τ' οὐρανοῦ τ' ἀτέλειωτα καὶ φωτερὰ παλάτια
τ' ἀστέρια μᾶς ἐκύτταζαν μὲ διαμαντένια μάτια
καὶ τὴν ἀθῶα ἀγάπη μας ἐζήλευαν κ' ἐκεῖνα...
Ποτὲ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ δὲν εἶχαν τέτοια ὀχτίνα!
Κρυφὸ κελάδημα ἀηδονιοῦ μᾶς ἔφερνε τ' ἀγέρι
καὶ τὸ νερὸ ἀναστέναζε καὶ ἐαγρυπνοῦσε ἡ φτέρη
κι' ἀπὸ χαρὰ ἀνατρίχιαζαν λουλούδια, φύλλα, κλῶνοι...
Ποτὲ δὲν ἐκελάδησε τόσο γλυκὰ τ' ἀηδόνι!
Ἐσώπαινες κ' ἐσώπαινα—μὰ μέσα στὰ ὀνειρά μας
τόσ' ἦταν ἡ ἀγάπη μας, τόσ' ἦταν ἡ χαρὰ μας,
ποὺ ἂν ἤθελεν ἡ μοῖρα μας τὸ νῆμα μας νὰ κόψῃ,
ποτὲ δὲν θάχε ὁ θάνατος τόσο γλυκειὰ τὴν ὄψι.

Ο ΟΡΚΟΣ ΜΟΥ

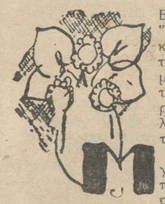
Ὡρκίστηκα κι' ἐσήκωσα στὸν οὐρανὸ τὰ χέρια,
Καὶ εἶπα μέσ' στὸν ὅρκο μου: "Ἂν ἀγαπήσω κι' ἂν πονῶ,
Φωτιὰ νὰ πέσῃ ἀχόρταγη ἀπ' τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια
Καὶ νὰ μὲ κάψῃ ζωντανό.
Μὰ ὅταν εἶδ' ἀγάπη μου τὰ μαγικά σου κάλλη
Καὶ ἄθελα μ' ἐκύτταξες μ' ὁλάθερμη ματιά,
Ἐξέχασα τὸν ὅρκο μου, ἀγάπησα καὶ πάλι,
Μά...ὅμως μ' ἔκαψε ἡ φωτιά.
Ἀπ' τ' ἄστρα, τὰ ματάκια σου, ὄγκιε ἡ ματιὰ ἐκείνη
Καὶ στὴν καρδιά μου ἄναψε κι' ἐκεῖ ποτὲ δὲν σβύνει.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΘΗΝΑΙ

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ H. PHILLIPS HANSHEW

ΠΩΣ ΠΕΤΥΧΕ ΤΟ ΑΘΩΟ ΚΟΛΠΟ ΤΗΣ NANNY!

ΕΣΑ στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, ἡ Ἄλλεν μὲ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, κύτταζε συλλογισμένη τὸ παιδάκι της. Ὁ μικροῦλης ἔπαιζε καθισμένος στὴ μέση τῆς κάμαρας μὲ τὴν ἀμεριμνησία τῆς εὐτυχισμένης ἡλικίας του. Οὔτε μποροῦσε νὰ φαντασθῇ τὸ ἄμορφο ξανθόμαλλο ἀγοράκι ποιὰ τραγωδία διαδραματιζόταν γύρω του.

—Μανούλα! φώναξε ξαφνικὰ ὁ μικρός, γιατὶ δὲν παίζεις πειὰ μαζύ μου, ὅπως πρῶτα; Ἔλα νὰ μοῦ κάνῃς ἕνα ὡραῖο σπίτι...

Ἡ Ἄλλεν σηκώθηκε, πῆγε καὶ γονάτισε κοντὰ στὸ παιδί της κι' ἄρχισε νὰ τοῦ φτιάνῃ ἕνα σπίτι μὲ τὰ πολύχρωμα ξυλάκια τοῦ παιχνιδιοῦ του. Ὅταν τελείωσε, ὁ μικροῦλης χτύπησε τὰ χεράκια του καὶ χαρούμενος φώναξε :

—Τί ὡραῖο ποὺ εἶνε τὸ σπιτάκι μου, μανούλα! Τώρα θὰ τὸ γκρεμίσω!... Κύτταξε!... Πποὺμ!...

Καὶ μὲ μιὰ γροθιά, ὁ μικρὸς σώριασε τὰ πάντα κάτω...

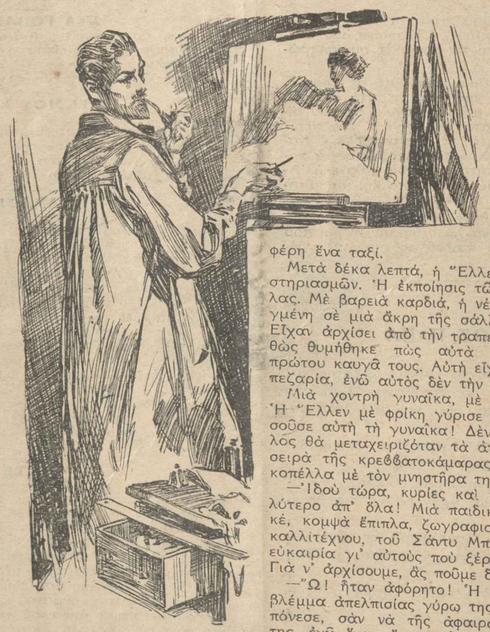
Ἔτσι εἶχε γκρεμιστῇ καὶ τὸ δικό της σπίτι, γιατὶ δὲν ἦταν χτισμένο σὲ στερεὲς βάσεις! Τὰ χα νἄταν ὅλο τὸ φταίξιμο δικό της; Μήπως οἱ διάφοροι καλοθεληταὶ δὲν εἶχαν συντελέσει στὸ χωρισμό της ἀπὸ τὸν Σάντυ; Ἐπὶ τέλους, τί ἤθελαν οἱ συγγενεῖς νὰ μπερδεύωνται στὰ οἰκογενειακά της; Βέβαια. ὅταν εἶχε ἀγαπήσει τὸν Σάντυ, τὴν εἶχαν συμβουλέψει νὰ σκεφθῇ καλά, ποτοῦ πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτῇ τὸν διάσημο αὐτὸ καλλιτέχνη. Τὴν εἶχαν προειδοποιήσει πὼς ὁ Σάντυ Μπρέννετ εἶχε ἄστατο χαρακτῆρα, παράξενες θεωρίες δικές του κι' ἦταν μαθημένος στὶς εὔκολες κατακτήσεις. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς σ' αὐτὸ συντελοῦσε πολὺ ἡ ἀνδρικὴ ὡμορφιὰ του κι' οἱ γοητευτικοὶ τρόποι του. Ἀλλὰ ἡ Ἄλλεν εἶχε μπλεχτῇ γιὰ καλὰ στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης, κι' ἔχοντας πεποίθησι στὴ δύναμι τοῦ ἔρωτός της, εὐτυχισμένη, εἶχε ἀκολουθήσει τὸν ἐκλεκτό της.

Ὢ! Τί εὐτυχισμένη ἐποχὴ οἱ πρῶτοι ἕξη μῆνες τοῦ γάμου των!

Μὲ πόση τρυφερότητα τὴν περιέβαλλε ὁ Σάντυ! Πόσο ἀγαπημένοι ζοῦσαν σὰν ὄμορφη φωλιά τους! Καί, ξαφνικά, μιὰ μέρα, σὰν κάποια φθονερὴ μοῖρα νὰ εἶχε ζηλέψει τὴν εὐτυχία τους, ἔτυχε νὰ παρουσιασθῇ στὸ ζωγράφο, ὡς μοντέλλο, μιὰ νέα ὀνειρεμένης ὡμορφιᾶς καὶ χάριτος. Κι' ὁ Σάντυ εἶχε ὑποκύψει στὸν πειρασμό. Ἀμέσως ἡ κακὲς γλῶσσες τῶν καλοθελητῶν ἄρχισαν νὰ δουλεύουν... Καὶ τί δὲν εἶπαν στὴ φτωχὴ Ἄλλεν! Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, θλιβερὲς σκηνὲς ἐπακολούθησαν. Ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ. Εἶχε παρασυρθῇ χωρὶς νὰ τὸ καταλάθῃ... Ἀλλὰ ὅσο ὑπερβολικὰ ὅσα τῆς εἶχαν πῆ... Μήπως ἡ «μικρούλα του "Ἄλλεν» ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ἀγάπη του; Ὁ νέος ζήτησε συγνώμην, ἔσφιξε τὴ γυναῖκα του στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ὁρκίστηκε πὼς στὸ μέλλον θὰ γινόταν ὁ πιὸ πιστὸς κι' ὁ πιὸ ἀφοσιωμένος σύζυγος. Ἡ Ἄλλεν, ἡ ὁποία τὸν λάτρευε, τὸν πίστεψε καὶ τὸν συγχώρεσε. Ζοῦσαν πάλι ἡσυχοι κι' ἀγαπημένοι. Ὁ ἐρχομὸς μάλιστα στὸν κόσμο τοῦ παιδιοῦ τους, τοῦ μικροῦ Μπίλλυ, τοὺς εἶχε ἑνώσει μ' ἕναν νέο δεσμό, ἀδιάρρηκτο! Ἡ Ἄλλεν ἦταν ξετρελλαμένη μὲ τὸ ξαναστὴν νέα εὐτυχία της. Ὡστόσο, ἡ ἀφοσίωσίς της στὸ παιδί της, δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ προσέξῃ πὼς ὁ Σάντυ υχνὰ προφασιζόταν πὼς εἶχε ἐργασία, ἀργοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του, εἶχε ἀρχίσει πάλι τὴν ἄστατη ζωή του. Οἱ καλοθεληταί, οἱ αὐτόκλητοι αὐτοὶ Κέρβεροι τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας της, δὲν ἀργησαν νὰ παρουσιαστοῦν πάλι. Ἱκανοποιημένοι, γιατὶ ἡ προβλέψεις τους εἶχαν ἐπαληθευσει, δὲν ἄφηναν περίστασι νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ πληροφορήσουν τὴ νεαρὴ γυναῖκα γιὰ τὸ ἐλάχιστο παραστράτημα τοῦ ἀνδρός της. Ἡ γκρίνια ἄρχισε πάλι. Νευριασμένη ἡ Ἄλλεν, τσακωνόταν κάθε μέρα μὲ τὸν Σάντυ. Σιγὰ-σιγὰ εἶχαν φτάσει στὸ συμπέρασμα πὼς ἡ συμβίωσίς τους δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Θὰ ζητοῦσαν τὸ διαζύγιο.

Ὡστόσο, προτίμησαν νὰ χωρίσουν φιλικά. Συμφώνησαν πὼς θὰ ἔπαιρναν τὸ παιδὶ ἐκ περιτροπῆς, ἕξη μῆνες ὁ ἕνας, ἕξη μῆνες ὁ ἄλλος. Ἡ περιουσία τους θὰ χωριζόταν σὲ δυὸ ἴσα μέρη...

Ἡ Ἄλλεν κύτταξε τὸ ρολόγι ποὺ φοροῦσε στὸ χέρι της. Σηκώθηκε καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Μιὰ μεσόκοπη γυναῖκα μὲ ψαρὰ μαλλιὰ καὶ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία παρουσιάστηκε καὶ ρώτησε τὴν Ἄλλεν τί τὴν ἤθελε.

Σ' αὐτὴ τὴ στάσι εἶχε κάνει τὸ πορτραῖτο της...

—Νάννυ, εἶπε ἡ Ἄλλεν στὴ πιστὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀφοῦ ὑπῆρξε δική της ντάντά, κατόπιν εἶχε μείνει ὡς καμαριέρα, καὶ τώρα εἶχε ἀναλάβει τὴ φροντίδα τοῦ μικροῦ Μπίλλυ. Πάρε τὸ παιδί! Νομίζεις, ἀλήθεια, Νάννυ, πὼς εἶνε ἀνάγκη νὰ παρεμβρεθῶ στὸν πλειστηριασμὸ τῶν ἐπίπλων;

—Ναί, κυρία Ἄλλεν, ἀποκρίθηκε ἡ Νάννυ. Θεωρῶ φρόνιμο νὰ παρακολουθήσετε μόνη σας τὶς δουλειές σας, ἔτσι θὰ εἶστε σίγουρη πὼς δὲν θὰ σᾶς γελάσουν. Θὰ στείλω τὸν θυρωρό νὰ φέρῃ ἕνα ταξί.

Μετὰ δέκα λεπτά, ἡ Ἄλλεν ἔμπαινε στὴν αἴθουσα τῶν πλειστηριασμῶν. Ἡ ἐκποίησις τῶν ἐπίπλων της εἶχε ἀρχίσει κιόλας. Μὲ βαρειὰ καρδιά, ἡ νέα πῆρε τὸν κατάλογο καὶ ἀτομμυέλη σὲ μιὰ ἄκρη τῆς σάλλας, παρακολούθησε τὴν πώλησι. Εἶχαν ἀρχίσει ἀπὸ τὴν τραπεζαρία. Ἡ Ἄλλεν ἀναστέναξε καθὼς θυμήθηκε πὼς αὐτὰ τὰ ἐπιπλα ὑπῆρξαν ἡ ἀφορμὴ τοῦ πρώτου καυγᾶ τους. Αὐτὴ εἶχε ἐπιμείνει ν' ἀγοράσουν τὴν τραπεζαρία, ἐνῶ αὐτὸς δὲν τὴν ἤθελε...

Μιὰ χοντρὴ γυναῖκα, μὲ κοκκινωπὰ μαλλιὰ τὴν ἀγόρασε... Ἡ Ἄλλεν μὲ φρίκη γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της. Πῶς τὴ μισοῦσε αὐτὴ τὴ γυναῖκα! Δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχτῇ πὼς ἄλλος θὰ μετακαιριζόταν τὰ ἀγαπημένα αὐτὰ ἐπιπλα... Ἤλθε ἡ σειρὰ τῆς κρεββατοκάμαρας. Ἕνα ζευγαράκι, μιὰ νησταλὴ κοπέλλα μὲ τὸν μνηστῆρα της, τὴν πῆραν.

—Ἰδοὺ τώρα, κυρίες καὶ κύριοι, φώναξε ὁ τελάλης τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα! Μιὰ παιδικὴ κρεββατοκάμαρα! Ἄσπρα λακέ, κομψὰ ἐπιπλα, ζωγραφισμένα μὲ τὸ χέρι ἑνὸς μεγάλου καλλιτέχνου, τοῦ Σάντυ Μπρέννετ! Μάλιστα! Μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γι' αὐτοὺς ποὺ ξέρουν τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων! Γιὰ ν' ἀρχίσουμε, ἂς ποῦμε δέκα λίρες.....

—Ὢ! ἦταν ἀφόρητο! Ἡ Ἄλλεν ἀγωνιοῦσε, ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀπελπισίας γύρω της, σὰν νὰ ζητοῦσε ἔλεος. Στένεξε, πόνεσε, σὰν νὰ τῆς ἀφαιροῦσαν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ σάρκα της, ἐνῶ ἕνας ἄγριος ὑπερπλειστηριασμὸς ἄρχισε μεταξὺ δύο ἀγοραστῶν. Τέλος, ἡ κρεββατοκάμαρα τοῦ μικροῦ της Μπίλλυ ἔμεινε σ' ἕναν Ἑβραῖο.

—Ἀ! τὸν ἄθλιο! σκεπτόταν ἡ Ἄλλεν. Θὰ τὴ μεταπουλήσῃ σὲ τριπλασία τιμή! Θὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴ συμφορά μου!...

Ἀλλὰ ἡ νέα δὲν πρόφθασε νὰ συλλογιστῇ περισσότερο, γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ τελάλης ἀνέβασε ἀπάνω στὴν ἐξέδρα μιὰ κομψή, μικρή, κουνιστὴ πολυθρόνα, καμωμένη ἀπὸ σπάνιο ξύλο, ποικιλμένη μὲ φίλντισι. Ἡ Ἄλλεν ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸν κατάλογο. Ἡ πολυθρόνα δὲν ἦταν σημειωμένη. Παράργο. πῶς εἶχε θρεθῇ ἐκεῖ; Ἀφοῦ εἶχε πῆ στὴ Νάννυ νὰ τὴ στείλῃ στὴν ἀπεσῆκη. ὅπου εἶχε στείλει καὶ τὰ μπαοῦλα της. Ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὴ μικρὴ αὐτὴ πολυθρόνα, εἰς ἀνάμνησιν τῆς περασμένης εὐτυχίας της. Πόσες φορὲς εἶχε καθήσει σ' αὐτή, κρατῶντας τὸ μωρό της στὴν ἀγκαλιά της! Σ' αὐτὴ τὴ στάσι, ὁ Σάντυ εἶχε κάνει τὸ πορτραῖτο της, τὸ ὁποῖο εἶχε βραβευθῇ στὴν "Ἐκθεσι τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου, "Α! ὄχι, τὴν ἤθελε τὴ μικρή, κουνιστὴ πολυθρόνα καὶ θὰ τὴν ἔπαιρνε πίσω...

—Δύο λίρες, κύριοι, αὐτὴ ἡ χαριτωμένη πολυθρόνα, ἕνα σωστὸ κομψοτέχνημα! Εἴπαμε δυὸ λίρες!...

—Τρεῖς! φώναξε ἡ Ἄλλεν, αὐθόρμητα.

—Τέσσερες! ἀκούστηκε κάποια φωνή.

Θεέ μου! Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ φωνὴ ἦταν γνωστή! Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Σάντυ. Ἡ Ἄλλεν γύρισε καὶ κύτταξε μὲ ἀπορία. Τὸ βλέμμα της, θολωμένο ἀπὸ δάκρυα, εἶδε σὰν μέσα σὲ μιὰ ὁμίχλη τὸν Σάντυ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σάλλας τῶν πλειστηριασμῶν, τὴν κύτταζε καὶ τῆς χαμογελοῦσε. Ἡ Ἄλλεν χαιρέτησε μὲ μιὰ ἐλαφρὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ κι' ἀμέσως φώναξε πάλι μὲ πεῖσμα :

—Πέντε!

—Ἕξη! ἀπάντησε ἀμέσως ὁ Σάντυ.

—Ἀλλά, σκέφθηκε ἡ Ἄλλεν, γιατὶ νὰ θέλῃ ὁ Σάντυ τόσο πολὺ τὴ μικρὴ αὐτὴ πολυθρόνα ; Μήπως γιὰ ἀνάμνησι ; Μήπως λυπᾶται πού..... Ἀλλὰ ὄχι, δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ τὴν πάρῃ...

—Ἕξη! εἶπαμε ἕξη! Ἄλλος κανείς ;... ἔλεγε ὁ τελάλης.

—Ἑφτά! φώναξε ἡ νέα μέσα σ' ἕνα λυγμό.

—Ὀχτώ! φώναξε ὁ Σάντυ, πεισμωμένος.

Ἡ Ἄλλεν γύρισε καὶ τὸν κύτταξε.

Θεέ μου! σκέφθηκε, τί ἄσχημα ποὺ εἶνε δεμένη ἡ γραβάτα του! Ἀλλὰ ποιὸς θὰ τοῦ τὴν ἔδενε τώρα ποὺ δὲν ἦταν ἐκείνη κοντά του! Ὢ! τί μεγάλο, ἀκατάστατο παιδὶ ποὺ ἦταν ὁ Σάντυ! Τί εὐτυχεῖς ποὺ θὰ ζούσαμε, συλλογίστηκε ἡ νέα, ἂν μᾶς ἄφηναν ἡσυχους. Ἀλλά, πὲς ὁ ἕνας, πὲς ὁ ἄλλος, νὰ ποὺ καταλήξαμε!»

Χωρὶς νὰ θέλῃ, ἡ Ἄλλεν γύρισε πάλι καὶ τὸν κύτταξε, χαμογέλασε καὶ τοῦ ἔγνεψε πὼς τοῦ παραχωροῦσε τὴν πολυθρόνα... Μὲ πόση χαρὰ ἔλαμψαν τὰ μάτια τοῦ Σάντυ!... Ἀφοῦ τὴν ἤθελε τόσο πολύ, ἂς τὴν ἔπαιρνε ἐπὶ τέλους!

—Ὀχτώ! Ἀκούσατε! Εἴπαμε ὀχτώ! Ποιοσφέρει κανεὶς τίποτε παραπάνω. Ὄχι! Λοιπόν, ἕνα!... Ὀχτώ, εἴπαμε... Δύο...

Ἀλλὰ ἡ Ἄλλεν δὲν στάθηκε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Θέλησε νὰ φύγῃ, νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ ξενοδοχεῖο, κοντὰ στὸ παιδί της. "Ω! νὰ φύγῃ, νὰ μὴ βλέπῃ πειὰ αὐτὸν τὸν ἀδιάφορο κόσμο, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε νὰ νοιώσῃ τὸν πόνο της... νὰ μὴν ἀκούσῃ τοὺς κουβέντες του καὶ τὶς κρίσεις του! Ἡ Ἄλλεν εἶχε φθάσει σχεδὸν στὴν ἔξοδο, ὅταν ἔνοιωσε ἕνα χέρι νὰ ἀκουμπᾷ ἀπάνω στὸ μπράτσο της, παραξενεμένη, γύρισε καὶ εἶδε τὸν Σάντυ δίπλα της.

—Ἀλλό! Σάντυ: εἶπε εὔθυμα, προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της.

Τί νὰ μὴ τοῦ μιλήσῃ ; Μήπως δὲν εἶχαν χωρίσει σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι;

—Μικροῦλα μου! ἔλεγε ὁ Σάντυ τρυφερά, ἐνῶ προστατευτικὰ τὴ βοηθοῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ συνωστισμό, ἤθελα νὰ σὲ εὐχαριστήσω ποὺ παραιτήθηκες ἀπὸ τὸν πλειστηριασμό...

—Εἶσαι εὐχαριστημένος μὲ τὸ καινούργιο ἀτελιέ σου ; ρώτησε ἡ Ἄλλεν, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί του. Κι' ἡ δουλειές σου πῶς πηγαίνουν : Διάβασα στὶς ἐφημερίδες πὼς ἀνέλαβες νὰ κάνῃς τὸ πορτραῖτο τῆς λαίδης Μπρέντφορδ...

—Χμ! Ναί... Δηλαδή... ἔκανα ἕνα σκίτσο, μὰ ἔπειτα τὸ ἔσχισα. Δὲν ἔχω δρεξι νὰ ἐργαστῶ, τώρα ποὺ δὲν σ' ἔχω κοντά μου... Νοιώθω τὴν ἔλλειψι τῆς αὐστηρᾶς κριτικῆς σου... Πᾶμε νὰ πάρουμε ἕνα τσάϊ, νὰ σοῦ πῶ, πείνασα...

—Κι' ἐγὼ πείνασα! εἶπε ἡ Ἄλλεν, γελῶντας εὔθυμα. Πᾶμε «Πράσινο Γάτο» ; Στὸ παληό μας κέντρο τῶν ραντεβοῦ μας ; Θυμᾶσαι ;

—Ἂν θυμᾶμαι, λέει!!...

Ὁ Σάντυ φώναξε ἕνα ταξί, βοήθησε τὴ γυναῖκα του νὰ μπῇ μέσα, καὶ κάθησε κοντά της.

Στὸ στῆ-ρούμ», ἡ ἴδια ὑπάλληλος, ποὺ τοὺς σερβίριζε ἄλλοτε, ἔστεκε μὲ προθυμία νὰ ρωτήσῃ τί θὰ πάρουν.

—Τί θὰ πάρουν οἱ κύριοι ; Τσάϊ κομπλέ, ὅπως πάντοτε ; "Ε-ε! εἶπε ἡ Ἄλλεν, ἀναστενάζοντας, ζούσαμε, ἐρετε... χωρισμένοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, καί....

—Καί, δὲν θὰ χωρισθοῦμε ποτὲ πειά! Φέρτε μας τὸ τσάϊ μας, παρακαλῶ, δεσποινίς.

—Σάντυ, εἶπε σιγὰ ἡ Ἄλλεν, τί κάθεσαι καὶ λές;

—Μήπως φαντάστηκες πὼς τώρα ποὺ ἀνταμωθήκαμε, θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς;... Νά, ἄκουσε, μικροῦλα μου. Θὰ σὲ πάρω καὶ θὰ φύγουμε μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ. Θὰ πᾶμε νὰ ξαναφτιάξουμε ἀλλοῦ τὴ φωλιά μας, ποὺ μᾶς τὴν γκρέμισαν οἱ καλοθεληταὶ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 28η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Οἱ κερδίσαντες ἀριθμοὶ)

Στὶς 6 μ.μ. τῆς περασμένης Τετάρτης 6 Ἰουνίου ἔγινε εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ 28η κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», παρισταμένων πολλῶν δημοσιογράφων καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῇ δέκα οἱ ἀριθμοί, οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», ἀνεσύρθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοί :

Ὁ ἀριθμὸς **18406**, ὁ ὁποῖος κερδίζει ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κάτωθι ἐννέα ἀριθμοί, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν ἀνὰ ἓν βιβλίον τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος τοῦ Πὼλ Φεβὰλ «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα» : **5675, 8423, 11912, 7673, 22133,** 15004, **00083,** 14637 καὶ **1583.**

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς **06** (ἤτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 18406), κερδίζουν ἀνὰ ἓν 'Ημερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τῆς ἀρεσκείας τῶν τυχερῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἡ 28η κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας θὰ γίνῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὴν 6ην Ἰουνίου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παρευρεθοῦν.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν βιβλία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικὰ δελτία μὲ τοὺς κερδίζοντας ἀριθμούς, ἀναγράφοντες ἐπὶ τοῦ δελτίου τὸ ὄνομά των καθαρά, θὰ παραλάβουν δὲ τὰ βιβλία των ἀπὸ τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς ἐπαρχίας των, εἰς τὰ ὁποῖα ἢ ἀποσταλῆ—ἐπὶ τούτῳ—μετὰ σχετικοῦ ὀνομαστικοῦ καταλόγου, καὶ ἐτεξηγηματικὴ ἐγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οἱ κ.κ. Σέργιος Κούλπης Πειραιεύς, Νίκη Μοάτσου Χαρβούρη 5 Ἀθῆναι, Ἄννα Πολυμέρη Πελοποννήσου 1 Θεσσαλονίκη, Ἐλευθ. Πετρίτσης Ἡφαίστου 80 Πειραιεύς, Τ. Παξινὸς Ἰθάκη, Ν. Χατζηκωνσταντίνου Λέρος, Κ. Μιχαηλάρου Μιτυλήνη, Δ. Ζωγράφος Αἰτωλικόν, Χ. Καλογεράκης τροχιοδρ. ἐπάλληλος Ἀθῆναι, Νεγρεπόντης Νέα Ἐλβετία, Δ. Ἀνδρεάκος Καλάμαι, Πλ. Κορτέση Ἴος Κυκλάδων, Παναγ. Τράγκας Πειραιεύς, Μ. Πλυτᾶς Ἀρτεμισίου 23 Ἀθῆναι, Ρενὲ Ἀναγνώστου Κέρκυρα, Β. Μεντζελίδου Κορινθία, Γεώργ. Μαρκέλλος Κεφαλληνία, Β. Γράμμενης, Α. Δηληγιάννης Μυτιλήνη, Ἀνδρ. Βενέτσης Σπ. Τρικούπη 61 Ἀθῆναι, Κ. Δρακόπουλος Ἀλωμάνας 23 Ἀθῆναι, Ἀνάργ. Κωνσταντινίδης Λέρομαν 12 Ἀθῆναι, Μ. Μυλωνᾶς Καλλιφρονῆ 14 Ἀθῆναι, Κλ. Κουτήφαρης Ἀθῆναι, ἐτῆς ἀρεσκείας των, τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτου».

Η 30ὴ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Τὰ Δῶρα)

Εἰς τὴν 30ὴν κλήρωσιν τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου μας, ὁ 1ος ἀριθμὸς θὰ κερδίζῃ ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Ἐννέα κατὰ σειρὰν ἀριθμοὶ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα βιβλίο τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα». Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα 'Ημερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὁποιουδήποτε ἔτους θέλουν, ἐκ τῶν ἐφυσικομένων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ ἐν Ἀθήναις κερδίζοντες θὰ φέρουν τὸ φύλλον μὲ τὸ ἐν αὐτῷ δελτίον στὰ Γραφεῖα μας καὶ θὰ παίρνουν τὰ δῶρα των. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις θ' ἀποκόπτουν καὶ θὰ μᾶς στέλνουν τὰ δελτία των καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ δῶρα των μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον ἢ μέσῳ τῶν Ὑποπρακτορείων μας. Κάθε ἀναγνώστης δύναται νὰ ἀγοράζῃ καὶ δύο καὶ τρία φύλλα, γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κερδοῦς. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ ἀπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τους ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα σχετικῶς.

μὲ τὰ σχόλιά τους καὶ τὶς παρατηρήσεις τους. Θὰ πᾶμε μακρυά, σ' ἕναν τόπο, ὅπου ὁ ἥλιος θὰ λάμπῃ ὅλο τὸ χρόνο, χαρούμενος καὶ γελαστός, ὅπως θάναι κι' ἡ καρδιά μας...

—Πόσα κομμάτια ζάχαρι θέλεις; ρώτησε ἡ Ἄλλεν, καθὼς σερβίριζε τὸ τσάϊ.

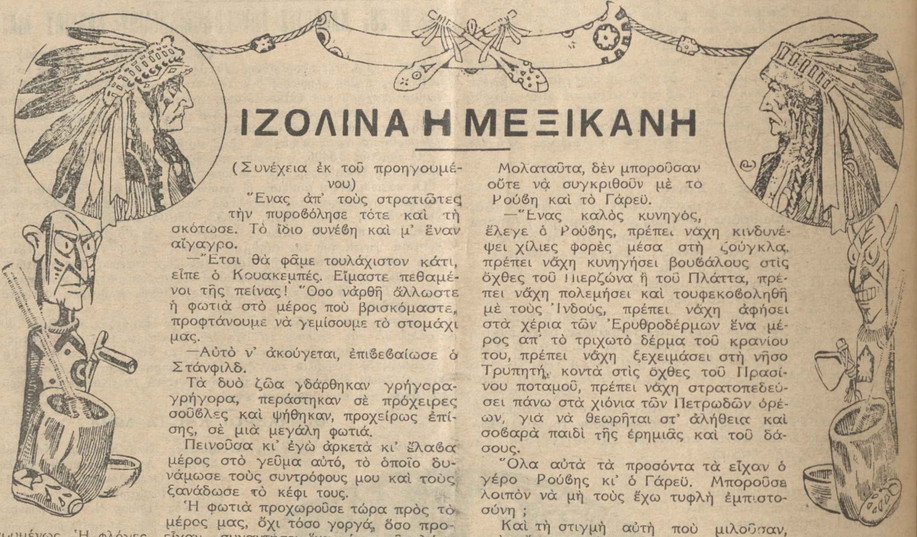
—Πάλι τὰ ἴδια! Πόσες φορὲς θὰ σοῦ πῶ, πὼς θέλω τρία κομμάτια ζάχαρι στὸ τσάϊ μου.

Ὡστόσο, οὔτε ἡ Ἄλλεν, οὔτε ὁ Σάντυ ἔμαθαν ποτὲ πὼς τὸ μικρό, ἀθῶο κόλπο τῆς Νάννυ εἶχε πετύχει στὴν ἐντέλεια.

Ἡ μικρή, κουνιστὴ πολυθρόνα, τὴν ὁποία ἐκείνη ἐπίτηδες ἔστειλε στὸν πλειστηριασμό, τους εἶχε ἑνώσει πάλι.

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες τὴν πυροβόλησε τότε καὶ τὴ σκότωσε. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μ' ἕναν αἴγαγρο.

—Ἔτσι θὰ φᾶμε τουλάχιστον κάτι, εἶπε ὁ Κουακεμπές. Εἴμαστε πεθαμένοι τῆς πείνας! Ὅσο νάρθῃ ἄλλωστε ἡ φωτιὰ στὸ μέρος ποὺ βρισκόμαστε, προφτάνουμε νὰ γεμίσουμε τὸ στομάχι μας.

—Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, ἐπιβεβαίωσε ὁ Στάνφιλδ.

Τὰ δυὸ ζῶα γδάρθηκαν γρήγορα-γρήγορα, περάστηκαν σὲ πρόχειρες σοῦβλες καὶ ψήθηκαν, προχείρως ἐπίσης, σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά.

Πεινοῦσα κι' ἐγὼ ἀρκετὰ κι' ἔλαβα μέρος στὸ γεῦμα αὐτό, τὸ ὁποῖο δυνάμωσε τοὺς συντρόφους μου καὶ τοὺς ξανάδωσε τὸ κέφι τους.

Ἡ φωτιὰ προχωροῦσε τώρα πρὸς τὸ μέρος μας, ὄχι τόσο γοργά, ὅσο προηγουμένως. Ἡ φλόγες εἶχαν συναντήσει ἕνα μέρος τῆς λόχμης, μὲ χλωρὰ δέντρα καὶ θάμνους καὶ διέγραψαν ἕναν μεγάλο κύκλο, γιὰ νὰ βροῦν τροφὴ ξερῶν χόρτων καὶ δέντρων καὶ νὰ προχωρήσουν ἐμπρός.

Ἔτσι, ἡ τεραστία ἐκείνη πυρκαϊὰ πρόβαλε στὰ μάτια μου καὶ μοῦκανε ἐντύπωσι ἑνὸς μεγάλου τέρατος, ποὺ ξέρει νὰ ὁρμᾶ ἐμπρὸς ἀκάθεκτο, ἀλλὰ καὶ νὰ κάνῃ ἑλιγμούς, ὅταν παραστῇ ἀνάγκη.

Ἔτσι ὅμως βρήκαμε καιρὸ νὰ γευματίσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας. Ὅταν ὅμως ἱκανοποιήσαμε τὴν πεῖνα μας, ἕνας νέος ἐφιάλτης τῶν ἐρημιῶν αὐτῶν ἄρχισε νὰ μᾶς βασανίζῃ, ἕνα νέο μαρτύριο, χειρότερο πολὺ τῆς πείνας: Ἡ δίψα!

Διψούσαμε πολύ, διψούσαμε ἀφάνταστα. Ἡ γλῶσσα μας ἦταν ξερή. Καὶ τὸ νερὸ βρισκόταν πολὺ μακρυά, μέσα στὸν πράσινο λειμῶνα ποὺ ἁπλωνόταν γύρω ἀπὸ τὴ λόχμη.

Οἱ σύντροφοί μου, γιὰ νὰ κατοπολεμήσουν τὴ δίψα τους, μασοῦσαν μολύβδινες σφαῖρες, πιπίλιζαν χαλίκια, μασοῦσαν τὴν ψύχα τῆς κάκτου. Μερικοὶ μάλιστα δὲν ἐδίστασαν νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ζώων ποὺχαν σκοτώσει.

Μὰ παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ δίψα τους δὲν λιγόστευε. Εἴχαμε ὅλοι ὥρες κι' ὥρες νὰ πιοῦμε νερὸ καὶ ὁ ἀέρας γύρω μας ἦταιγε, σὰν νὰ βρισκόμαστε μέσα σὲ φοῦρνο.

Ἡ φωτιὰ τώρα εἶχε πλησιάσει, μᾶς εἶχε ζώσει σχεδόν. Φλόγες, σπίθες, καπνός, φρίκη!...

Ἀναγκαστήκαμε λοιπὸν νὰ πηδήσουμε στ' ἄλογά μας, τὰ ὁποῖα ὑπόφεραν περισσότερο κι' ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ τραβήξουμε πρὸς τὸ λειμῶνα, γιὰ νὰ βροῦμε τὸ νερό.

Ἐκαλπάζαμε ἀρκετὴ ὥρα, ἀναγκαζόμενοι νὰ λοξοδρομοῦμε, γιὰ νὰ μὴν μᾶς κυκλώσῃ ἡ φωτιά. Τέλος φτάσαμε στὸ λειμῶνα καὶ λιγοστέψαμε κάπως τὸ δρόμο τῶν ἀλόγων μας.

Ὁ γέρο Ρούθης κι' ὁ Γάρεϋ ἐβάδιζαν μαζὶ καὶ συνομιλοῦσαν. Ἐπήγαινα ξοπίσω τους, ἔχοντας τεντωμένα τ' αὐτιά γιὰ νὰ παρακολουθῶ τὴ συζήτησί τους.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ κυνηγοὶ ἦσαν γιὰ μένα πρόφῆτες, στὴν περίστασι ποὺ βρισκόμουν. Ὅλοι βέβαια οἱ σύντροφοί μου ἦσαν ἄνθρωποι ψημμένοι στὶς περιπέτειες. Εἶχαν ζήσει στὰ δάση καὶ στὶς ἐρημιὲς καὶ κάθε ἄλλο, παρὰ γιὰ πρωτόπειρους μποροῦσε νὰ τοὺς θεωρῇ κανείς.

Ὁ Στάνφιλδ κι' ὁ Μπλάκ ἦσαν ἐξ ἐπαγγέλματος κυνηγοὶ τῶν δρυμῶν. Ὁ Κουακεμπὲς δεινὸς σκοπευτής. Ὁ Λεμπλὰν ἀκούραστος πεζοπόρος. Ὅλοι γενικῶς ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ κινδύνου καὶ τῆς περιπετείας.

Μολαταῦτα, δὲν μποροῦσαν οὔτε νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸ Ρούθη καὶ τὸ Γάρεϋ.

—Ἕνας καλὸς κυνηγός, ἔλεγε ὁ Ρούθης, πρέπει νάχῃ κινδυνέψει χίλιες φορὲς μέσα στὴ ζούγκλα, πρέπει νάχῃ κυνηγήσει βουβάλους στὶς ὄχθες τοῦ Ἱερζώνα ἢ τοῦ Πλάττα, πρέπει νἄχῃ πολεμήσει καὶ τουφεκοβοληθῇ μὲ τοὺς Ἰνδούς, πρέπει νάχῃ ἀφήσει στὰ χέρια τῶν Ἐρυθροδέρμων ἕνα μέρος ἀπ' τὸ τριχωτὸ δέρμα τοῦ κρανίου του, πρέπει νἄχῃ ξεχειμάσει στὴ νῆσο Τρυπητή, κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Πρασίνου ποταμοῦ, πρέπει νάχῃ στρατοπεδεύσει πάνω στὰ χιόνια τῶν Πετρωδῶν ὀρέων, γιὰ νὰ θεωρῆται στ' ἀλήθεια καὶ σοβαρὰ παιδὶ τῆς ἐρημιᾶς καὶ τοῦ δάσους.

Ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα τὰ εἶχαν ὁ γέρο Ρούθης κι' ὁ Γάρεϋ. Μποροῦσε λοιπὸν νὰ μὴ τοὺς ἔχω τυφλὴ ἐμπιστοσύνη;

Καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ μιλοῦσαν, τοὺς ἄκουγα μὲ μεγάλη προσοχή.

—Τί λές, σύντροφε, ρωτοῦσε ὁ Γάρεϋ τὸ γέρο Ρούθη, γιὰ τὴν πυρκαϊὰ αὐτή;

—Πολὺ ὕποπτη μοῦ φαίνεται, ἀπάντησε ὁ Ρούθης.

—Κάποιος τὴν ἔχει βάλει βέβαια.

—Ναί, διάβολε! Αὐτὸ εἶνε ὁλοφάνερο. Λένε βέβαια ὅτι μερικὲς φορὲς τὰ ξερὰ χόρτα φουντώνουν μονάχα τους. Αὐτὸ μπορεῖ ἀνάφλεξι τὸ λένε αὐτὸ οἱ σοφοί. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶνε τέτοιο πρᾶγμα στὴ λόχμη. Μπορεῖ ἀκόμα ν' ἀνάψῃ φωτιὰ σὲ μιὰ κατάξερη λόχμη ἕνας κεραυνός. Ὡραῖα!... Ἀλλὰ σήμερα δὲν ἔβρεξε καθόλου.

—Τότε, γέρο μου;

—Τότε, Βίλλη, παιδί μου, κάποιος διάβολος ἔβαλε τὸ χέρι του.

—Κανένας Μεξικανός;

—Ὄχι, ὄχι. Αὐτὰ τὰ ἀργασμένα πετσιὰ δὲν τολμοῦν νὰ φτάσουν ὡς ἐδῶ πέρα. Ξέρουν καλὰ πὼς οἱ Κομάγχαι γιορτάζουν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸ Μεξικανικὸ φεγγάρι καὶ πὼς θὰ εὐχαριστοῦσαν πολὺ νὰ γδάρουν τὰ κρανία μερικῶν ἀσπρομύτηδων σὰν κι' αὐτῶν.

—Τότε ὁ διάβολος ποῦβαλε τὴ φωτιά, θὰ εἶχε χρῶμα κόκκινο.

—Καλὰ τὸ λές, Βίλλη. Αὐτὸ εἶνε!

—Ὥστε ὑποψιάζεσαι, Ρούθη, πὼς βρίσκονται ἐδῶ κοντὰ Ἐρυθρόδερμοι;

—Πολὺ τὸ φοβοῦμαι.

—Εἶσαι βέβαιος, Ρούθη;

—Ξέρεις, Βίλλη, πὼς ποτὲ δὲν πέφτω ἔξω.

—Θεὸς φυλάξοι, γέρο μου! Ἐγὼ νὰ πῶ τέτοιο πρᾶγμα; Ξέρω πὼς τὸ μάτι κι' ἡ μύτη σου δὲν σὲ γέλασε ποτέ.

—Λοιπόν, ἄκουσε τότε τὰ λόγια τοῦ Ρούθη. Κάπου ἐδῶ γύρω ὑπάρχουν Ἰνδοί καὶ πρέπει νἄχουμε τὰ μάτια μας τέσσερα, γιὰ νὰ μὴ χάσουμε τὸ πετσί μας. Πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ τῶν Ἰνδῶν ληστῶν—ὁ διάβολος νὰ τοὺς πάρῃ!—ποὺ λέγονται Κομάγχαι. Αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι ἔχουν λυσσάξει τελευταῖα. Τὰ ἔχουν βάλει μ' ὅλους τοὺς λευκούς. Καὶ ξέρεις βέβαια γιατί. Γιατὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἀρχιστράτηγος δὲν τοὺς δέχτηκε ὡς συμμάχους, γιὰ νὰ πολεμήσουν μαζύ μας κατὰ τῶν Μεξικανῶν. Αὐτὸ ἔχει κάμει τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Κομαγχῶν καὶ τῶν Λιπανῶν νὰ σκάσουν. Ἂν λοιπὸν συναντηθοῦμε μὲ τὰ τομάρια αὐτά, θὰ χυθῇ ἄφθονο αἷμα.

—Πολὺ καλά, Ρούθη. Ἀλλὰ γιατὶ βάλανε φωτιὰ στὴ λόχμη οἱ κακοῦργοι αὐτοί;

—Γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν τὰ ἴχνη τους ἀσφαλῶς. Φοβοῦνται μήπως τοὺς κυνηγήσουν καὶ τοὺς χτυπήσουν οἱ λευκοί, γιατί, καθὼς θ' ἀκούσες πρὸ ἡμερῶν, οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ μπήκανε καὶ λεηλατήσανε διάφορα χωριά.

—Πολὺ καλά. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε σωστά, σύντροφε. Καὶ τὸ λευκὸ ἄλογο τί ἀπόγινε; Τὸ κυκλώσανε ἡ φλόγες καὶ κάηκε;

Παρακολουθοῦσα τὴ συζήτησι αὐτὴ μ' ἀγωνία, τὴν ὁποία κατέβαλλα μπορεῖ νὰ μαντέψῃ. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μάλιστα ἔσκυψα ἐμπρὸς γιὰ ν' ἀκούσω τί θ' ἀπαντοῦσε ὁ γέρο Ρούθης στὴν ἐρώτησι τοῦ Γάρεϋ.

—Τὸ ἄλογο δὲν ἐκάηκε, εἶπε ὁ γηραιὸς κυνηγὸς τῶν δασῶν. Γι' αὐτὸ εἶμαι σίγουρος, Βίλλη. Ἂν συναντοῦσε φεύγοντας τὴν πυρκαϊά, θὰ γύριζε πίσω. Κι' ὅμως δὲν φάνηκε πουθενά, δὲν γύρισε πρὸς τὸ λειμῶνα. Κι' αὐτὸ σημαίνει, ὅτι τὸ λευκὸ ἄλογο πρόφτασε καὶ πέρασε πρὸς τὸ ἀντικρυνὸ μέρος τῆς λόχμης πρὶν σταλωθῇ πολὺ ἡ φωτιά.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τοῦ Ρούθη μὲ καθησύχασε κάπως. Ὡστόσο, ἡ σκέψις ὅτι φάνηκαν στὰ μέρη αὐτὰ Ἰνδοὶ καὶ μάλιστα μπρὸς στὸ δρόμο τοῦ λευκοῦ ἄλογου, μὲ τρόμαζε πολύ, μ' ἀναπάτωνε.

Οἱ δυὸ κυνηγοὶ ἔπαψαν γιὰ λίγες στιγμὲς νὰ συζητοῦν καὶ κατόπιν συνέχισαν τὴ συνομιλία τους, ἡ ὁποία τόσο μ' ἐνδιέφερε.

—Ὥστε νομίζεις, γέρο Ρούθη, ρώτησε ὁ Γάρεϋ, ὅτι βρίσκονται στὰ μέρη αὐτὰ Ἰνδοί;

—Καὶ βέβαια, Βίλλη. Κι' ὄχι μόνον αὐτό. Νομίζω ἀκόμα ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ τραβᾶμε ἴσα ἐπάνω στὸ στρατόπεδό τους. Αὐτὸ μοῦ λέει ὁ ἀέρας ποὺ φυσάει, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὴν ἴδια κατεύθυνσι καὶ στὴν πυρκαϊά.

—Καὶ τὸ λευκὸ ἄλογο, Ρούθη;

—Χμ... Τὸ λευκὸ ἄλογο, Βίλλη, ἔπεσε ἴσια ἀπάνω στὰ σκυλόμουτρα αὐτά.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ γεροκυνηγοῦ μ' ἀνησύχησαν τρομερά.

Κι' ἐνῶ ὡς τὴ στιγμὴ τοὺς ἄκουγα, χωρὶς νὰ λέω λέξι, προσποιούμενος ὅτι προσέχω ἀλλοῦ, τοὺς πλησίασα ἀμέσως τώρα καὶ ἀπλωνόμενος στὸ γέρο Ρούθη, τοῦ εἶπα:

—Τί εἶπες, Ρούθη; Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ εἶπες; Εἶσαι βέβαιος ὅτι τὸ λευκὸ ἄλογο ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Ἰνδῶν;

—Ναί, σύντροφε, αὐτὸ πιστεύω, ἀπάντησε ἀπλούστατος ὁ γέρο Ρούθης.

—Καὶ τί λόγους ἔχεις νὰ τὸ πιστεύῃς αὐτό;

Ὁ γέρο Ρούθης δυσαρεστήθηκε.

Δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἀμφισβητοῦν ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγε.

—Ἔχω τοὺς λόγους μου, διάβολε! εἶπε μὲ φωνὴ πεισμωμένη.

—Ρούθη, τοῦ εἶπα, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω, μὴ μεγαλώνεις τὴ λύπη ποὺ βαραίνει τὴν καρδιά μου. Μὴ μὲ παρεξηγῇς, γιὰ τὶς ἐρωτήσεις ποὺ σοῦ κάνω. Ἡ ἀπελπισία μου δὲν ἔχει ὅρια, Ρούθη. Πές μου λοιπὸν καθαρὰ τί νομίζεις πὼς ἔχει συμβεῖ;

—Νὰ σοῦ τὸ πῶ, νέε μου, μοῦ ἀπάντησε ὁ γέρο Ρούθης, μαλακώνοντας. Ἔχω τὴ γνώμη πὼς τὸ λευκὸ ἄλογο, τρέχοντας σὰν δαιμονισμένο, πέρασε κοντὰ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τῶν Ἰνδῶν. Οἱ κοκκινομούρηδες αὐτοὶ τὸ εἶδαν. Εἶδαν πὼς ἦταν δεμένη ἀπάνω του μιὰ γυναῖκα. Καὶ—μὲ τὴν περιέργεια ποὺ ἔχουν γιὰ τὸ καθετὶ—ρίχτηκαν ἀσφαλῶς ξοπίσω του, ἀποφασισμένοι νὰ τὸ πιάσουν. Ξέρεις, λοχαγέ, τί λοχαγίζικα καβαλλάρηδες εἶνε οἱ Ἐρυθρόδερμοι. Πάνω στ' ἄλογά τους γίνονται ἕνα μ' αὐτά, κάνουν φτερά, πετοῦν! Ἅρπαξαν λοιπὸν τοὺς βρόγχους των καὶ ρίχτηκαν κατόπιν τοῦ λευκοῦ ἀλόγου, τὸ ὁποῖο θὰ ἦταν πειὰ κουρασμένο, ὕστερα ἀπὸ τέτοιο λυσσασμένο τρέξιμο. Κι' ἀσφαλῶς, σύντροφε, δὲν θὰ κουράστηκαν καὶ πολὺ γιὰ νὰ τὸ πιάσουν.

Εἶχα ἀπομείνει βουβός...

Ἤμουν σάν νὰ μὲ εἶχε χτυπήσει ἀστροπελέκι.

—Ὥστε τὸ λευκὸ ἄλογο, ψιθύρισα, ἡ Ἰζολίνα βρίσκονται στὰ χέρια τῶν Ἰνδῶν;

—Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, λοχαγέ.

Δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ πειά.

Εἶχα χάσει τὰ λόγια μου.

Τὸ νέο αὐτὸ χτύπημα ἦταν πολὺ τρομερό.

Ἄξαφνα ὁ Ρούθης σταμάτησε καὶ γυρίζοντας στὸ σύντροφό του, τοῦ φώναξε:

—Στάσου, Βίλλη. Μὴν κοπιάζεις ἄδικα, παιδί μου. Τὸ πρᾶγμα ἔγινε ὅπως τὸ φανταζόμουν. Τὸ πιάσανε! Τὸ πιάσανε μὲ τὶς διαβολοῦπηλειές τους!...

(Ἀκολουθεῖ.)

Κομάγχις πολεμιστὴς

τὰ ἴχνη τῶν ἀλόγων ποὺτρεχαν κατόπιν του.

Κυττάξαμε ὅλοι μὲ περιέργεια στὸ ἔδαφος καὶ διακρίναμε πράγματι τὰ ἴχνη πολλῶν ἀλόγων, ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, καλπάζοντας.

—Τὰ ἄλογα τῶν Ἐρυθροδέρμων! εἶπε ὁ γέρο Ρούθης.

—Μπᾶ! Καὶ γιατὶ νὰ μὴν εἶνε ἴχνη κοπαδιοῦ ἀγρίων ἀλόγων; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες μας.

—Ἀγριάλογο νὰ γίνῃς! φώναξε θυμωμένος ὁ Ρούθης. Καὶ ποῦ ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ τέτοια πράγματα, ὀρνίθι; Γιὰ τυφλοπόντικα λοιπὸν μὲ πῆρες, ὥστε νὰ μὴν ξέρω τί λέω;

Μιλῶντας ἔτσι ὁ γεροκυνηγός, πῆδησε κάτω ἀπὸ τὴ γέρικη φοράδα του, γονάτισε στὴ γῆ καὶ παραμέρισε τὰ ξεροχόρταρα.

—Κύτταξ' ἐκεῖ, μωρό μου! εἶπε τότε στὸ στρατιώτη, ποὺ τόλμησε νὰ τὸν διορθώσῃ. Τί βλέπεις πάνω στὸ χῶμα; Εἶνε ἴχνη ἀπὸ πέταλα ἀλόγων αὐτὰ ἢ δὲν εἶνε; Καὶ εἶδες ἐσὺ ποτέ, ἀσπρομύτη, ἄγρια ἄλογα πεταλωμένα; Ἐγὼ τουλάχιστον, ἐγὼ ὁ Ρούθης Ρῶλιγξ, ποῦχω σαράντα χρόνια ζωὴ στὰ δάση καὶ στὶς ἐρημιές, δὲν εἶδα ποτέ μου τέτοιο πρᾶγμα.

Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ φέρῃ ἀντίρρησι.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν ὁλοφάνερο.

Ἐκεῖ μπροστά μας, πάνω στὸ ἔδαφος, διεκρίνοντο καθαρὰ τὰ ἴχνη τῶν ἀλόγων τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι συνηθίζουν νὰ πεταλώνουν τὰ ὑποζύγιά τους μὲ πέταλα ἀπὸ χοντρὸ δέρμα, βουβάλου.

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν καμμιὰ ἀμφιβολία.

Ἰνδοὶ καβαλλάρηδες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, ὄχι καὶ πρὸ πολλῆς ὥρας.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς ἀνησύχησε πολύ.

Βρισκόμαστε κοντὰ σὲ κατασκήνωσι Ἐρυθροδέρμων. Ἔπρεπε λοιπὸν νἄχουμε τὰ μάτια μας ἀνοιχτά, τὸ τουφέκι ἕτοιμο πάντα στὸ χέρι.

Ἐκάμαμε ἀμέσως ἕνα πρόχειρο συμβούλιο. Ὄχι τόσο γιὰ ν' ἀνταλλάξουμε τὶς γνῶμες μας, ὅσο γιὰ ν' ἀκούσουμε τὴ γνώμη τοῦ γέρο Ρούθη, τοῦ τέκνου αὐτοῦ τῆς ζούγκλας καὶ τοῦ συντρόφου του Γάρεϋ.

—Βρισκόμαστε κοντὰ σὲ ἐχθροὺς καὶ ἐχθροὺς ἐπικίνδυνους, εἶπε ὁ γέρο Ρούθης. Πρέπει λοιπὸν νἄχουμε τὸ νοῦ μας, ἂν θέλουμε νὰ μὴ στολίσουν τὰ κρανία μας τὶς καλύβες τους καὶ τοὺς τάφους τῶν πολεμιστῶν τῆς φυλῆς των. Πρέπει λοιπὸν πρῶτα-πρῶτα, νὰ διαβάσουμε καλύτερα καὶ νὰ δοῦμε, τί λέει τὸ μεγάλο βιβλίο τοῦ ἐδάφους. Κι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀφῆστε την σὲ μένα καὶ στὸ Γάρεϋ. Θὰ ἐξετάσουμε καλύτερα τὰ ἴχνη τῶν Ἰνδῶν καὶ θὰ δοῦμε τί γίνεται...

Πράγματι, οἱ δυὸ κυνηγοὶ σηκώθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ γυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἄλλοτε σκυφτοὶ κι' ἄλλοτε σουρώμενοι μὲ τὴν κοιλιά. Στεκόντουσαν κάθε τόσο, ἐξέταζαν τὰ ἴχνη ποϋφρίσκαν, συνεννοοῦντο μεταξύ τους καὶ συνέχιζαν κατόπιν ἐναν τὴν ἐρευνά τους.

Ὅταν ἡ ἔρευνα αὐτὴ τελείωσε, ὁ γέρο Ρούθης μᾶς πλησίασε καὶ μᾶς εἶπε:

—Λοιπόν, τὰ πράγματα εἶνε ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἴπαμε καὶ προηγουμένως. Οἱ Ἰνδοὶ κυνήγησαν τὸ ἄλογο. Εἴκοσι ἄλογα ἔτρεξαν ξοπίσω του. Εἴκοσι ἐφίπποι Ἐρυθρόδερμοι. Οἱ πιὸ καλοὶ καβαλλάρηδες ἀσφαλῶς, γιατὶ θὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλοι, ναί κι' ἄλλοι, ὁ γέρο Ρούθης δὲν πέφτει ποτὲ ἔξω.

—Καὶ τὸ ἔπιασαν τὸ λευκὸ ἄλογο; ρώτησα γεμάτος ἀγωνία.

—Εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ξέφυγε, λοχαγέ. Ὡστόσο θὰ τὸ μάθουμε κι' αὐτό. Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἂς προβήξουμε ἴσια ἀπάνω στὰ ἴχνη τῶν Ἰνδῶν. Καὶ τὸ νοῦ σας! Τὰ μάτια σας τέσσερα! Ὁ τόπος γύρω εἶνε γεμᾶτος κόκκινους διαβόλους!...

Ἀκολουθήσαμε σιωπηλοὶ τὰ ἴχνη τῶν Ἰνδῶν. Ὁ Ρούθης κι' ὁ Γάρεϋ προηγοῦντο πεζοί, κι' ἐξέταζαν τὸ ἔδαφος μὲ προσοχή. Τοὺς ἀκολουθοῦσα συντετριμμένος.

Ἄραγε εἶχαν πιάσει οἱ Ἰνδοὶ τὸ λευκὸ ἄλογο;

Ἡ λατρευτή μου Ἰζολίνα εἶχε πέσει στὰ χέρια τους;

Δὲν ἤθελα νὰ πιστέψω τὴ συμφορὰ αὐτή.

Εἴχαμε ξαναπιῇ τώρα στὴ λόχμη.

Ὁ Ρούθης κι' ὁ Γάρεϋ σουρόντουσαν κάτω, ἐξετάζοντας τὸ ἔδαφος σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμή.

Ἄξαφνα ὁ Ρούθης σταμάτησε καὶ γυρίζοντας στὸ σύντροφό του, τοῦ φώναξε:

—Στάσου, Βίλλη. Μὴν κοπιάζεις ἄδικα, παιδί μου. Τὸ πρᾶγμα ἔγινε ὅπως τὸ φανταζόμουν. Τὸ πιάσανε! Τὸ πιάσανε μὲ τὶς διαβολοῦπηλειές τους!...

(Ἀκολουθεῖ.)

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΓΚ. ΖΑΜΑΚΟΥ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ...

ΑΘΩΣ ντυνόταν ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὁ κ. Φορμαντώ, βρῆκε τὸ χρῶμα του ἐξαιρετικὰ δροσερὸ καὶ τὰ μάτια του νὰ λάμπουν. Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του πολὺ καλά, γερό, δυνατό, κεφάτο, μὲ λίγα λόγια ἕνοιωθε ὅλη τὴν εὐχαρίστησι ποὺ χαρίζει τὸ συναίσθημα τῆς ἀπολύτου ὑγείας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ κορμιοῦ.

—"Αν δὲν κανονίσω σήμερα τὸ ζήτημα τῆς διαθήκης μου, σίγουρα δὲν θὰ τὸ κανονίσω ποτέ, σκέφτηκε ὁ κ. Φορμαντώ. Γιατὶ αὐτὲς ἡ διατυπώσεις εἶνε πολὺ θλιβερές, ὅταν δὲν εἶνε κανεὶς καλὰ στὴν ὑγεία του.

Ἐπειδὴ ἦταν χωρὶς κανένα συγγενῆ, ὁ κ. Φορμαντώ, εἶχε παραμελήσει νὰ τακτοποιήσῃ τὶς ὑποθέσεις του. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ αἰσθηματικὴ ἀνάγκη ποὺ νὰ τὸν βιάζῃ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀφοῦ δὲν εἶχε γύρω του κανένα πρόσωπο ποὺ νὰ δικαιοῦται νὰ τὸν κληρονομήσῃ μιὰ μέρα.

Εἶχε σκεφθῆ κάποτε, ἀόριστα, ν' ἀφήσῃ τὴν περιουσία του σ' ἕναν ἀπ' τοὺς τρεῖς γνωστούς του, ποὺ παίζανε μαζὶ μπρίτζ, δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, στὸ καφενεῖο. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὴ τὴν ἰδέα: 'Ο Λοριγιάρ τὸν ἔβριζε χοντροειδέστατα γιὰ τὸ πραμικρὸ λάθος, ὁ Φρεζοὺς εἶχε τὴ μανία νὰ κλέβῃ στὰ χαρτιά, σχεδὸν ὁλοφάνερα ὁ ἀσυνείδητος κι' ὁ Μουρλαί, καθὼς ἦτανε μπολσεβῖκος, ἔπρεπε, φυσικά, νὰ περιφρονῇ αὐτὲς τὶς μπουρζουάδικες συνήθειες.

—Σὲ ποιὸν ν' ἀφήσω τόσα λεφτά, ρωτιόταν καὶ ξαναρωτιόταν ὁ κ. Φορμαντώ, καθὼς ἔβενε τὸν λαιμοδέτη του.

Εἶχε σκεφθῆ, βέβαια, συχνὰ ν' ἀφήσῃ τὰ λεφτά του στὴν ὑπηρέτριά του, τὴν πιστὴ Μαρία. Τὶς προάλλες, ὅμως, ὅταν γιὰ πρώτη φορά, δέκα χρόνια τώρα, θέλησε νὰ ἐξελέγξῃ τὸ σημεῖωμα τῶν ἐξόδων τῆς ἡμέρας, βρῆκε ἀμέσως ἕνα κυνικώτατο λάθος ὀκτὼ φράγκων εἰς βάρος του κι' ἔτσι κατάλαβε, πὼς δὲν χρωστοῦσε καμμιὰ εὐγνωμοσύνη καὶ στὴ Μαρία.

'Αφοῦ ντύθηκε καὶ παρφουμαρίστηκε ὁ κ. Φορμαντώ, πῆρε μέσ' ἀπ' τὸ σωρτὸ τοῦ γραφείου του τὴ διαθήκη του, ποὺ τὴν εἶχε ἑτοιμάσει μιὰν ἄλλη μέρα ψυχικῆς καὶ φυσιολογικῆς ἠρεμίας ὅπως καὶ σήμερα, ἀφίνοντας κενὸ μονάχα τ' ὄνομα τοῦ κληρονόμου του καὶ τὸν πίνακα τῶν χρεωγράφων ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν περιουσία του.

—Αὐτὸ εἶνε, εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ κ. Φορμαντώ, θ' ἀποτελειώσω σήμερα αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, γιὰ νὰ μὴ τὴν ξανασκεφτῶ ποτὲ ἄλλη φορά. 'Ο καιρὸς εἶνε θαυμάσιος, θὰ πάω πεζῆ ὡς τοῦ φίλου μου τοῦ Ρίχτερ (ἦτανε ὁ τραπεζίτης του) νὰ τοῦ ζητήσω τὸν κατάλογο τῶν χαρτιῶν, νὰ τὰ γράψω στὴ διαθήκη καὶ στὸ δρόμο θὰ σκεφτῶ ποιὸς εἶνε ἄξιος νὰ τὰ κληρονομήσῃ μιὰ μέρα ὁλ' αὐτά...

"Εβαλε τὸ χαρτὶ στὴν τσέπη του καὶ βγῆκε ἔξω. Καθὼς λοιπὸν κατέβαινε τὰ τέσσερα πατώματα, σκέφτηκε, μόλις ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς θυρωροῦ του:

—Καὶ γιατὶ νὰ μὴν ἀφήσω τὴν περιουσία μου στὴν ἐξαίρετη κ. Κρικέτ, ποὺ μὲ ὑπηρετεῖ δέκα χρόνια σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, μὲ ὅλο τὸν σεβασμό καὶ πρόθυμα;... Θὰ τῆς φανῶ ὅπως στὰ παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς.

Χαμογελᾶστε μ' αὐτὴ τὴ σκέψι, πρόσεξε νὰ κατέβῃ ἀθόρυβα, τὶς σκάλες. 'Η κ. Κρικέτ μιλοῦσε ἀκριβῶς μὲ τὴν Μαρία, τὴν ὑπηρέτριά του, ποὺ γυνοῦσε ἀπ' τὴν ἀγορά:

—Δίκηο ἔχεις, κυρὰ Μαρία, τῆς ἔλεγε, καὶ γὼ πολλὲς φορὲς ρωτάω μὲ τὸ νοῦ μου, τί χρειάζονται πάνω στὴ γῆ τέτοιοι χαραμοφαγάδες... Οὔτε παντρεύτηκε, οὔτε παιδιὰ ἔχει, οὔτε οἰκογένεια... "Ανθρωποι τοῦ καφενέ!... Πρέπει νὰ γίνῃ νόμος, τὸ Κράτος νὰ παίρνῃ τὰ λεφτὰ ἀπὸ κάτι τέτοιους καὶ νὰ τὰ μοιράζῃ στὴν φτωχολογιά... 'Ελπίζω τουλάχιστον νάκανες ἐσὺ τὴ δουλίτσα σου. 'Εξὸν πειὰ κι' ἂν εἶσαι κουτή!... Κάποιος νὰ ὠφεληθῇ τουλάχιστον ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄχρηστο...

—Δὲν βαρυέσαι, κυρὰ Κρικέτ, μικροπράγματα, εἶν' ἕνας σφιχτοχέρης!... 'Ιδρώνω νὰ τοῦ βουτήξω ἕνα τάλληρο...

Ὁ κ. Φορμαντώ, ἀπ' τὸ παπάνω πάτωμα, ἔβηξε κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα μὲ θόρυβο, μὲ ἀπόλυτη τάχα ἀδιαφορία. Βγῆκε στὸ δρόμο κι' ἔτσι σβύστηκε ἀπ' τὸν κατάλογο τῶν ὑποψηφίων κληρονόμων κι' ἡ κυρὰ Κρικέτ.

—Εἶνε δυσκολώτερο ἀπ' ὅ,τι φανταζόμουν, νὰ βρῇ κανεὶς ἕνα πρόσωπο ἄξιο γιὰ μιὰ τέτοια εὐεργεσία, συλλογιζόταν ὁ διαθέτης καθὼς τραβοῦσε γιὰ τὰ γραφεῖα τοῦ τραπεζίτου του. Πρέπει ὅμως νὰ βρεθῇ κάποιος... 'Αλλὰ ποιός;...

Καθὼς ἐπιθεωροῦσε μὲ τὸ μυαλό του ὅλους του τοὺς γνώριμους, ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὶς σκέψεις του, ἀκούγοντας τὶς φωνὲς ἑνὸς καρραγωγέα, ποὺ ἔσπρωχνε τὸ κάρρο του, βοηθῶντας μ' ὅλη του τὴ δύναμι τὸ ἄλογο ν' ἀνεβῇ τὸ ἀνηφοράκι.

—"Αν ἴδρυα ἕνα ἐτήσιο βραβεῖο γιὰ τοὺς καρραγωγεῖς ποὺ ἀγαπᾶνε τὰ ζῶα τους, σὰν κι' αὐτὸν ποὺ μουσκεύτηκε στὸν ἱδρῶτα ὁ φουκαρᾶς;...

Δὲν πρόφτασε ὅμως ν' ἀποτελειώσῃ τὴν σκέψι του κι' ἡ ἀπομονὴ τοῦ ὑποψηφίου γιὰ τὸ βραβεῖο φαίνεται πὼς ἐξαντλήθηκε κι' ἄρχισε νὰ κλωτσάῃ ἀλύπητα τὸ ἄλογό του.

—Τὸ ταλαίπωρο τὸ ζῶο! Βρὲ τὸν παληάνθρωπο! ψιθύριζε ὁ γανακτισμένος ὁ κ. Φορμαντώ. Καλύτερα θὰ ἤτανε ν' ἀφήσω τὰ λεπτά μου στὴν 'Εταιρεία προστασίας τῶν ζώων γιὰ νὰ...

Οὔτε καὶ τώρα ὅμως πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ, γιατί, ἀφοῦ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ ἄλογο κατάφερε κι' ἔβασε κι' αὐτὸ μιὰ τέτοια κλωτσιὰ στὸν ἀγωγιάτη, ποὺ τὸν ξάπλωσε σιμώτερα κυλισμένο στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου.

'Ο κ. Φορμαντὼ ἀπομακρύνθηκε ἀπογοητευμένος κι' ἀπ' τὸν ἄνθρωπο κι' ἀπὸ τὸ ζῶο. Στὴ γωνία παρατήρησε ἕνα παιδάκι, ποὺ κύτταζε λαίμαργα τὰ γλυκὰ ἑνὸς ζαχαροπλαστείου, στὴν ἀνοιχτὴ βιτρίνα, σκεπασμένα μ' ἕνα τοῦλι γιὰ τὶς μύγες.

—Τὸ καϋμένο τὸ παιδί, σκέφτηκε ὁ κ. Φορμαντώ. Λογομαστὰ τὰ γλυκά, ἀλλὰ πολὺ λίγα παιδάκια μποροῦνε νάχουνε τέτοια κτικὰ τὸ γλυκό τους μὲ τὴν σημερινὴ ἀκρίβεια καὶ τὴν ἀνεργία.

"Αν ἀναλάμβανα ἐγὼ νὰ τὸ μορφώσω, νὰ τὸ ἐκπαιδεύσω σὰν τὸ παιδάκι, δίνοντάς του ὅλα ὅσα δικαιοῦται κάθε παιδάκι στὴν ἡλικία του:... Νὰ μιὰ λαμπρὴ χρησιμοποίησις τῆς περιουσίας μου...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως κέρωσε ἀπ' τὴν κατάληξί του: 'Ο μικρός, νομίζοντας πὼς δὲν τὸν βλέπει κανείς, σήκωσε μὲ ἀφάτωστη δεξιοτεχνία—ποὺ ἔδειχνε τὴ σχετικὴ πεῖρα του σ' αὐτὲς τὶς δουλειὲς—τὸ τοῦλι τῶν γλυκῶν κι' ἔχωσ' ἕνα μιλφεῦγ στὴν τσέπη του.

— 'Ωρισμένως δὲν .ἔχω τύχη σήμερα, σκεπτότανε ὁ κ. Φορμαντώ, καθὼς ἔβλεπε τὸν μικρὸ κλέφτη ν' ἀπομακρύνεται.

'Εξακολούθησε τὸν δρόμο του. Πλησίαζε στὰ γραφεῖα τοῦ τραπεζίτη του.

—Μωρὲ εἶμαι μεγάλος ἠλίθιος! σκέφτηκε ξαφνικά. Τί κάθουμαι καὶ σπάω τὸ κεφάλι μου; 'Ο ἀγαπητός μου Ρίχτερ, ὁ τραπεζίτης καὶ σύμβουλός μου σὲ κάθε ἐπιχείρησι, ἔχει ἕναν γυιό, τὸν 'Ιάκωβο... Ἐ, ἀντα χρόνια τώρα διαχειρίζεται τὴν περιουσία μου, θαυμάσια καὶ σ' αὐτὸν ὀφείλω, τὸ περισσότερο, τὶς ἐπιτυχίες μου στὸ Χρηματιστήριο.. Θ' ἀφήσω λοιπὸν τὰ λεφτά μου στὸν 'Ιάκωβο, ποὺ θὰ γίνῃ γρήγορα συνεταῖρος τοῦ μπαμπᾶ του κι' ἀργότερα θὰ τὸν ἀδεχθῇ, φυσικά. "Οχι δίκαιο μονάχα εἶνε αὐτό, ἀλλὰ καὶ συμφέρον: Καθὼς θὰ ξέρῃ πῶς μιὰ μέρα αὐτὰ τὰ λεφτὰ θὰ γίνουν δικά του, θὰ κυτπάξῃ πῶς νὰ τὰ κάνῃ πιὸ πολλὰ ἀπὸ τώρα κ' ἐγώ, ὡς τὸν θάνατό μου—δὲν μὲ πῆραν δά καὶ τὰ χρόνια ἀκόμη—θὰ ἀφεληθῶ ἀπ' τὴν ἐγωϊστικὴ φιλία καὶ τῶν δυὸ τους κι' ἀπὸ τὸ ζῆλο τους. "Οσα φάω κι' ὅσα βροῦμε!

'Αμέσως πέρασε στὸ γραφεῖο τοῦ νεαροῦ 'Ιακώβου Ρίχτερ, ἐπειδὴ ὁ κ. Ρίχτερ, πατήρ, ἔλειπε τὸ ξεῖδι, ὅπως τοῦ εἶπαν. Χαμογελαστός, ἀπολαμβάνοντας ἀπὸ πρὶν τὴν τεραστία ἐντύπωσι ποὺ θὰ ἔκανε ἡ δηλωσί του, ἄρχισε μὲ ἐπίσημο ὕφος:

—'Αγαπητέ μου 'Ιάκωβε, αὐτὴ ἐδῶ εἶνε ἡ διαθήκη μου... Θὰ ἔχω πασὰ νὰ προσθέσω τὸν κατάλογο τῶν χρεωγράφων... Τὸ ἔχω σήμερα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κληρονόμου μου... Λοιπόν, παιδί μου, αὐτὸ τὸ ὄνομα θὰ εἶνε τὸ δικό σου... Ναί, ναί, χτυπήθηκε πλήττεσαι ἔτσι, μὴν ἀνοίγεις τόσο τὰ μάτια σου, χοντρέ μου 'Ιάκωβε. Γιὰ ν' ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου στὸν μπαμπᾶ σου γιὰ ὅσα ἔκανε ὡς σήμερα γιὰ μένα...

—"Ωστε, κ. Φορμαντώ, τὸν διέκοψε κάτωχρος ὁ χοντρὸς γυιὸς τοῦ τραπεζίτη, ...δὲν ξέρετε τίποτε;... Δὲν πήρατε λοιπὸν ἀκόμη τὸ γράμμα ποὺ σᾶς στείλαμε τὸ πρωΐ;...

—Ποιὸ γράμμα;... Τί τὰ θέλω τὰ γράμματα..

—Τὸ γράμμα ποὺ σᾶς στείλαμε γιὰ νὰ σᾶς ἀνακοινώσουμε ὅτι ὁ δυστυχισμένος ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ἐπειδὴ εἴμαστε χρεωκοπημένοι καὶ σᾶς κατεστραμένος μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς πελάτες μας καὶ μὲ μᾶς!...

—Μπρὲ τὸν παληάνθρωπο! Τὸν λωποδύτη! οὐρλιαχτὸ ἔτοιμο νὰ λιποθυμήσῃ ὁ κ. Φορμαντώ. Καὶ γὼ ποὺ δὲν ἤξερα ἀπὸ ποιὸν ν' ἀφήσω τὰ λεφτά μου!.. Βρὲ τὸν κακοῦργο!... Καὶ τώρα, πρέπει νὰ τὰ φτιάξω μὲ τὸ θεῖο μου τὸν Φερδινάνδο, ποὺ πεθάνει, ἂν θέλω νὰ κληρονομήσω ἐγὼ τὰ λίγα λεφτουδάκια του!...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ WILLIAM DASHRE

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΕΝΟΤΑΦΙΟΥ

ΝΑΙ, τὸ ὁμολογῶ, πὼς ὅταν μὲ κάλεσε στὸν πύργο του—ἕνα ἀπαίσιο μεσαιωνικὸ κτίριο, στὴ μέση μιᾶς ἀγρίας τοποθεσίας, στὴ Σκωτία—ὁ λόρδος Σέργουδ, ἐδίστασα νὰ πάω. 'Ο ἑξηντάρης αὐτὸς ἀριστοκράτης, εἶχε φήμη ἰδιοτρόπου καὶ μανιακοῦ ἀνθρώπου, ζοῦσε μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο καὶ φαινόταν νὰ πάσχῃ κυριολεκτικὰ ἀπὸ ἀνθρωποφοβία.

"Ημουν ὅμως γιατρός, κι' ὁ λόρδος ἀκριβῶς τὴν ἐπιστημονικὴ συνδρομή μου εἶχε ἐπικαλεσθῆ. Μποροῦσα λοιπὸν νὰ τὴν ἀρνηθῶ σ' ἕναν ἄρωστο, ὅπως αὐτός; "Αλλωστε ἡ σκέψι πὼς μέσα στὸν ἀπαίσιο πύργο του ζοῦσε κι' ἡ νεαρὴ καὶ χαριτωμένη γυναῖκα του λαίδη Τζαίην Σέργουδ, νίκησε τοὺς τελευταίους δισταγμούς μου καὶ ξεκίνησα γιὰ τὸ ταξεῖδι αὐτό.

'Ηταν νύχτα ὅταν ἔφθασα στὸν ἐρημικὸ πύργο. 'Η ἀρειὰ καὶ πελωρία ἐξώπορτα ἄνοιξε κι' ἕνας σιωπηλὸς γέρος θυρωρὸς μὲ ὡδήγησε σ' ἕνα ἰσόγειο σαλόνι. Σχεδὸν ἀμέσως φάνηκε κι' ὁ λόρδος Σέργουδ ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα καὶ στὴν ἐμφάνισί του κόντεψα νὰ ξεφωνίσω ἀπὸ φρίκη. Ψηλὸς καὶ σωματώδης, καθὼς ἦταν, εἶχε μιὰ νεκρικὴ ὠχρότητα στὸ ἀξύριστο πρόσωπό του, καὶ τὰ μάτια του στριφογύριζαν στὶς κόγχες τους ἀστραφτερὰ κι' ἀνήσυχα!

—Καλῶς ἤρθες, δόκτωρ! μοῦ εἶπε βραχνὰ ὁ λόρδος, καὶ μοῦγνεψε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Μὲ ἕνα τετράγωνο ἠλεκτρικὸ φανάρι στὸ χέρι προπορεύθηκε, ἀνεβήκαμε μαζὶ ἀρκετὰ χαλασμένα σκαλοπάτια μιᾶς περιστροφικῆς ξύλινης σκάλας καὶ φτάσαμε σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ δευτέρου πατώματος.

—Καλησύχτα τώρα! μοῦ ξαναεῖπε ὁ λόρδος. Κοιμήσου κι' αὔριο μ' ἐξετάζεις... Νὰ ὁ κοιτῶνας σου!.. Τὸν ἑτοίμασα ἐπίτηδες γιὰ σένα.

Κι' ἐξαφανίστηκε, πρὶν προλάβω νὰ τοῦ πῶ λέξι. 'Εκνευρισμένος ἀπ' τὸ ταξεῖδι καὶ παραξενεμένος ἀπ' τὴν ἀλλόκοτη ὑποδοχὴ τοῦ λόρδου, ἐνοιωθα τὴν κούρασι καὶ τὸν ὕπνο νὰ μοῦ φεύγουν. Ἐπίσης μὲ ἐρέθιζε ἡ σπιδιαστικὴ μούχλα καὶ ἡ κλεισοῦρα αὐτοῦ τοῦ δωματίου. Γι' αὐτό, ἔπειτα ἀπὸ ἄχαρπες προσπάθειες νὰ κοιμηθῶ, σηκώθηκα κι' ἄνοιξα κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἕνα ἀπ' τὰ κλειστὰ παράθυρα.

Μὰ παρευθὺς μισόκλεισα τὶς γρίλλιες, ἀηδιασμένος! Τὸ μισὸ φεγγάρι, ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ ὁρίζοντος, φώτιζε καθαρὰ τὸ μέρος αὐτὸ τῆς αὐλῆς τοῦ πύργου. 'Απ' τοὺς σταυροὺς, λοιπόν, ἀπ' τὰ κενοτάφια καὶ ἀπ' τὶς ταφόπετρες ποὺ ἐξεχώριζα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, φαινόταν πὼς ἦταν τὸ οἰκογενειακὸ νεκροταφεῖο τῶν λόρδων μαρκησίων Σέργουδ. Καὶ καταμεσῆς σ' ὅλ' αὐτά, πρὸς σ' ἕνα κενοτάφιο μὲ ἀνοιχτὴ τὴν σιδερένια πόρτα του, εἶδα τὸν ἀλλόκοτο λόρδο νὰ στέκῃ ἑξάλλος ἀπὸ μανία, κρατῶντας τὸ κλεφτοφάναρό του στὸ ἕνα χέρι καὶ σφίγγοντας τὸ μπαστοῦνι του στὸ ἄλλο!

Ἴσως ὅμως νάκουσε τὸν κρότο τῆς γρίλλας τοῦ παραθύρου μου, γιατὶ τὸν εἶδα ταχέως νὰ σβύνῃ τὸ φανάρι καὶ νὰ ἐξαφανίζεται τρεχάτος στὴ βάσις τῆς δενδρόφυτης αὐλῆς!

Μπρὸς σ' ἕνα κενοτάφιο, εἶδα τὸν ἀλλόκοτο λόρδο...

• • •

Τὸ πρωΐ, ὡχρὸς κι' ἐγὼ ἀπ' τὴν ἀϋπνία κι' ἀπ' τὰ ἀνεξήγητα αὐτὰ γεγονότα τῆς νύχτας, μάταια ἀναζήτησα τὸν λόρδο. Δὲν μποροῦσα ἐπίσης νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀπουσία τῆς λαίδης Σέργουδ, τὴν ἀπουσία κάθε ὑπηρέτου ἢ καμαριέρας, καὶ τὸ μόνο ὃν ποὺ εἶμαι ἐκεῖ μέσα ἦταν ὁ βουβὸς καὶ κατσουφιασμένος θυρωρὸς ποὺ μοῦχε ἀνοίξει, ὅταν ἔφτασα στὸν πύργο.

Περιμένοντας τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ κι' ἐλπίζοντας νὰ δῶ στὸ τραπέζι τὸν παράδοξο λόρδο, κατέβηκα στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ περπατήσω λίγο. Τὰ βήματά μου, κάποιο ἀόριστο προαίσθημα, μὲ πήγαναν πρὸς τὸ ἐρημικὸ ἐκεῖνο νεκροταφεῖο, κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ διστακτικὰ «πήγαινε κι' Ἔλα» βρέθηκα μπροστὰ στὸ μυστηριῶδες κενοτάφιο.

Δὲν πρόλαβα ὅμως ν' ἀναρωτηθῶ καλὰ-καλά, γιὰ ποιὸ λόγο ἔβλεπα τώρα κλειστὴ τὴν σιδερένια πόρτα του, ὅταν ἕνα ξαφνικὸ καὶ δυνατὸ χτύπημα μπαστουνιοῦ μὲ ξάπλωσε στὸ χῶμα ζαλισμένον. Ἐπάνω μου τότε εἶδα νὰ σκύβῃ ἡ γέρικη καὶ νεκρὴ μορφὴ τοῦ λόρδου καὶ τὰ λευκὰ ἀπὸ ἀφροὺς μανίας χείλη του, μοῦ ψιθύρισαν μὲ σαρκασμό:

—Δόκτωρ, τὶς ἀδιάκριτες ἔρευνές σου μονάχα στοὺς ζωντανοὺς νὰ τὶς περιωρίσῃς... "Οσο γιὰ τοὺς πεθαμένους, ἄστους νὰ κοιμοῦνται τὸν καταραμένο ὕπνο τους!..

Τὰ λόγια του αὐτά, λόγια σατανικὰ κι' ἀνεξήγητα ἀκόμη, μοὐφεραν φρίκη ἀπερίγραπτη. Νικῶντας ὡστόσο τὸ μούδιασμα τοῦ κορμιοῦ μου, τινάχτηκα ὀρθός. 'Αλλὰ πρὶν σταθῶ καλὰ-καλὰ στὰ πόδια μου, ὁ λόρδος κλονίστηκε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου λιπόθυμος, ἐνῶ ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ κήπου ἄκουσα τὸν θυρωρὸ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ φωνάζῃ μὲ λαχτάρα:

—Κρατῆστε τον, δόκτωρ!.. Τὸν ἔπιασε ξανὰ ἡ μανιακὴ του κρίσις!

Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ θυρωροῦ ξάπλωσα τὸ λόρδο στὴν παχειὰ χλόη, μακρυὰ ἀπ' τοὺς σταυροὺς κι' ἀπ' τὶς ταφόπετρες, καὶ τοῦ ξεκούμπωσα τὸ σφιχτὸ κολλάρο. 'Ο λόρδος Σέργουδ ὅμως, ἄσπρος σὰν φάντασμα πειὰ καὶ μὲ τὰ μάτια του ἀπαίσια ἀναποδογυρισμένα στὶς βαθουλές τους κόγχες, ἀντιστάθηκε στὶς ἰατρικές βοήθειές μου, ψιθυρίζοντας μὲ κόπο:

—Περιττὰ ὅλα, δόκτωρ... Πεθαίνω!.. "Αφησέ με νὰ προλάβω τουλάχιστον νὰ σοῦ κάμω μιὰ ἐκμυστήρευσι ποὺ σκόπευα νὰ σοῦ τὴν γράψω ἀπόψε... Θὰ αὐτοκτονοῦσα ἔπειτα, πρὶν προλάβεις νὰ τὴν διαβάσ.. Μὰ εὐτυχῶς ὁ θάνατος ἔρχεται μόνος του, τώρα... Πρόκειται, ξέρεις, γιὰ τὴ λαίδη Σέργουδ, καί... καὶ γιὰ τόν...ἐραστή της!..

Φαρμακερὸς ἀφρὸς συνώδεψε τὸ λαχάνιασμά του καὶ τὴν κραυγὴ τῆς ἀνέκφραστης λύσσας του, ἐνῶ ἐγὼ δαγκώθηκα δυνατὰ ἀπὸ ἕνα ἀπαίσιο προαίσθημα.. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν ἔβλεπα τὴ λαίδη; Μήπως ὁ λόρδος Σέργουδ τήν...;

—'Ηταν ἄτιμη, δόκτωρ! διέκοψε τὶς πένθιμες σκέψεις μου ἡ πιὸ πένθιμη φωνὴ τοῦ λόρδου. 'Ηταν ἡ προστυχιὰ προσωποποιημένη.. Ἆ, ναί, ναί, τυράννησε σκληρὰ τὴν τίμια κι' ἀνύποπτη ψυχή μου... Ξέρεις, δόκτωρ, τί ἦταν ἡ γυναῖκα μου; Γκαρσόνι σὲ μιὰ μπύρα τοῦ Λουδίνου! 'Η καλλονή της ὅμως μὲ γοήτευσε, κι' ἡ ἐποκριτικὲς ἀντιστάσεις της στὶς πιὸ γενναιόδωρες προτάσεις μου μὲ πλάνεψαν.. Ἦταν ὁ σατανᾶς ὁ ἴδιος στὴν ψυχή της τὴν προδότρα, κι' ἐγὼ νομίζοντάς την ἄδολη καὶ ἄσπιλη, τῆς χάρισα τοὺς τίτλους μου καὶ τ' ὄνομά μου...

...Τρία χρόνια φανερῆς εὐτυχίας, μὰ κρυφῆς λάσπης κι' ἀτιμίας, τὰ ἔζησα ἀνύποπτος κοντά της... Μὰ πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες, ἀντίκρυσα ξαφνικὰ τὴν τρομερὴ ἀκτασι τοῦ βούρκου, μέσα στὸν ὁποῖο ἦμουν βυθισμένος τόσα χρόνια, δίχως νὰ τὸ ὑποψιάζωμαι. Ἕνα πρωΐ, δηλαδή, μπαίνοντας ἀπροσδόκητα στὸ δωμάτιο τῆς λαίδης, τὴν βρῆκα στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μου! Κι' ἀκριβῶς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ἡ ἴδια μοῦ σύστησε τὴν πρόωρη...

...Τὸ πιστόλι μου ἔφτασε παρευθὺς στὸν τόπο τὴν ἀχρεία!.. Ὁ ἄλλος σύρθηκε στὰ γόνατά μου, καὶ μὲ τὴν ἀναβρίχα τῶν ἀτίμων, μοῦ ἀποκάλυψε τὸ μυστικό: "Ηταν κι' αὐτὸς γκαρσόνι στὴν ἴδια μπύρα τοῦ Λουδίνου. 'Αγαπιόντουσαν τρελλά, ἡ γυναῖκα μου κι' αὐτός, κι' ἐξακολούθησαν κρυφὰ τὶς ἀνόμιες σχέσεις των κατόπιν, μέσα στὸ ἴδιο μου τὸ σπίτι!

...Τυφλωμένος ἀπ' τὴ μανία, ἐστειλα τὴ βρωμερὴ ψυχὴ τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ νὰ συναντήσῃ στὴν κόλασι τὴν ψυχὴ τῆς γυναίκας μου... Τὰ δυὸ παληόκορμά τους τάχω ἀτάφια καὶ κλειδωμένα μέσα στὸ κενοτάφιο ἐκεῖνο... 'Η σάρκες των τώρα εἶνε σαπίες ὅπως ἦσαν κι' ἡ ψυχές των... Τὰ κόκκαλά τους ἀσπρίζουν ποῦ καὶ ποῦ, κι' ὅσες φορὲς θυμοῦμαι τὴν ἀτιμία τους καὶ μὲ πιάνει ἡ μανία, κατεβαίνω κάτω στὴ σπηλιὰ αὐτὴ καὶ φτύνω μὲ ἀηδία τὰ ρικτρὰ λείψανά τους... Καί... καί...

"Ενα κῦμα αἵματος βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ τραγικοῦ λόρδου. "Ενας σπασμός, τὸν κλόνισε, τὸ κεφάλι του ἔγειρε πίσω, καὶ τὰ μάτια του στηλώθηκαν ἀκίνητα πειά, θολά, καὶ δίχως ἔκφρασι στὸ κενό: 'Ηταν νεκρός!...

. . . . . .

"Οταν ἡ 'Αστυνομία ξεκλείδωσε τὸ κενοτάφιο, βρῆκε πραγματικῶς σ' ἕνα θάλαμο δυὸ πτώματα, φρικτὰ ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσι. Οἱ ἀπὸ τσιμέντο τοῖχοι κι' ἡ πλάκειὰ ἀπὸ καουτσούκ πόρτα, ἐμπόδιζαν τὴν πνιγηρὴ δυσωδία νὰ βγαίνῃ στὴν ἀτμόσφαρα, καὶ γι' αὐτὸ ἡ παρουσία των ἔμενε κρυφὴ ἐκεῖ κάτω, ἂν καὶ πέρασαν τόσοι μῆνες ἀπ' τὴν ἡμέρα τοῦ διπλοῦ ἐγκλήματος!

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JAMES WORKMAN

ΣΤΟΝ τρίτο πειὰ ἐλαφρὸ — κτύπο τῆς πόρτας, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου Βέγκμαν ξεφώνισε θυμωμένος:

—Μπρός.. Ἐσὺ εἶσαι, Μάμπελ;... Μὰ δὲν εἶπα, παληοκόριτσο, νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσῃ κανένας;...

Παραμέρισε κατόπιν νευριασμένος μιὰ ὀγκώδη δικογραφία, τὴν ὁποία μελετοῦσε προσεκτικά, καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐντολή νὰ μὴν ἐνοχληθῇ πειὰ ἀπὸ κανέναν. Μὰ ἡ τσαχπινοῦλα κόρη του, ἡ Μάμπελ, ἔχοντας μαζύ της μιὰ χαριτωμένη μικροῦλα ἔως ἕξη χρόνων, εἶπε στὸν πατέρα της:

—Ὤ, μπαμπᾶ, μὴ θυμώνεις... Νά, αὐτὴ ἐδῶ ἡ μικρὴ φίλη μου θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ σὲ δῇ.. Μὴν τὴ διώχνεις, σὲ παρακαλῶ!...

Καὶ κατόπιν ἔφυγε ξαφνικά, ὅσο ξαφνικὰ εἶχε ρθῇ, κλείνοντας τὴν πόρτα κι' ἀφίνοντας τὸν πατέρα της ἄναυδο κι' ἐκστατικό. Μπροστά του στεκόταν τώρα ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, μὲ μιὰ μικρὴ μπέρτα ἀναρριχτὴ στὴν πλάτη της, τὸ ὁποῖο τὸν κύτταζε μὲ ματάκια ὀρθάνοιχτα καὶ φοβισμένα!

—Τί μὲ θέλεις, κορίτσι μου;.. ρώτησε ὁ δικαστής. Ἔλα, ἔλα.. Μὴν ἐτοιμάζεσαι νὰ κλάψῃς... Πές μου, τί θέλεις ἀπὸ μένα;

—Νά.. Σᾶς... σᾶς ἔφερα τὸν Τόμμυ! μουρμούρισε ἐκεῖνο, φοβισμένο ἀκόμη, δείχνοντας στὸν ἀγριωπὸ δικαστὴ ἕνα μαλλιαρὸ σκυλάκι, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε στὰ χεράκια του.

Χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Βέγκμαν, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ μαλακώνῃ μπρὸς στὴν μικροῦλα ἐκείνη ἀθωότητα. Ἔπιασε τὸ κοριτσάκι ἀπ' τὸ χέρι, τὄφερε ὂς τὸ γραφεῖο του, καί, καθίζοντας στὴν πολυθρόνα του, τὄβαλε στὰ γόνατά του:

—Λοιπόν, εἶπε μαλακά, γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς τὸν Τόμμυ μὲ ἤθελες;

—Ἄ, ὄχι μονάχα τὸν Τόμμυ, ἀλλὰ κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα ἀκόμη! εἶπε τὸ κοριτσάκι. Νά, κυττάξτε ἔχω ἐδῶ ἕνα μικρὸ βωδάκι, μιὰ κοῦκλα χρυσοντυμένη καὶ μερικὰ χαρτιὰ μὲ ζωγραφιὲς δικές μου.. Νὰ κυττάξτε!..

Ὅλο μιλοῦσε καὶ φλυαροῦσε ἡ γλωσσίτσα τῆς μικρῆς, καθὼς ἔβγαζε ἀπὸ κάποιο δεματάκι ὅλα αὐτὰ τὰ παιδικὰ παιχνίδια της. Ὁ Βέγκμαν, ξέχασε γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ αὐστηρὰ καθήκοντά του καὶ τὶς σοβαρὲς ἀσχολίες του. Ἦταν πατέρας κι' αὐτὸς τῆς μονάκριβης Μάμπελ του, τρία-τέσσερα χρονάκια ἴσως μεγαλείτερης ἀπ' τὴν ὁλόξανθη αὐτὴ μικροῦλα. Εἶπε λοιπὸν χαρούμενα:

—Μπράβο, μικροῦλα μου!.. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο θέλεις νὰ μοῦ χαρίσῃς τὸν Τόμμυ, τὸ βωδάκι, κι' ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα;

—Νὰ σᾶς τὰ δείξω θέλω, κύριε, ὅπως τἄδειξα καὶ στὴν Μάμπελ... Ὄχι ὅμως καὶ νὰ σᾶς τὰ χαρίσω.. Ἐγὼ τί θἄχω ὕστερα, ἀφοῦ λείπει ὁ μπαμπᾶς καὶ δὲν μοῦ φέρνει πειὰ παιχνίδια;

Ἡ εἰλικρίνεια τῆς μικροῦλας φάνηκε ἀπολαυστικὴ στὸν σοβαρὸ ἐκεῖνον δικαστικό, τὸν συνηθισμένο ν' ἀκούῃ ἀπὸ τὴν ἕδρα του ἀτελείωτες ὅσο καὶ κυνικὲς ψευτιές. Χάϊδεψε λοιπὸν τὰ μαλλάκια τῆς μικροῦλας, τὴν καθησύχασε λέγοντας ὅτι δὲν θἀ τῆς ἔπαιρνε τὰ παιχνιδάκια, κι' ἐνῶ τὴν ἔστελνε πάλι νὰ ξαναβρῇ τὴ φίλη της, ρώτησε μ' ἐδιαφέρον:

—Καὶ γιατὶ δὲν σοῦ φέρνει πειὰ παιχνιδάκια ὁ μπαμπᾶς σου;...

—Λείπει ὁ μπαμπᾶς μου σὲ ταξεῖδι, κύριε. Ἔτσι μοῦ λέει κάθε ἡμέρα ἡ μαμᾶ κλαίγοντας, ἐπειδὴ κι' ἐγώ, ὅταν ζητάω τὸ μπαμπᾶ μου, κλαίω μὲ παράπονο.

—Καὶ πῶς σὲ λέν; ρώτησε μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον πάλι, ὁ δικαστής.

—Ντόροθυ Μάξουελ..Καὶ τὴ μαμᾶ μου τὴ λένε...

Μὰ σταμάτησε τρομαγμένη ἡ μικροῦλα, γιατὶ κι' ὁ δικαστὴς τινάχθηκε ὄρθιος καὶ χλωμὸς κι' ἡ πόρτα ἀνοιξε συγχρόνως ἀπότομα, ἀφίνοντας νὰ φανῇ στὸ κατῶφλι της ἡ νεαρὰ καὶ ὡραία σύζυγός του.

Τὸ ταιριαστὸ αὐτὸ ζευγάρι κυττάχτηκε ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλό. Τὰ μάτια τοῦ συζύγου εἶχαν μιὰ ἔκφραση δυσαρεσκείας κι' ἐπιπλήξεως, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς συζύγου φανερώναν μιὰ βουβὴ ἀπορία κεσία· Πρώτη μίλησε ἐκείνη:

—Ἀγαπημένε μου, σοῦ ἔστειλα ἐπίτηδες μὲ τὴν κοροῦλα μας αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, γιὰ νὰ μαλάξω τὴν καρδιά σου...Μέσα εἶνε κι' ἡ ἄμοιρη μαμᾶ του...Ἡ φίλη μου, ἡ ἄμοιρη κυρία Μάξουελ... Ἦρθε νὰ μὲ παρακαλέσῃ γονατιστή, νὰ μεσολαβήσω καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ἐπιείκειά σου γιὰ τὸν ἄθῶο σύζυγό της

—Ποιὸς σοῦ εἶπε, ὅτι εἶνε ἀθῶος ὁ Μάξουελ; διέκοψε ἔντονα ὁ δικαστής. Ἀκριβῶς τὴν δικογραφία του μελετοῦσα τώρα, γιὰ νὰ βγάλω τὴν ἀπόφασί μου... Ἰσα-ἴσα ἔχω τὴν πεποίθηση, ὅτι εἶνε ἕνας κοινὸς καταχραστὴς τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ εὐεργέτου του... Τόσα χρόνια τὸν εἶχε ὑπάλληλο ὁ μακαρίτης Λαϊμπόδυ, κι' ὅταν ἔκλεισε τὰ μάτια του ἔλειπαν ἀπ' τὸ ταμεῖο τοῦ Μάξουελ πέντε χιλιάδες στερλίνες... Τί ἔγινε αὐτὸ τὸ μεγάλο ποσόν; Ἡ χήρα Λαϊμπόδυ κατήγγειλε τὸν Μάξουελ ὡς κλέφτη... Κι' ἐκεῖνος πρόβαλε τὴν γελοία δικαιολογία, ὅτι τοῦ χάρισε τὰ χρήματα αὐτὰ ὁ προϊστάμενός του, λίγες ἡμέρες πρὶν πεθάνει, «γιὰ ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν του τόσων χρόνων», ὅπως τοῦγραφε, λέει, στὴν ἐπιστολὴ μὲ τὴν ὁποία συνώδευσε τὸ χρηματικὸ αὐτὸ δῶρον...

—Καὶ ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολὴ αὐτή; διέκοψε θλιμμένη ἡ κυρία Βέγκμαν.

—Μὰ ἐδῶ εἶνε ὁ κόμπος κι' ἡ ἐνοχὴ αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου! τόνισε μὲ ἀηδία ὁ δικαστής. Ἂν παρουσίαζε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ προϊσταμένου του, ἡ ἀθωότης του θἀ ἦταν ὁλοφάνερη.. Μὰ ὁ κλέφτες κι' οἱ καταχραστὰ εἶνε συγχρόνως καὶ ψεῦτες... Ἰσχυρίζεται, ὅτι τὴν εἶχε στὸ γραφεῖο του αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, κι' ὅτι χάθηκε μυστηριωδῶς ἀπὸ κεῖ, μιὰ ἡμέρα!... Μπορεῖ ἡ συνείδησίς μου νὰ πεισθῇ μ' ἕνα τέτοιο θλακῶδες ψέμμα;

—Ἔλεος, φίλε μου! ἱκέτευσε ἀπελπισμένη πειὰ ἡ γυναίκα του· Δίκασέ τον ἐπιεικῶς, τουλάχιστον... Μὴν ἐξαντλῇς ὅλη τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου στὸ κεφάλι του... Σκέψου, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ δικαιοσύνη εἶνε συχνὰ μιὰ ὑπερβολικὴ ἀδικία...

—Ναί, ἀλλὰ ἡ κοινωνία;.. Τὸ κακὸ παράδειγμα;... Χωρὶς ὁ μείλικτη χειρουργικὴ ἐπέμβασι, γιατρεύονται ποτὲ τέτοιες κοινωνικὲς σαπίλες; εἶπε αὐστηρὰ ὁ δικαστής, χτυπώντας τὴ γροθιὰ του στὸ γραφεῖο.

—Ναί, ἀλλὰ κι' ἡ ἄτυχη γυναῖκα του;... Ἡ ὁποία κλαίει καὶ μ' ἐξορκίζει πὼς εἶδε μὲ τὰ μάτια της αὐτὴ τὴν τόσο εὐτυχισμένη τότε καὶ τόσο καταραμένη τώρα, ἐπιστολή;... Δὲν πιστεύεται ἐπίσημα ἡ μαρτυρία της, δυστυχῶς.. Ἡ ἀπελπισία της ὅμως δὲν λυγίζει τὴν καρδιά σου;... Αὐτὸ τὸ φτωχὸ πλασματάκι, τὸ ὁποῖο σὲ κυττάζει τώρα φοβισμένο, δὲν λέει τίποτε στὴν πατρικὴ ψυχή σου;...

Ὁ πρόεδρος Βέγκμαν κατσούφιασε. Ἦταν κι' αὐτός, θέβαια, ἕνας τυφερὸς σύζυγος κι' ἕνας στοργικὸς πατέρας, μὰ ἦταν πρῶτα ἀπ' ὅλα δικαστὴς μὲ πασίγνωστη εὐσυνειδησία κι' ἀκεραιότητα χαρακτῆρος. Βουθὸς πειά, μὲ ὄρεξη ποῦδειχνε ἀπόφασι νὰ σταματήσῃ κάθε συζήτησι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, συμμάζεψε νευρικὰ τὶς ζωγραφιὲς καὶ τὰ παιχνιδάκια τῆς μικροῦλας Ντόροθυ, κι' ἄρχισε νὰ τὰ βάζῃ πάλι στὸ δεματάκι της.

—Ἔξαφνα, τὰ χέρια του συσπάσθηκαν νευρικὰ καὶ τὰ μάτια του ἔβγαλαν φλόγες. Καθὼς ἔβλεπε τώρα στὴ μικροῦλα καὶ τὰ φύλλα τοῦ χαρτιοῦ, στὰ ὁποῖα ὑπῆρχαν ἡ ἀφελεῖς καὶ ἀδέξιες ζωγραφιὲς της, ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἀνατρόπιασε. Στὴν ἄλλη δὲν του ὁ δικαστὴς εἶδε τὴν μιὰ ἐπιστολή, ἐπάνω ἀπ' τὴν ὁποία ὑπῆρχε τυπωμένη ἡ ἐπικεφαλὶς «Ματθαῖος Λαϊμπόδυ καὶ Σία»!

—Αὐτὸ τὸ χαρτὶ ποῦ τὸ βρῆκες, μικρή μου;...

—Αὐτὸ τὸ χαρτὶ ποῦ τὸ βρῆκες, μικρή μου; ρώτησε κατάχλωμος τὴ Ντόροθυ, ἀφοῦ τὸ διάβασε πρῶτα μὲ ἀνέκφραστη ταραχή.

—Στὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπᾶ! ἀποκρίθηκε μὲ ἀφέλεια ἐκείνη. Ἤθελα νὰ ζωγραφίσω ἀνθρωπάκια, ἐκεῖ πάντα εὕρισκα μολύβια καὶ χαρτιά..

Ὁ Μπέγκμαν ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴ στὴ σύζυγό του νὰ τὴ διαβάσῃ. Ἐκείνη. Βλέποντας μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὁλοφάνερη ἀθωότητα τοῦ Μάξουελ, ἄρπαξε μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ τὴν μικροῦλα στὴν ἀγκαλιά της. Κι' ἐνῶ ὁ σύζυγός της τοποθετοῦσε πάλι στὴ δικογραφία τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τοῦ μακαρίτου Λαϊμπόδυ—ἦταν ἀκριβῶς αὐτὴ ποὺ ἀποδείκνυε τὴν ἀθωότητα τοῦ Μάξουελ,—ἡ κυρία Μπέγκμαν ἔτρεχε στ' ἄλλο δωμάτιο, ξεφωνίζοντας:

—Σώθηκατε, φιλτάτη κυρία!... Ἡ μικροῦλα σας κόντεψε νὰ καταστρέψῃ τὸν μπαμπᾶ της κι' ἡ ἴδια πάλι τὸν λυτρώνει!... Ὁ δικαστὴς Μπέγκμαν ἔμεινε μόνος πειά. Καὶ σκουπίζοντας γιὰ τὴ δεύτερη φορὰ τὰ μάτια του, σκεπτότανε μὲ ἀνατριχίλα πὼς ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου κρέμονται, πολλὲς φορές, ἀπὸ μιὰ τρίχα, ἀπὸ τὸ τίποτε...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις — πληροφορίες — κουτσομπολιὸ)

ΝΩΡΙΖΕΤΕ ὅτι ἡ Ἀνναμπέλλα, ἡ γοητευτικὴ βεντέττα τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου, φημίζεται ὄχι μονάχα γιὰ τὸ ταλέντο της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ μεγάλη καρδιά της ;

Γνωρίζετε ὅτι σπουδάζει σήμερα μὲ δικά της ἔξοδα, στὸ Πανεπιστήμιο, τρεῖς φτωχοὺς ἐπαρχιῶτες φοιτητές ;

Γνωρίζετε ὅτι συντηρεῖ, μὲ δικά της ἔξοδα πάλιν, πέντε ἄπορες πολυμελεῖς οἰκογένειες, ποὺ ἐμειναν χωρὶς προστάτη ;

Γνωρίζετε, ἐξ ἄλλου, πὼς ὅταν τὴν ἐπισκεφθῇ κανεὶς καὶ τῆς ζητήσῃ τὸν ἔρανό της γιὰ ἕνα ἀγαθοεργὸ σκοπό, τοῦ ἀπαντᾶ θυμωμένη :

—Νὰ μ' ἀφήσετε, σᾶς παρακαλῶ πολύ, ἥσυχη ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι φιλάνθρωπος καὶ δὲν μ' ἀρέσει νὰ πετῶ τὰ λεπτά μου στὸν ἀέρα !...

Ἡ Ἀνναμπέλλα εἶνε, ἀπεναντίας, πολὺ φιλάνθρωπος. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι θέλει νὰ κάνῃ τὸ καλὸ κρυφά, χωρὶς ἐπίδειξι...

* * *

Δυὸ μέρες σκηνοθέτει ἀναζητοῦν κατ' αὐτὰς ἕναν....φιγκυράν ! Ὅσο κι ἂν φαίνεται αὐτὸ ἀπίστευτο ἐκ πρώτης ὄψεως, εἶνε ὡστόσο ἀληθινό. Γυρίζεται τώρα στὸ Παρίσι ἕνα φίλμ πρωτότυπο, ἀποτελούμενον ἀπὸ διάφορα μονάχα εἰκόνες — ἕνα εἶδος δηλαδὴ κινηματογραφικῆς ἐπιθεωρήσεως. Γιὰ τὴ σκηνοθεσία αὐτῆς τῆς ταινίας ἐπεστρατεύθησαν δώδεκα ἀπὸ τοὺς καλυτέρους Γάλλους σκηνοθέτας. Ὁ καθένας τους δηλαδὴ θὰ γυρίσῃ καὶ ἀπὸ μιὰ εἰκόνα. Τὸ προσωπικὸ ποὺ θὰ λάβῃ μέρος στὴν πρωτότυπη αὐτὴ ταινία, κατηρτίσθη ἀπὸ καιρό, καὶ λείπει μονάχα ἕνας ἠθοποιός, ὁ ὁποῖος θὰ κάνῃ τὸ ρόλο τοῦ κομπέρ, ἑνὸς ταβερνιάρη δηλαδή. Καὶ οἱ δώδεκα σκηνοθέται, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται ἐξαιρετικὰ γι' αὐτὸ τὸ ρόλο—ἐπειδὴ ὁ ταβερνιάρης θὰ εἶνε τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ θὰ ἐμφανίζεται σὲ ὅλες συγχρόνως τὶς σκηνὲς—ψάχνουν τώρα νὰ βροῦν ἕναν φιγκυράν κατάλληλο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά ! Ἀπαντᾶδες ἔχουν δοκιμάσει μέχρι σήμερα, μὰ κανεὶς δὲν τοὺς ἱκανοποιεῖ ἀπολύτως. Τὸ ἀπλούστερο βέβαια καὶ τὸ λογικώτερο θὰ ἦταν νὰ πάρουν ἕναν καλὸ ἐπαγγελματία ἠθοποιό. Στὸ φίλμ ὅμως αὐτὸ πρέπει, σύμφωνα μὲ τὸ συμβόλαιο, νὰ παίξουν πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐμφανίστηκαν διόλου μέχρι σήμερα στὸν κινηματογράφο !... Δὲν νομίζετε, λοιπόν, ὅτι ἄρχισαν νὰ θὰ Γάλλοι νὰ μιμοῦνται τοὺς Ἀμερικανούς, σ' ἐπιχειρήσεις πρωτοτυπίες ;...

* * *

Ἕνας διασημων ἀστέρων γιὰ τὸν ἔρωτα :

—Ὁ ἔρως εἶνε τὸ πιὸ εὐχάριστο πράγμα στὸν κόσμο, ὅταν δὲν σᾶς θυμίζει τὴν ὑπαρξί του. (Μάρλεν Ντήτριχ).

—Ἀγαπῶ τὸν ἔρωτα...., ὅταν δὲν μ' ἀγαπᾶ ἐκεῖνος ! (Ἀνίτα Πέϊτζ).

—Ὁ ἔρως εἶνε ἀπαραίτητος στὴ γυναίκα, ποὺ φοβᾶται τὴ νύχτα τοὺς κλέφτες.

Τὸ τελευταῖο αὐτὴ σκέψις, ἡ ὀλίγον πικάντικη, ἀνῆκε στὴν Μαίη Γουέστ.

* * *

Ὁ Ἀρνὸν Μπερνάϊ, ὁ γνωστὸς στὴν Ἑλλάδα ὡς «Ζύλ», ἔγινε τελευταῖος ἥρως ἑνὸς θλιβεροῦ ἐπεισοδίου, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ θέλῃ. Ἐνῶ βρισκόταν σπίτι του μὲ τὴ μικρὴ «Μερσεντὲς» του, εἶδε ξαφνικὰ μπροστά του, στὴν καμπὴ ἑνὸς στενοῦ δρόμου, ἕνα κοριτσάκι, ποὺ ἔπαιζε μ' ἕνα σκυλάκι, ξαπλωμένο καταγῆς. Ὁ ἠθοποιὸς ἔκανε τότε μιὰ ἀπότομη στροφὴ δεξιά, γιὰ νὰ μὴ πατήσῃ τὸ κοριτσάκι. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πατήσῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του σ' ἕνα γωνιακὸ κουρεῖο, σπάζοντας τὴν προθήκη του καὶ τραυματίζοντας ἐλαφρὰ τρεῖς πελάτες !...

Ὁ Μπερνάϊ, ἀφοῦ ὑποσχέθηκε στὸν κουρέα ὅτι θὰ τὸν ἀποζημίωσῃ καὶ στοὺς τραυματισθέντας ὅτι θὰ καταβάλῃ τὰ νοσήλειά των, δήλωσε συβαρώτατα στοὺς ἀστυφύλακας ὅτι στὸ μέλλον θὰ κυκλοφορῇ μονάχα μὲ....ἀεροπλάνο !...

—Καὶ γιατὶ δὲν χρησιμοποιεῖτε τὰ πόδια σας ; τὸν ρώτησε παραξενεμένος, ἕνας ἀστυφύλακας.

—Γιατί, ὅταν περπατῶ στὸ Παρίσι μὲ τὰ πόδια, κινδυνεύω νὰ σκοτωθῶ, μάλιστα καθὼς εἶμαι ἀφηρημένος, ἀπὸ τ' ἄλλα αὐτοκίνητα !... ἀποκρίθηκε ὁ ἀμίμητος Ζύλ.

* * *

Ἀπὸ τὶς 12 Φεβρουαρίου ὥς τὶς 26 Μαρτίου, ἡ Κάθριν Χέπμπορν, ἡ γοητευτικὴ Ἀμερικανίδα βεντέττα, ἔλαβε 366 προτάσεις γάμου ἀπὸ διαφόρους θαυμαστάς της, ἐνθουσιασμένους ἀπὸ τὸ τελευταῖο της φίλμ «Μικρὲς Γυναῖκες», ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. Ἀπὸ τοὺς 366....ὑποψηφίους συζύγους τῆς Κάθριν, οἱ 20 ἦσαν ἀεροπόροι, οἱ 52 φοιτηταί, 4....κληρικοί, 1 στρατιωτικός, 109 πλασιέ, 3 ἑκατομμυριοῦχοι καὶ οἱ ὑπόλοιποι.....ἄνεργοι !

Ἡ Κάθριν, λοιπόν, δὲν ἔχει παρὰ νὰ διαλέξῃ μεταξὺ ὅλων αὐτῶν !

* * *

Ὁ Ἀδόλφος Μανζού, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε ὁ πρίγκηψ τῆς μόδας στὴν Ἀμερική, ἀγωνίζεται τώρα ἀπεγνωσμένα νὰ κρατήσῃ τὸν θρόνο, ποὺ τοῦ ἔστησε ἡ λατρεία τῶν χιλιάδων θαυμαστῶν του, ἀρρένων καὶ θηλέων. Καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτό, προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ θορυβώδη διαφήμισι γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά του. Τελευταῖα δοκίμασε νὰ ἐπιβάλῃ στοὺς ἄνδρες τὴ μόδα τοῦ κοντοῦ πανταλονιοῦ καὶ τῆς μακρυᾶς ἄσπρης κάλτσας—μιᾶς μόδας λησμονημένης ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ μοναδικὸ ὅμως ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀποπείρας ἦταν νὰ τὸν συλλάβῃ στὸ δρόμο ἕνας πόλισμαν καὶ νὰ τὸν βάλῃ σ' ἕνα αὐτοκίνητο..., ἐπειδὴ εἶχε σχηματισθῇ ἀπὸ πίσω του ὁλόκληρη διαδήλωσι ἀγροσκόλων καὶ περιέργων.

Ὡστόσο, ἂν τὴν ἴδια ἀπόπειρα τὴν ἔκανε ὁ Μανζοὺ πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ὅταν δηλαδὴ μεσουρανοῦσε στὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα, δὲν ἀποκλείεται νὰ περπατοῦσαν σήμερα ὅλοι οἱ ἄνδρες μὲ κοντὰ ἀτλαζωτὰ παντελόνια καὶ μὲ ἄσπρες κάλτσες !...

* * *

Ἀπὸ ἕνα Ἀγγλικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ πληροφορούμεθα ὅτι δὲν πάνε διόλου καλὰ ἡ ἐργασίες τῆς ἑταιρείας, ποὺ ἵδρυσε στὸ Λανδίνο ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, μαζὺ μὲ τὸν διάσημο σκηνοθέτη Ἀλεξάντερ Κόρντα. Παρ' ὅλη τὴ μεγάλη ἐπιτυχία, ποὺ σημείωσε τὸ πρῶτο φίλμ τῆς νέας αὐτῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας, ἡ «Δικατερίνη τῆς Ρωσσίας»—ποὺ τὴν εἴδαμε τὸ χειμῶνα σὲ μιὰ Ἀθηναϊκὴ αἴθουσα—ὁ Φαίρμπανκς καὶ ὁ Κόρντα ζημιώθηκαν ἀπ' αὐτό, ἀφ' ἑνὸς γιατὶ ὑπολήφθηκαν σὲ ὑπεραγορὰ ἔξοδα καὶ ἀφ' ἑτέρου γιατὶ ἡ προβολὴ του ἀπαγορεύθηκε σὲ πολλὰ κράτη, ὅπως στὴ Γερμανία, στὴν Ἰταλία καὶ ἄλλοῦ.

* * *

Εἴχαμε γράψει πρὸ καιροῦ ὅτι ὁ Τσάρλι Τσάπλιν εἶχε ἀρχίσει τὸ γύρισμα τοῦ «Νάπολέοντος», τοῦ πρώτου φίλμ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ ἔκανε ἕνα ρόλο....σοβαρό. Ἡ πληροφορία ἦταν ἀληθής. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι ὁ Σαρλὼ—ὁ αἰώνιος Σαρλὼ ! ἀφοῦ γύρισε μερικὲς χιλιάδες μέτρα ἀπὸ τὴν ταινία αὐτή, τὰ πέταξε ὅλα στὴ μέση, χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε ὁ ἴδιος ἂν θὰ συνεχίσῃ τὸ γύρισμα, ἂν ἤ ἀναβάλῃ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου του—ἢ καὶ ἂν θὰ φτιάξῃ κανένα ἄλλο φίλμ !...

* * *

Οἱ δπωσδήποτε ἠλικιωμένοι ἀναγνῶσται μας θὰ θυμοῦνται ἴσως τὴν στεγνὴ φυσιογνωμία τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ἠθοποιοῦ Γκιόνε, ὁ ὁποῖος εἶχε παίξει ἀπὸ τὰ 1915 ὥς τὰ 1920 σὲ σειρὰ ἀπάχικων φίλμ, ἐκφανιζόμενος πάντοτε μὲ τὸ ὑποδηλωτικὸ ὄνομα «Ζὰ Λὰ Μόρ». Ὁ Γκιόνε, λοιπόν, πέθανε πρὶν ἀπὸ τέσσερα περίπου χρόνια, ἄσημος, παραπεταγμένος, πάμπτωχος, σακατεμένος ἀπὸ τὴ χρῆσι τῶν ναρκωτικῶν. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ γυιός του, ὁ Ἔττορε, σπούδαζε γιατρὸς στὴν Ἀμερική. Τὸ 1931 ὁ Ἔττορε ἐπέστρεψε στὴν Ἰταλία κι' ἔπιασε ἀμέσως δουλειὰ στὸ Μιλάνο, στὸ φασιστικὸ ἱνστιτοῦτο χημικῶν προϊόντων. Εἶχε μεγάλο μισθό, μέλλον λαμπρὸν καὶ ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ ὡραία νέα, ἡ ὁποία τὸν ὑπεραγαποῦσε. Ξαφνικὰ ὅμως, πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ Ἔττορε Γκιόνε τίναξε τὰ μυαλὰ του στὸν ἀέρα, χωρὶς λόγο καὶ ἀφορμή ! Σ' ἕνα γράμμα ποὺ ἄφησε στὴ μνήστη του, τῆς ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων ὅτι αὐτοκτονοῦσε γιατὶ δὲν εὕρισκε χανένα ἐνδιαφέρον στὴ ζωή.

Οἱ γιατροὶ ἔδωσαν τὴν ἐξήγησι ὅτι ὁ Ἔττορε θὰ ἔπαιχε ἀπὸ παθολογικὴ μελαγχολία, ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ πάθησι, ποὺ ἔκανε καὶ τὸν πατέρα του, τὸν ἀλησμόνητο Ζὰ Λὰ Μόρ, νὰ καταφύγῃ στὴ χρῆσι ναρκωτικῶν, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν πλῆξι ποὺ τὸν βασάνιζε...

Ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, πατὴρ ('Αγγλικὴ γελοιογραφία)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ MICHEL ΜΟΡΦ

Ο ΚΑΫΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ κ. Βιλάν στεκόταν κοντὰ στὴν Ἰσαβέλλα κ' εἶχε ἀκουμπήσει τὸ χέρι της ἐπάνω στὸ μπράτσο τῆς νέας. Ἡ φωνή της ἦταν συγκινημένη κ' ἔτρεμε ἐλαφρά. Σκεφτόταν: «Αὔριο, αὐτὴ ἡ ξένη, ποὺ δὲν ἔχει τὴν πίστι μας, θὰ μοῦ πάρῃ τὸ παιδί μου. Θὰ γίνουν κ' οἱ δυό τους μιὰ σάρξ καὶ τίποτε μπροστὰ στὸ Θεὸ δὲν θὰ μπορῇ νὰ τοὺς χωρίσῃ.»

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀπάντησε γαλήνια:

—Ναί, κυρία, αὔριο θὰ γίνω γυναῖκα τοῦ Ροβέρτου!

Ἔκανε μι' ἀνάλαφρη κίνησι καὶ τὸ χέρι τῆς κ. Βιλὰν γλύστρησε στὸ μπράτσο της. Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή, ἐπρόσθεσε:

—Θὰ γίνουμε ἐπιτέλους εὐτυχισμένοι!

—Θὰ τὸν κάνετε εὐτυχισμένο, δὲν εἶν' ἔτσι, παιδί μου; Αὐτὸς θὰ σᾶς κάνῃ εὐτυχισμένη, τὸ ξέρω... Μὰ ἐσεῖς, Ἰσαβέλλα, ποὺ δὲν ἔχετε τὴν πίστι του...

Τὸ θλέμμα τῆς κ. Βιλὰν καρφώθηκε στὸ γοητευτικὸ πρόσωπο τῆς νέας, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔλαμπαν μέσα στὸ σκοτάδι.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος γιὰ νὰ τὸν ἀγαπάω λιγώτερο, εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα.

—Ἡ ἀγάπη δὲν εἶνε τὸ πᾶν. Ὁ Ροβέρτος θὰ ὑπέφερε βασανιά, νοιώθοντάς σας ὄχι ἐχθρική, ἀλλὰ ἀδιάφορη στὶς θρησκευτικές του πεποιθήσεις...

—Δὲν θὰ εἶμαι ποτὲ ἀδιάφορη σὲ ὅ,τι ἀγαπᾶ καὶ πιστεύει... Ὁ Ροβέρτος μπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα. Βλέποντας τὶς δυὸ γυναῖκες μαζύ, τὶς ρώτησε εὔθυμα:

—Τί συνωμοτεῖτε ἐσεῖς ἐδῶ;

—Μιλοῦμε γιὰ σένα, ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα. Ἡ μητέρα σου μοῦ ζητοῦσε νὰ σὲ κάνω εὐτυχῆ.

—Ὤ, ἀγαπημένη μου μαμά, εἶμαι κιόλας τόσο εὐτυχισμένος! Ἡ Ἰσαβέλλα ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ κάνῃ τὸν πιὸ εὐδαίμονα ἄνθρωπο τοῦ κόσμου!...

Πλησίασε καὶ φίλησε τὴν κ. Βιλάν. Ἡ φυσιογνωμία του ἀχτινοβολοῦσε...

—...Εἶμαι τόσο εὐχαριστημένος ποὺ σᾶς βλέπω μαζύ! ἐξακολούθησε. Θὰ ἤθελα τόσο, Ἰσαβέλλα μου, νὰ γίνετε ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὴν μητέρα μου.

Ἡ Ἰσαβέλλα χαμογέλασε σιγὰ καὶ γλυκά. Πλησίασε τὸν Ροβέρτο καὶ πέρασε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του.

—Εἶνε πολὺ τὸ νὰ μοῦ ζητᾶς νὰ γίνω ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὴν μητέρα σου, λατρευτέ μου... Μὴν εἶσαι πολὺ ἀπαιτητικός... Εἶμαι πολὺ ἀτελὴς καὶ δὲν θὰ γίνω ποτὲ ἁγία... Μὰ θὰ μ' ἀγαπᾶς ἔτσι, πάντοτε;

—Γιατί ἡ ἐρώτησις αὐτή, ἀγάπη μου; ψιθύρισε ὁ Ροβέρτος. Ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι θὰ σὲ λατρεύω πάντοτε...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἄναψαν ἔξαφνα φῶς στὸ διπλανὸ σαλόνι... Μὲ τὸ φῶς αὐτὸ φωτίστηκε καὶ τὸ μικρὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Τὰ πρόσωπα φωτίστηκαν κι' αὐτὰ καὶ τὰ μαλλιὰ τῆς Ἰσαβέλλας ἐναπῆραν τὸ φλογερό τους χρῶμα. Τὸ θλέμμα της συνάντησε τὸ θλέμμα τῆς κ. Βιλὰν καὶ πῆρε τὴν ἴδια ἔκφρασι τῆς θριαμβευτικῆς προσκλήσεως ποὺ εἶχε πάρει κι' ὅλοτε μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας, στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Καικιλίας.

* * *

Ἡ βροχερὴ μέρα σκοτείνιαζε τὴν παληὰ ἐκκλησία τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ἀνζὲρ εὐλόνησε τὴν ἕνωσι τοῦ Ροβέρτου Βιλὰν καὶ τῆς Ἰσαβέλλας Κερβάλ. Τὰ πολύχρωμα τζάμια εἶχαν ἀπογοήτευσι πένθιμες κ' οἱ πυλῶνες φαινόντουσαν σχεδὸν σκοτεινοί. Τὰ φῶτα τοῦ θωμοῦ δὲν ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ διώξουν τὸ σκοτάδι.

Τὰ θιολὲ ἄμφια τοῦ ἐπισκόπου ξανάφεραν στὸν Ροβέρτο ἀναμνήσεις ὀδυνηρές. Τὸν εἶχε δῆ γιὰ τελευταία φορά, πρὸ μερικῶν μηνῶν, σὲ μιὰ χειροτονία τῶν Ἱερέων. Ὁ ἐπίσκοπος ἁπλωνε τὰ χέρια του τότε πάνω ἀπ' τοὺς νεοφωτίστους κι' ὁ Ροβέρτος εἶχε σκεφτῆ: «Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ εἶμαι μεταξύ τους...»

Ἔνοιωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ κάποια κακοδιαθεσία κ' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ θλέπῃ πειὰ τὸν ἐπίσκοπο. Ἔπειτα τ' ἄνοιξε πάλι γιὰ νὰ κυττάξῃ τὴν Ἰσαβέλλα. Ἦταν γονατισμένη πλάϊ του καὶ κρατοῦσε τὰ μάτια της καρφωμένα πάνω στὸ πρεσβυτήριο τῆς. Διάβαζε;... Προσευχόταν;... Ποιὲς σκέψεις κρύβοντουσαν κάτω ἀπ' τὸ λευκὸ μέτωπό της... Τὸν ἀγαποῦσε... Ἦταν θέβαιος γι' αὐτό. Μὰ γιατί ἡ εὐτυχία ποὺ τοῦ ἔφερνε αὐτὴ ἡ θεβαιότης μπερδευόταν συχνὰ μ' ἕνα εἶδος ἀγωνίας; Ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία τῆς Ἰσαβέλλας τὸν ἔθλιβε, μὰ ἤξερε ὅτι σιγὰ-σιγὰ θὰ τὴν νικοῦσε... Τοῦ εἶχε πῆ ἄλλωστε: «Θὰ γίνω μαθήτριά σου...» Καὶ πολὺ συχνά, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἀρραβώνων τους, τῆς εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν πίστι του καὶ τῆς εἶχε θυμήσει ὅ,τι ἔμαθε κατὰ τὴν παιδική της ἡλικία πού τὸ ξέχασε πολὺ γρήγορα κοντὰ στοὺς ἄπιστους γονεῖς της. Τὸ ἄκουγε προσεχτικὰ καὶ ὅταν σταματοῦσε, τοῦ ἔλεγε μὲ μιὰ χαμογελαστὴ τρυφερότητα: «Δὲν θὰ κουραστῶ ποτὲ νὰ σ' ἀκούω, Ροβέρτε μου!...»

Ναί, ναί, θὰ τὴν ἔκανε πολὺ γρήγορα μιὰ πιστὴ Χριστιανή. Τότε τί σήμαινε αὐτὴ ἡ ἀπροσδιόριστη ἀνησυχία ποὺ ἔνιωθε; Γιατί τὸ θρησκευτικὸ ζήτημα ἦταν τὸ μόνο σκοτεινὸ σημεῖο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰσαβέλλας, στὴ στιγμὴ ποὺ ἡ νέα ἁπλούστατον πὼς εἶχε ὅλες τὶς ἄλλες ἀρετὲς καὶ στὴ στιγμὴ πού λατρευόντουσαν..

Μπροστὰ στὸ προσκυνητῆρι της, ἡ κ. Βιλὰν στεκόταν σταυτὴ μὲ τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ παγωμένα χέρια της. Σκέλογιζόταν μι' ἄλλη ἱεροτελεστία, διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴν ποὺ ἔθλεπε τώρα.. Ἔθλεπε τὸ Ροβέρτο της ἱερέα νὰ δέχεται τὴν εὐλογία τοῦ ἴδιου ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος εὐλογοῦσε σήμερα τὸν γάμο του. Τὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα καὶ συλλογήκε: «Ἦταν πολὺ ἀδύνατος!...» Καὶ τὰ δάκρυά της κύλησαν στὰ δάχτυλά της, στὴ δαντέλλα τοῦ φορέματός της.

Ὁ Ροβέρτος κ' ἡ Ἰσαβέλλα σηκώθηκαν καὶ ὁ νέος της πῆρασε τὸ γαμήλιο δαχτυλίδι. Γύρω ἀπ' τὴ νεαρὴ νύφη, τὸ σατὸ τοῦ φορέματός της ἠχοῦσε γλυκὰ καὶ ἡ δαντέλλες τοῦ πέπλου της παραμέρισαν, ἀφίνοντας γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ φανῇ τὸ πυρὶ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της.

Γονάτισαν πάλι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο.... Ἡ κ. Βιλὰν πάτωσε τ' αὐτιά της γιὰ ν' ἀκούσῃ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ στηρίου. Ὅταν εἰπώθηκαν κι' αὐτά, ἔφερε τὰ χέρια της στὸ στῆθος της μὲ μιὰ κίνησι γαλήνιου πόνου καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται, χωρὶς δάκρυα, ἀνατριχιάζοντας μόνο λίγο.

XI

«ΕΙΜΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ! ΠΟΛΥ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ!»

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόστροφος ποὺ ἐπαναλαμβανόταν ἀδιάκοπα στὶς ἐπιστολὲς τοῦ Ροβέρτου πρὸς τὴν οἰκογένειά του, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γαμήλιου ταξειδιοῦ στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ἐπέμενε προπάντων σ' αὐτό, ὅταν ἔγραφε στὴν μητέρα του, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὴν καθησυχάσῃ γιατὶ καὶ τὴν παραμονὴ ἀκόμη τοῦ γάμου εἶχε προσέξει σ' αὐτὴ μιὰ ἀγωνία, ἡ ὁποία τὸν ἐξάγνιασε, τὸν στενοχώρησε, τὸν ἔξαψε σὲ λίγο, σὰν μιὰ προσβολὴ στὴν Ἰσαβέλλα του καὶ μιὰ μομφὴ πρὸς τὸν ἑαυτό του. Ἔλεγε ἀλλωστε ὅλη τὴν ἀλήθεια, μιλώντας γιὰ τὴν εὐτυχία του. Μὰ ἡ μητέρα του, διαβάζοντας αὐτὲς τὶς γραμμὲς ποὺ ἐξέπεμπε τὴν Ἰσαβέλλα, δὲν ἔθλεπε τὴν ἀγωνία πού νὰ ἐξαφανίζεται... Ἀπεναντίας.. Κ' ἡ φράσεις ρυτίδες ποὺ εἶχαν φανῇ τοὺς τελευταίους μῆνες στὸ μέτωπό της πολλαπλασιάστουσαν.

Κάτω ἀπ' τὸν οὐρανὸ τῆς Ἀσίας, ὁ Ροβέρτος κ' ἡ Ἰσαβέλλα ἐξακολούθουσαν ἐντωμεταξὺ τὸ ταξεῖδι τους. Τὸ εὐφυτὸ πνεῦμα τῆς νέας γυναίκας, ἡ ἐξαιρετικὴ της ἀντίληψις, τὸ λεπτό της γοῦστο, γοήτευαν τὸν Ροβέρτο. Δὲν κουραζόταν νὰ τῆς ξετυλέη πὼς ἦταν ἡ ἰδεώδης σύντροφος ἑνὸς καλλιτέχνου κ' ἑνὸς ποιητοῦ. Κ' ἡ Ἰσαβέλλα τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ τὸ γαλήνιο παιδικὸ ὕφος της.

—Κ' ἐσύ, εἶσαι ὁ σύζυγος ποὺ ὀνειρεύομουν.. Εἶσαι ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσα ν' ἀγαπήσω... Τώρα, ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσένα θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατη..

Αὐτὴ ἡ τελευταία φράσις προκαλοῦσε κάποια διαμαρτυρία ἐκ μέρους τοῦ Ροβέρτου, ὁ ὁποῖος τῆς ἔλεγε:

—Μπέλλα, μὴ μιλᾶς ἔτσι... Δὲν εἶνε Χριστιανικό...

Μὰ ἕνα φίλημα τοῦ ἔκοβε τὸ λόγο. Κ' ἡ Ἰσαβέλλα γελοῦσε, ἐλλιζόντας θέμα συζητήσεως.

Ἡ Ἰσαβέλλα τὸν συνώδευε εὐχαρίστως στὴν ἐκκλησία καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἀπὸ διακριτικότητα δὲν τῆς τὸ ζητοῦσε. Μὰ δὲν τοῦ μιλοῦσε τώρα ποτὲ γιὰ θρησκευτικὰ ζητήματα. Ὁ Ροβέρτος δὲν τὸ ἀντιλαμβανόταν αὐτό. Μόλις τοῦ παρουσιαζόταν μιὰ εὐκαιρία, ἔλεγε μερικὲς λέξεις σχετικῶς—ἐλάχιστα πράγματα, γιατὶ ἤθελε νὰ προσηλυτίσῃ σιγὰ-σιγὰ καὶ πραγματικὰ τὴν Ἰσαβέλλα καὶ ὄχι ἐπιπόλαια, δείχνοντας ἕναν ὑπερβολικὸ ζῆλο. Ἡ νέα γυναῖκα τὸν ἄκουγε ὑπομονητικά, χαμογελῶντας, ψιθυρίζοντας τρυφερά: «Τί ὡραῖα ποὺ μιλᾶς, Ροβέρτε μου!» Καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο. Μὰ ὁ Ροβέρτος δὲν ἀνησυχοῦσε. Μιὰ ψυχὴ ἀναπαυμένη στὴν ἀδιαφορία δὲν ξαναγυρίζει τόσο εὔκολα στὸν ἑαυτό της. Καὶ ὁ Ροβέρτος προτιμοῦσε νὰ θλέπῃ στὴν γυναίκα του αὐτὴ τὴν ἄμοιρη καὶ ψυχρὴ στάσι ἀπέναντι τῆς θρησκείας του, παρὰ νὰ ὑποπτεύεται, ὅτι, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστῇ, προσποιεῖται μιὰ πίστι ποὺ δὲν ὑπῆρχε μέσα της.

Ἐπάνω, δοκίμαζε πάντοτε ἕνα αἴσθημα στενοχώριας, σχεδὸν πόνου, ὁσάκις ἀντιλαμβανόταν καθαρὰ τὴν τεραστία διαφορὰ ποὺ ὑπῆρχε μεταξύ τους. Ἔτσι, ὅταν πήγαιναν στὴν ἐκκλησία, τοῦ φαινόταν δύσκολο νὰ θλέπῃ τὴν Ἰσαβέλλα, ἡ ὁποία δὲν προσευχόταν, ἡ ὁποία φρισκόταν ἐκεῖ, ἀδιάφορη καὶ πολὺ μακρυνή, κρύβοντας ἴσως τὴν πλῆξι της κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕφος τῆς γαλήνιας ὀνειροπολήσεως, στὸ ὁποῖο ὁ Ροβέρτος εἶχε προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ κάτι ποὺ νὰ τὴν τραθάῃ πρὸς τὴν ἐπέργα μυστήρια τῆς θρησκείας. Ἐπίσης, ὅταν ἐκεῖνος ἐξηγοῦσε τὴν Χριστιανική του πίστι γιὰ κάποιο ζήτημα κ' ἐκεῖνη τοῦ ἔλεγε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο: «Ὦ! φίλε μου, εἶσαι ὑπερβολικός!» Ἐνοιωθε μέσα του κάτι σὰν ἕνα δυνατὸ παράπονο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ποθῇ... Ἐντύπωσις φευγαλέα, βέβαιο, γιατὶ ἡ Ἰσαβέλλα τὸν ἔκανε νὰ τὴν ξεχάσῃ ἀμέσως.

Ἡ θεία χάρις θὰ τὴν φωτίσῃ συλλογιζόταν. Ὁ προσηλυτισμὸς δὲν εἶνε ἔργο μιᾶς μέρας. Σιγὰ-σιγὰ θ' ἀλλάξουν καὶ οἱ ἰδέες της, θὰ γνωρίσω καλύτερα τὴν ψυχή της καὶ θὰ μπορέσω νὰ τῆς μιλήσω ἀπευθείας.

Ἔτσι καθησύχαζε, ὅταν μιὰ ἀνησυχία ἐρχόταν νὰ ταράξῃ τὸ γαλάζιο πρασὶ του καὶ τὴν εὐτυχία του. Ἡ Ἰσαβέλλα ἐξ ἄλλου, δὲν ἔδειχνε σχεδὸν τὴν ἐλαχίστη ἀνάγκη νὰ σκέφτεται. «Δὲν εἶνε πρέπει ποτὲ νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ» σκέφτόταν καὶ μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ εἶχε πῆ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους. Ὁ Ροβέρτος δὲν ἔβλεπε παρὰ ἐλάχιστες στιγμὲς μοναξιᾶς. Μὰ καὶ σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς τῆς Ἰσαβέλλας δὲν τὸν ἄφινε· τὸν ξεσκεπάζουν; τὸν ρωτοῦσε ἡ νέα γυναῖκα ὅταν τὸν ξανάβλεπε μόνο ἐμένα;

Ἐκείνος τῆς ἀπαντοῦσε, χωρὶς νὰ λέῃ φέμματα:

—Ναί, ἐσένα!

Καὶ τὸ θλέμμα μὲ τὸ ὁποῖο ἐκείνη τὸν εὐχαριστοῦσε, ἔδειχνε ὅλη τὴν ψυχή της.

Μιὰ μέρα, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ταξειδιοῦ τους, ὁ Ροβέρτος τὴ ρώτησε:

—Θέλεις νὰ πᾶμε στὴν Ἱερουσαλήμ, Ἰσαβέλλα;

Ἦταν καθισμένοι τὴν ὥρα ἐκείνη σ' ἕνα μικρὸ Ὀθωμανικὸ καφενεῖο, πού ἐβλεπόσε τῆς θαλάσσης. Οἱ τάφοι, λευκοὶ καὶ μαῦροι, σχεδὸν μέτριοι, θρισκόντουσαν ἀραδιασμένοι στὴ μέση ἀπ' τὰ κυπαρίσσια, τῶν ὁποίων ὁ μαῦρος ἴσκιος λιμέσα ἀρωμάτιζαν τὸν ἀνάλαφρο ἀέρα. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλάδια, ὁ κόλπος ἔλαμπε μὲ μιὰ ζωηρὴ γαλάζια λάμψι.

Ἡ Ἰσαβέλλα, μὲ τὰ μάτια της χαμένα σὲ κάποιο ὑπέροχο ὄνειρο, ἀκουμποῦσε στὸν ὦμο τοῦ Ροβέρτου.

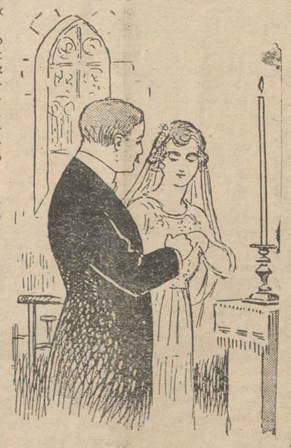
—Ὄχι, ἂς μείνουμε ἐδῶ καλύτερα! ἀπάντησε στὴν ἐρώτησί του.

Ἤθελε πρωτύτερα νὰ σ' ὁδηγήσω στὸ λίκνο τῆς θρησκείας μας. Ἦταν τόρα κ' ἡ δική σου... Δὲν εἶν' ἔτσι, Μπέλλα;

—Ἄκόμα.

—Μὰ τί εἶνε λίγο;... Πές μου, Μπέλλα μου... Δὲν τὴν θαυμαστεύεις μὲ μάτια ἀνήσυχα, ποὺ ζητοῦσαν νὰ καταλάβουν τὴν ἀγαπήσω... Τώρα, ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσένα θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατη..

Αὐτὴ ἡ τελευταία φράσις προκαλοῦσε κάποια...

Ὁ Ροβέρτος τῆς πέρασε τὸ γαμήλιο δαχτυλίδι...

Ὁ Ροβέρτος φίλησε τὸ λευκό της μάγουλο...

Ὁ Ροβέρτος φίλησε τὸ λευκὸ της μάγουλο ποὺ ἦταν τόσο κοντὰ στὸ δικό του, ψιθυρίζοντας:

—Ναί, ἀργότερα... Θὰ γίνω τότε πολὺ εὐτυχισμένος...

—Γιατί; Δὲν εἶσαι τώρα εὐτυχισμένος;

—Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ ξαναπῶ, ὅτι εἶσαι ἡ εὐτυχία μου, ἡ χαρὰ τῶν ματιῶν μου καὶ τῆς καρδιᾶς μου.

Τὰ θλέμματα τοῦ ἑνὸς χάθηκαν μέσα στὰ μάτια τοῦ ἄλλου, σὲ μιὰ παθητικὴ ἐνατένισι.

Γύρω τους, ἡ μοναξιὰ ἦταν ἀπόλυτη· Τὸ φῶς τῆς Ἀνατολῆς, ἀνάλαφρο καὶ χρυσωμένο, τοὺς τύλιγε. Μιὰ τριανταφυλλιά, σκαρφαλώνοντας γύρω ἀπὸ μιὰ στήλη, ξεφύλλιζε τὰ κόκκινα λουλούδια της στὸ φόρεμα τῆς Ἰσαβέλλας. Ἡ λιγοστὴ αὔρα χάϊδευε τὰ κυπαρίσσια, σάλευε ἀνάλαφρα τὰ ψηλὰ χόρτα καὶ ἀνασήκωνε τὴν ἐσάρπα ποὺ εἶχε ριγμένη στοὺς ὤμους της ἡ νέα γυναῖκα.

—Πόσο ὡραῖα εἶνε ὅλα ἐδῶ! εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα. Θὰ ἔμενα ἐδῶ εὐχαρίστως γιὰ πολὺ καιρό. Μὰ εἶνε λογικὸ νὰ τελειώσουμε τὸ ταξεῖδι μας σὲ μερικὲς ἡμέρες... Θὰ πᾶμε ἀργότερα στὴν Ἱερουσαλήμ..

Κύτταξε μιὰ στιγμὴ μπροστά της στὰ ἡλιολουσμένα θάθη τοῦ κόλπου καὶ χαμογέλασε πάλι, λέγοντας:

—Ναί, ἀργότερα θὰ πᾶμε, ἀγαπημένε μου, ὅταν μοῦ τὸ ζητήσῃς...

* * *

Ὅταν, στὴν ἀρχὴ τῶν ἀρραβώνων τους, ἔγινε λόγος γιὰ τὴν μελλοντικὴ διαμονὴ τοῦ νέου ζευγαριοῦ, ἡ Ἰσαβέλλα εἶπε ὅτι ἡ φιλολογικὴ σταδιοδρομία τοῦ Ροβέρτου ἀπαιτοῦσε νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ Παρίσι. Ἡ ἀντίθετη γνώμη τῆς κ. Βιλὰν δὲν κατώρθωσε νὰ κατανικήσῃ τὴν δική της. Ὁ Ροβέρτος, ποὺ ἦταν τόσο ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἐπαρχία του, ἀγαποῦσε ἀκόμα περισσότερο τὴν Ἰσαβέλλα. Ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὴν ἀντίληψί της, ἐπείσθη ὅτι στὸ Παρίσι μόνο θὰ εὕρισκε τὰ μέσα νὰ τελειοποιήσῃ τὸ τάλαντό του καὶ νὰ γίνῃ ἔνδοξος, χάρις στὶς σχέσεις ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ συνάψῃ. Τὸ καλοκαίρι μόνο θὰ πηγαίναν νὰ περνοῦνε μερικοὺς μῆνες κοντὰ στοὺς γονεῖς του. Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἔφερε σ' αὐτὸ καμμιὰ ἀντίρρησι.

Μόλις ξαναγύρισαν στὸ Παρίσι, ἔψαξαν νὰ βροῦν ἕνα διαμέρισμα. Αὐτὸ ποὺ διάλεξε ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν καινούργιο καὶ γοητευτικό, μὰ πολὺ μικρὸ κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Ροβέρτου.

—Δὲν θὰ ἔχουμε οὔτ' ἕνα δωμάτιο περισσευούμενο, παρατήρησε. Ποῦ θὰ βάζουμε τοὺς γονεῖς μου, ὅταν ἔρχονται στὸ Παρίσι;

—Πράγματι, αὐτὸ εἶνε σωστό. Μὰ ἡ τιμὴ τοῦ διαμερίσματος εἶνε μεγάλη καὶ δὲν πρέπει τώρα στὴν ἀρχὴ νὰ κάνουμε ἔξοδα. Ὅταν σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἔχῃς ἀναδειχθῇ, καθὼς ἐλπίζω, ἀλλάζουμε διαμέρισμα...

—Μά, σὲ θεβαιώνω, Μπέλλα, ὅτι τὰ οἰκονομικὰ μας μᾶς ἐπιτρέπουν...

Ἐκείνη τὸν διέκοψε, γελώντας:

—Ἐσὺ δὲν ξέρεις ἀπὸ τὰ οἰκονομικὰ ἑνὸς σπιτιοῦ, ἀγαπητέ μου... Ἐγὼ ξέρω, γιατὶ διευθύνω τὸ πατρικό μου σπίτι καὶ σὲ θεβαιώνω, ὅτι τώρα στὴν ἀρχὴ δὲν πρέπει νὰ κάνουμε ἀσυλλόγιστα ἔξοδα. Πλάϊ στὸ διαμέρισμα αὐτό, ὑπάρχει μιὰ λάμπρη οἰκογενειακὴ πανσιόν. Ὅταν οἱ γονεῖς σου θὰ ἔρχωνται ἐδῶ, θὰ τοὺς κρατᾶμε ἕνα διαμέρισμα ἐκεῖ καὶ θὰ ἔρχωνται νὰ τρῶνε μαζύ μας...

—Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα... Θὰ ἤθελα νὰ τοὺς ἔχω ἐντελῶς στὸ σπίτι μου... Καὶ ξέρω, ὅτι στὴν μητέρα μου δὲν θ' ἀρέσῃ αὐτὸς ὁ συνδυασμός.

—Ἐ λοιπόν, ἂς πάσουμε ἐκ' ἄλλο σπίτι μεγαλείτερο, ἀνθέλεις, Ροβέρτε μου... Μὰ βρίσκω ὅτι αὐτὰ δὲν εἶνε λογικά..

Καὶ ὅπως πάντα, ἡ λογική κ' ἡ Ἰσαβέλλα ἔκαναν τὸν Ροβέρτο νὰ ὑποκύψῃ. Νοίκιασαν τὸ μικρὸ διαμέρισμα, τὸ ὁποῖο ἡ νέα γυναῖκα ἐπίπλωσε χοητευτικά, χωρὶς ὑπερβολικὰ ἔξοδα μὲ τὸ γοῦστο καὶ μὲ τὸ πρακτικὸ πνεῦμα ποὺ τὴν χαρακτήριζαν. Τὰ ἴδια χαρίσματα ἔδειξε καὶ στὴ διεύθυνσι τοῦ νοικοκυριοῦ της, στὶς τουαλέττες της, στὴν ὀργάνωσι τῆς ζωῆς της. Ἕνα μικρὸ μόνο μέρος τῶν ὡρῶν της τὸ διέθετε γιὰ τὴν κοσμικὴ κίνησι. Ὅλο τὸ ὑπόλοιπο τὸ ἀφιέρωνε στὸ σύζυγο της. Τὸ γραφεῖο τοῦ Ροβέρτου ἦταν τὸ πιὸ περιποιημένο δωμάτιο, τὸ πιὸ ἐρωτικὰ διακοσμημένο. Ἡ Ἰσαβέλλα βρισκόταν σχεδὸν ἀδιάκοπα κοντά του, κρατῶντας σημειώσεις γιὰ τὴν ἐργασία του, ἀντιγράφοντας τὰ σκόρπια φύλλα, ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἔγραφε ὁ Ροβέρτος, ὁ ὁποῖος τελείωνε τώρα τὸ ἔργο του «Σκίτσα τοῦ Ἀνζού».

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΣΑΝ ΚΙ' ΕΜΕΝΑ!...

("Ενα περίεργο άρθρο τῆς Ζαννὲτ Μάκ Ντέναλντ, γεμάτο συμβουλὲς γιὰ τὰ κορίτσια ποὺ θέλουν νὰ γίνουν καλλιτέχνιδες τοῦ τραγουδιοῦ.)

ΠΕΙΡΑ κορίτσια, ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ γίνουν μεγάλες καλλιτέχνιδες τοῦ τραγουδιοῦ, γιὰ νὰ κατακτήσουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν ὀθόνη, μὲ ρωτοῦν κάθε τόσο τί πρέπει νὰ κάνουν γιὰ νὰ γίνουν....σὰν κι' ἐμένα !... Μιὰ ὥμορφη, μάλιστα, νέα τοῦ Οὐάσιγκτων ἦρθε στὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ μάθη ἀπὸ τὸ στόμα μου πῶς θὰ μποροῦσε νὰ καλλιεργήση τὴ φωνή της. Μιὰ ἄλλη πάλι, ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη, μὲ παρακάλεσε νὰ τὴν ἀκούσω καὶ νὰ τῆς πῶ κατόπιν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ κατάφερνε νὰ βελτιώση τὴ φωνή της. Ἡ ἄλλες φιλόδοξες νέες, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ τρελλὸ ταξεῖδι ὥς τὸ Χόλλυγουντ, ἀρκοῦνται νὰ μοῦ στέλνουν κάθε τόσο χαριτωμένα, στ' ἀλήθεια, γράμματα, καὶ νὰ μοῦ ζητοῦν τὴ συμβουλή μου γιὰ κάτι τι σχετικὸ μ' αὐτὴ τὴν καλλιτεχνικὴ «καρριέρα». Κι' ἐγώ, ποὺ δὲν ἀρνοῦμαι ποτὲ τίποτα στὶς φίλες μου, τοὺς ἀπαντῶ στερεότυπα, μὲ δυὸ λέξεις, δυὸ σοφὲς λέξεις, ποὺ μοῦ τὶς ἔμαθε ἡ πεῖρα μου : 'Εξάσκησις καὶ ὑπομονή. Ναί, πιστεύω σ' αὐτὴ τὴν ἀπάντηση, ποὺ δίνω στὶς ἐρωτήσεις τους. Μὲ τὴν ἐξάσκηση καὶ τὴν ὑπομονή, ἔχει πάντα κανεὶς πολλὲς ἐλπίδες νὰ διαπρέψη στὴν «καρριέρα» του. Μὰ γιὰ νὰ φτάση κανεὶς στὴν ἐπιτυχία, στὸ θρίαμβο, εἰδικῶς στὸ ἐπάγγελμά μου, στὸ ἐπάγγελμα μιᾶς καλλιτέχνιδος τοῦ τραγουδιοῦ, πρέπει νὰ θυσιάση πολλὰ πράγματα, νὰ κοπιάση ὅσο σὲ κανένα ἄλλο καὶ νὰ ξέρη ν' ἀντιμετωπίζη τὶς ἀναρίθμητες δυσκολίες, ποὺ παρουσιάζονται κάθε τόσο, μ' ἕνα θάρρος, ποὺ μοιάζει τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς μ' ἕναν ἀξιοθαύμαστο ἡρωϊσμό. Γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω δὲ καλύτερα τὶς δυσκολίες, ποὺ συναντάει στὸ δρόμο της μιὰ καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ, θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Εἴμαστε, λοιπόν, τρεῖς ἀδελφές, κι' ἡ τρεῖς θέλαμε νὰ γίνουμε καλλιτέχνιδες τοῦ τραγουδιοῦ. Ἡ Ἕλση, ἡ πιὸ μεγάλη μου ἀδελφή, μόλις τελείωσε τὸ Ὠδεῖον, ἀγάπησε τρελλὰ ἕναν ὥμορφο μηχανικὸ καὶ παράτησε ὅλα τὰ παιδικὰ ὄνειρά της κι' ὅλες τὶς φιλοδοξίες της, γιὰ νὰ τὸν παντρευθῆ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔχασε κάθε ἐλπίδα νὰ γίνη μεγάλη ἀοιδός. Μὰ οὔτε καὶ τὸ ἐπιθυμοῦσε πειά, ὅπως σᾶς ἀνέφερα. Ἡ ἄλλη ἀδελφή μου, ἡ Μπλόσσομ, ὅταν τελείωσε τὶς σπουδές της, βρῆκε ἀμέσως ἕνα ἀγκαζάρισμα σ' ἕνα θέατρο τοῦ Μπροντγουαίη, κι' ἄρχισε νὰ πραγματοποιῆ, ἕνα πρὸς ἕνα, ὅλα τὰ καλλιτεχνικὰ ὄνειρά της. Ἐγὼ τότε ἤμουν μικρὴ ἀκόμα, μὰ εἶχα πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί μου : Θὰ γινόμουν σὰν τὴν Μπλόσσομ, τὴ δεύτερη ἀδελφή μου. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, μάλιστα, ἄρχισα νὰ παίρνω μαθήματα μουσικῆς καὶ χοροῦ, ἀπὸ ἡλικίας ἕξη χρόνων.

* * *

"Υστερ' ἀπὸ χρόνια, ὁ πατέρας μου μὲ πῆρε μαζὶ του στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου πήγαινε γιὰ τὶς ἐμπορικές του ὑποθέσεις. Ἤμουνα τότε, ἐν τῷ μεταξύ, καλά, δεκατεσσάρων χρόνων. Τὰ σπὸρ ὅμως κ' ἡ φυθμικὴ γυμναστική, εἶχαν ἀναπτύξει τὸ σῶμα μου, κι' ἔτσι φαινόμουν πολὺ μεγάλη, σὰν ἕνα κορίτσι δεκαεχτὼ χρόνων. Ἡ Μπλόσσομ ἔπαιζε τότε ὡς πρωταγωνίστρια σὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ ὑπερεπιθεώρηση τοῦ Νέτ Σμὶθ ὕμνορ, τοῦ περιφήμου θιασάρχου τοῦ Μπρουντγουαίη. Κατάφερε, λοιπόν, τότε νὰ πείση τὴν οἰκογένειά μου νὰ μ' ἀφήση νὰ κάνω μιὰ δοκιμή, γιὰ δυὸ ἑβδομάδες, στὸ θέατρο. Περιττὸν θεωρῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ Νέντ Βοϊλμπορν εἶχε ἐνθουσιασθῆ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ μὲ γνώρισε, σὲ τέτοιο μάλιστα σημεῖο, ὥστε μᾶς ἔλεγε ὅτι ἦταν ἀπολαυστικὸς νὰ μὴ μ' ἀφήση νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Κι' ἔτσι, ἔστω γιὰ πολὺ λίγες μέρες, παράτησα τὸ σχολεῖο μου καὶ τὰ μαθήματα τοῦ Ὠδείου, γιὰ νὰ πραγματοποιήσω τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου : Νὰ γίνω ἠθοποιὸς τοῦ μουσικοῦ θεάτρου.

Μὲ δὲν θέλω νὰ σᾶς κρύψω ὅτι φοβόμουν πολὺ γιὰ τὸ μέλλον τῆς «καρριέρας» μου. Ἤξερα πολὺ καλὰ ὅτι ὄχι λίγες καλλιτέχνιδες τοῦ τραγουδιοῦ ἔγιναν τὴ φωνή τους μέσα σὲ λ ἕνα χρόνια, γιατί ἄρχ κάνει τὸ μεγάλο σφ μα νὰ ἐντεμπουτάρ στὸ θέατρο πολὺ μ κρές. Ἐγώ, ἐπίσης, εἶχα ἐξασκηθῆ ἀρκε στὸ Ὠδεῖον, κι' ἔτσι διέτρεξα κανένα κίνδυνο. Μὰ σᾶς ὁμολογοῦμαι ὅτι ἂν ἤξε τότε τὴν πεῖρα ποὺ χω σήμερα, δὲν θὰ βγ ζόμουν τόσο νὰ σ τῆς ἀδελφῆς μ καὶ ν' ἀρχίσω νὰ τραγουδῶ ἀπὸ τὴ μικρὴ στὴ θέατρα τοῦ Μπροντγουαίη.

Δὲν πρέπει ποτὲ, ὅμως, ποτέ, ν' ἀφήνη κανεὶς τὰ μικρὰ λαμπιὰ νὰ πε γουδοῦν πολὺ καὶ νὰ κουφιάζουν ἔτσι τὴ φω νή τους, γιατὶ ἀργότερα θὰ πληρώσουν ἀκριβὰ αὐτὴ τὴν προ λα τους. Ἡ σύνεσις αὐτοῦ τοῦ σφάλματος εἶνε πάντα ὀλέθρια γιὰ μιὰ μερίδες γιὰ μιὰ ποὺ φιλοδοξῆ νὰ κ μιὰ μεγάλη καλλιτέ τοῦ τραγουδιοῦ.

* * *

"Οταν ἕνα κορίτσι ἢ ἄγ ρίτση ἢ ἄγόρι τραγ δίει πολύ, μεγαλώ ὑπερβολικὰ σὲ μιὰ λαμιοῦ του καὶ φαί ζουν ἀργότερα τὴ πνοή του. Γιὰ νὰ κτήση δὲ κανεὶς ὥμορφη φωνή, πρ νὰ ἀπορρίψη τὰ δια κι' ὅχι νὰ τὰ μιουργῆ.

"Επειτα, τί ἄλλο ἡ φωνή, ἂν δὲν φ θυμοτουλαριασμέν πνοή ; Ἡ φωνὴ μ ζει μ' ἕνα πολὺ μ μουσικὸ ὄργανο. βιολί, παραδείγμ χάριν, ποὺ πρέπει τα νὰ μάθουμε

Ἡ Ζαννὲτ Μάκ Ντόναλντ, σὲ διάφορους ρόλους της.

χειριζώμαστε, πρὶν ἀρχίσουμε νὰ παίζουμε καλά, μὲ τέχνη.

Τὸ μυστικό, ποὺ ἔχουν μερικὲς καλλιτέχνιδες τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, νὰ τραγουδοῦν ὄμορφα στὴν ὥριμη ἡλικία τους, καὶ νὰ τραγουδοῦν, μάλιστα, καὶ μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα, ἐνῶ ἄλλες πάλι, στὴν ἴδια ἡλικία, ἔχουν χάσει τελείως τὴ φωνή τους, εἶνε τὸ ὅτι δὲν ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν ἀπὸ πολὺ μικρές. Ἡ ἄλλες βιάστηκαν, ἀντιθέτως, νὰ ἐμφανισθοῦν στὸ μουσικὸ θέατρο κι' ἔτσι ἔχασαν γρήγορα τὴ φωνή τους.

Κάθε καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ πρέπει ἀκόμα νὰ ἔχη καὶ μιὰ τέχνη, τὴ ὁποία ὀφείλει νὰ ἀκολουθῆ πιστὰ καὶ μὲ μεγάλη προσοχή. Ὅλες μας τραγουδᾶμε μὲ κάποια μέθοδο, μὰ ποτὲ δὲν τὴν ἐφαρμόζουμε ὅπως πρέπει.

Μιὰ μεγάλη τώρα ἀλήθεια εἶνε καὶ ἡ ἑξῆς : Γιὰ νὰ μάθη κανεὶς νὰ τραγουδᾶη καλά, πρέπει νὰ ἔχη ἕναν καλὸ δάσκαλο. Ἐγὼ ἔχω μαζύ μου, ἐφτὰ ὁλόκληρα χρόνια, τὸν ἴδιο πάντα δάσκαλο, κι' ὁμολογῶ ὅτι ἔχω νὰ μάθω ἀκόμα πολλὰ πράγματα.

Πολλοὶ δάσκαλοι ὅμως ἔχουν παράξενες κι' ἀνόητες μεθόδους. Ἕνας τέτοιος δάσκαλος ἔβαζε πάνω στὸ κεφάλι τῶν μαθητριῶν του ἕνα ποτῆρι νερό, ξέχειλο, καὶ τοὺς ἔλεγε κατόπιν νὰ τραγουδήσουν. "Αν ἕνα ἀπὸ τὰ μαθήτρια κατάφερνε νὰ «πῆ τὸ μάθημά της» χωρὶς νὰ χυθῆ οὔτε μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ ποτῆρι, αὐτὸ ἦταν μιὰ φανερὴ ἀπόδειξις ὅτι ἔχει κατορθώσει νὰ «διευθύνη» τὴ φωνή της. Καὶ πολλοὶ δὲ ἄλλοι δάσκαλοι ἔχουν τέτοιες ἐξωφρενικὲς μεθόδους.

Κι' ὅμως, μ' αὐτὲς τὶς ἐκκεντρικότητες, δὲν «φορμάρεται» ἡ φωνή. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα μιὰ καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ πρέπει νὰ εἶνε τελείως εὐγενής. Ἐγώ, παραδείγματος χάριν, δὲν μπορῶ νὰ κάνω δίχως καθαρὸ σάμπα, παίρνοντας κάθε τόσο κι' ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ἀνάπαυσή. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο «καθαρίζω» καὶ κάνω πιὸ δροσερὴ τὴ φωνή μου. "Οταν πάλι κάνω πρόβα, ἔχω πάντα τὰ παράθυρα τῆς κάμαρᾶς μου ἀνοιχτὰ καὶ δὲν τραγουδῶ ποτὲ μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μὲ καπνούς. Ἔπειτα, δὲν καπνίζω ποτέ μου, γιατὶ ὁ καπνὸς τοῦ σιγαρέττου μὲ πειράζει στὸ στομάχι, πρᾶγμα ποὺ βλάπτει φυσικὰ τὴ φωνή μου.

Γενικῶς ὅμως ὁ καπνὸς δὲν βλάπτει τὴ φωνὴ μιᾶς καλλιτέχνιδος τοῦ τραγουδιοῦ καὶ δυὸ - τρία σιγαρέττα τὴν ἡμέρα δὲν τῆς κάνουν κανένα κακό.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὸ ζήτημα τῆς ἀναπαύσεως : Προσπαθῶ πάντα νὰ κοιμᾶμαι ἐννέα ὧρες τὴν ἡμέρα. Μὰ δὲν τὸ καταφέρνω πολλὲς φορές, κι' ἔτσι ἀρκοῦμαι μόνο στὶς ὀχτὼ ἢ τὶς ἑφτά. Ὁ ὕπνος εἶνε ἀπαραίτητος γιὰ τὸ ξεκούρασμα τῆς φωνῆς. "Οσο γιὰ τὸ φαγητό, αὐτὸ εἶνε ἕνα ζήτημα καθαρῶς προσωπικό. Κάθε καλλιτέχνις πρέπει νὰ προσέξη νὰ δῆ ποιὰ φαγητὰ πειράζουν τὴ φωνή της. Δὲν ὑπάρχει, βλέπετε, κανένας γενικὸς κανόνας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀρχή, ποὺ δὲν πρέπει, νὰ παραβαίνη ποτὲ μιὰ καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ : τὴν ἀδιάκοπη μελέτη !...

Ὅπως λοιπὸν σᾶς ἔλεγα καὶ στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ πετύχη κανεὶς στὸ ἐπαγγελμά μας, ποὺ εἶνε τόσο δύσκολο, πρέπει νὰ ἔχη πάντα ὑπομονή, μεγάλη ὑπομονή. "Ετσι μονάχα θὰ μπορέση νὰ ἀποχτήση μιὰ σταθερὴ καὶ ὡραία φωνή».

ZANNET MAK NTONAANT

ΑΠ' ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Ὁ Ἀμερικανὸς ἠθοποιὸς Ροϐέρτος Μογκόμερυ, ὁ ὁποῖος ἔνιωσε τελείως καλὰ ἀπὸ ἕνα ἰσχυρὸ νευρικὸ κλονισμό, γυρίζει τώρα στὸ Χόλλυγουντ ἕνα φίλμ μὲ τόν..διδακτικὸ τίτλο «Οἱ τρόποι κάνουν τὸν ἄνθρωπο».

* * *

Γιὰ δεκάτη ὡς τώρα φορά, ἡ «Μανὸν Λεσκώ», τὸ ἀθάνατο μελόδραμα τοῦ ἀϐϐᾶ Πρεβώ, θὰ χρησιμεύση ὡς σενάριο φίλμ. Σκηνοθέτης τῆς ταινίας αὐτῆς θὰ εἶνε ὁ 'Αλέξανδρος Κόρντα.

* * *

Ἡ Γαλλικὴ Κυϐέρνησις ἀποφάσισε νὰ εἰσαγάγη σ' ὅλα τὰ σχολεῖα μορφωτικοὺς κινηματογράφους. Στὸ σχετικὸ νομοσχέδιο, ὑπάρχει μιὰ διάταξι ποὺ λέει ὅτι τὶς παραστάσεις αὐτὲς πρέπει νὰ τὶς παρακολουθοῦν ὑποχρεωτικῶς ὅλοι οἱ μαθηταί. Νομίζουμε πὼς ἡ διάταξι αὐτὴ ἦταν ἐντελῶς περιττή.

* * *

Τὰ Γερμανικὰ κινηματογραφικὰ περιοδικὰ ἀναγράφουν τὴν εἴδηση ὅτι ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ δὲν πρόκειται ν' ἀνανεώση μὲ τὴν Φὸξ-φίλμ τὸ συμϐόλαιό της, ποὺ λήγει τὸν προσεχῆ Σεπτέμϐριο καὶ ὅτι θὰ ξαναγυρίση στὴ Γερμανία.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Μεγαλείτερη χρῆσι τῆς εὐφυΐας σας νὰ κάνετε, ὅταν, πρὸ πάντων, μιλᾶτε μὲ κουτούς.

* * *

Ὅσοι ϐλάπτουν τοὺς ἄλλους, συχνὰ προφασίζονται ὅτι τὸ κάνουν γιὰ τὸ καλό τους!

* * *

Λέμε ὅτι ὁ καιρὸς περνάει. Ψέμματα: Ὁ καιρὸς ἴσα-ἴσα στέφεται καὶ ἐδῶ ἐμεῖς ἀντιπερνοῦμε μπροστά του, ϐαδίζοντας πρὸς τὴν ἀφορμὴ καὶ τὴν ἀνυπαρξία!

* * *

Στὴν κοινωνία ϐλέπουμε συχνὰ ὅ,τι καὶ στὶς ζυγαριές: Οἱ ἀδειοὶ δίσκοι ἀνεϐαίνουν, ἐνῶ οἱ γεμάτοι κατεϐαίνουν!

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

(Τοῦ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ)

Ποιὸς δὲν ξέρει το γλυκύτατο καὶ παθητικώτατο ποίημα, τὸ ὁποῖο ἔγραψε ὁ Λόρδος Βύρων πρὸς τὴν Κόρη τῶν 'Αθηνῶν, τὴν ..... Μακρή, τὴν ὁποία τόσο εἶχε ἀγαπήσει, ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὴν 'Αθήνα ; Τοῦ ποιήματος αὐτοῦ ἔχουν φιλοτεχνηθῆ στὴν 'Ελληνικὴ ἄρκετὲς μεταφράσεις, ἐπιτυχέστατες ἡ περισσότερες. Παρακάτω δημοσιεύουμε μιὰ νέα μετάφρασί του, τὴν ὁποίαν ἐφιλοτέχνησεν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον γνωστοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου μας καὶ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ τὴν στείλη πρὸς δημοσίευσιν στὸ «Μπουκέτο». Ἡ μετάφρασις εἶνε ἀσφαλῶς ἐπιτυχεστάτη. Πρὸς σύγκρισιν ὅμως, γιὰ τὴν τέχνη τῆς μεταφράσεως καὶ τὴν διαφορὰ τῆς γλώσσης, δημοσιεύουμε πιὸ κάτω μιὰ παλαιοτέρα μετάφρασι τοῦ ἰδίου ποιήματος, στὸν ἀείμνηστο 'Αλέξανδρο Ραγκαϐῆ ὀφειλομένην καὶ ἐντελῶς ἀνεπιμονήτην σήμερα.

Τῶν 'Αθηνῶν σὺ κόρη, προτοῦ νὰ σὲ ἀφήσω,
Μιὰ χάρι σοῦ γυρεύω: δὸς τὴν καρδιά μου πίσω!
'Αλλοιῶς, ἀφοῦ δὲν ἦταν δική μου γιὰ νὰ μείνη.
Στὰ στήθη κράτησέ την δική σου πειὰ νὰ γίνη!

Γὴν ὥρα ποὺ σ' ἀφίνω
Τὸν ὅρκο μου σοῦ δίνω.
Ποὺ φεύγω ἀπὸ δῶ:
Ζωή μου, σ' ἀγαπῶ!

Μὰ τ' ἀταχτα μαλλιά σου, τ' ἀνεμοχαϊδεμένα,
Τὰ ματοτσίνουρά σου, π' ὁμορφοπεταγμένα
Τὰ χρώματα φιλοῦνε, στὰ μάγουλα ποὺ ἀνθίζουν
Μὰ τ' ἄγρια τὰ μάτια, ζαρκάδι ποὺ θυμίζουν.

Σὲ σένα θὰ τὸ 'πῶ:
Ζωή μου, σ' ἀγαπῶ!

Μὰ τὸν καῦμὸν ποὺ ἀνάϐουν τὰ χείλη τὰ δικά σου
Μὰ τὴν λιγνή σου μέση καὶ τὴν κορμοστασιά σου.
Μὰ τ' ἄνθη ὅλα 'κεῖνα, ποὺ μόνα τους μιλοῦνε.
Καὶ λὲν ὅ,τι τὰ λόγια ποτὲ δὲν θὰ μᾶς ποῦνε.
Μὰ τὶς χαρὲς καὶ πίκρες, ποὺ ἡ ἀγάπη σέρνει,
Καὶ ποὺ μὲ τὴ σειρά τους τὶς δίνει καὶ τὶς παίρνει.

Καὶ πάλιν θὰ στὸ πῶ:
Ζωή μου, σ' ἀγαπῶ!

Γῶν 'Αθηνῶν σὺ κόρη! θὰ φύγω πειὰ μακρυά σου.
Γλυκειά! νὰ μὲ θυμᾶσαι, ἐδῶ στὴ μοναξιά σου.
Κι' ἂν φεύγω ἀπ' τὴν 'Αθήνα καὶ πάω γιὰ τὴν Πόλι.
'Εδῶ μένει ἡ καρδιά μου καὶ ἡ ψυχή μου ὅλη.
Μπορῶ ποτὲ νὰ παύσω ἐσένα νὰ ποθῶ;
Σ' ὁρκίζομαι πὼς ὄχι! Ζωή μου σ' ἀγαπῶ!

Κ. Μ. Α.

MAID OF ATHENS

Κόρη 'Αθηναία, πρὶν ἀναχωρήσω,
τὴν καρδίαν δός μοι, δός μοι τὴν ὀπίσω
ἢ ἀπὸ τοῦ στήθους τούτου ἂν τὴν σχίσης
ἔχε την καὶ λάϐε τὰ λοιπὰ ἐπίσης.
Φεύγων μετὰ στόνου ἐκφωνῶ πενθίμου
«Σ' ἀγαπῶ, ζωή μου!»

Μὲ τὴν κόμην ταύτην, ἣν λυτὴν κινοῦσι
πνεύματα γλυκείας τοῦ Αἰγαίου αὔρας,
μὲ τὰς ὀλεφαρίδας τὰς μακρὰς καὶ μαύρας,
αἵτινες ἀνθοῦσας παρειὰς φιλοῦσι,
πρὸ τοῦ ὀλέμματός σου τοῦ γοργοῦ κ' εὐθύμου
«Σ' ἀγαπῶ, ζωή μου».

Μὰ τὰ ποθητά σου χείλη καὶ τὰ κάλλη
ἃ ἡ δειλιῶσα σφίγγει μου ἀγκάλη,
μὰ τὸ θάλλον ταῦτο σύμϐολον τοῦ θύμου,
λέγον ὅ,τι οὔ τις ἀνθρωπίνη φράσις,
μὰ τὰς τῶν ἐρώτων συμφορὰς κ' ἐκστάσεις
σ' ἀγαπῶ, ζωή μου!

'Αθηναία κόρη, φεύγω. "Οταν μόνη,
τὰς εὐδαίμονάς μας ὥρας μὴ λησμόνει.
"Αν καὶ τὰ ἰστία στρέφω πρὸς τὴν Πόλιν,
τὴν ψυχὴν ἀφίνω εἰς 'Αθήνας ὅλην.
"Οπου καὶ ἂν εἶσαι, εἶν' οἱ λογισμοί μου
σ' ἀγαπῶ, ζωή μου!

Α. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Η ΜΟΝΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΩΔΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΤΙΛΛΙΓΚΕΡ

(Ἡ αἱματηρὰ δρᾶσις τοῦ τρομεροῦ κακοῦργου ποὺ αὐτοτιτλοφορήθηκε «Δημόσιος Κίνδυνος ἀριθ. 1»)

Β'.

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ καὶ σήμερα τὴν ἐξιστόρησι τῆς ἐγκληματικῆς δράσεως τοῦ Τζὼν Ντίλλιγκερ, τοῦ ἀνταξίου διαδόχου τοῦ Ἄλ Καπόνε στὸν θρόνο τοῦ αἵματος, τοῦ σατανικοῦ ἀνθρώπου ποὺ αὐτοτιτλοφορήθηκε «Δημόσιος Κίνδυνος ἀριθ. 1»

Ὁ Ντίλλιγκερ, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ὅλων τῶν καταδίκων τῶν φυλακῶν τῆς Ἰνδιάνας, συγκέντρωσε τοὺς κακούργους αὐτούς, τοὺς διοργάνωσε σὲ μιὰ συμμορία κατηρτισμένη μὲ στρατιωτικὴ πειθαρχία, ἀνέλαβε ὁ ἴδιος φυσικά, τὴν ἀρχηγία τους, καὶ ἄρχισε...νὰ γράφη μὲ αἷμα τὸ καταπληκτικὸ ἔπος τῆς δράσεώς του, λησταεύοντας Τράπεζες μέρα μεσημέρι, σκοτώνοντας τοὺς δημοσίους εἰσπράκτορες, γιὰ νὰ τοὺς πάρη τὰ λεπτά, κλέβοντας μικρὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀπελευθέρωνε μονάχα ἀφοῦ οἱ γονεῖς τους τοῦ κατέβαλαν ὑπέρογκα λύτρα.. Πρὶν οἱ Ἀμερικανοὶ προφτάσουν νὰ χαροῦν ἐπειδὴ γλυτώσανε ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Ἄλ Καπόνε, ἕνας νέος βασιλεὺς τῶν γκάγκστερς, πιὸ τρομερὸς ἀπὸ τὸν Σημαδεμένο, εἶχε ἐμφανιστῆ στὸν ὁρίζοντα!

Ὡστόσο, μιὰ μέρα, ὁ Ντίλλιγκερ...ἔπεσε μόνος του στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. Τὴ μέρα κείνη, εἶχε πάει, μὲ μερικοὺς συντρόφους του, στὴ Λίμα, μιὰ μικρὴ κωμόπολι στὴν πολιτεία Ὄχάϊο, γιὰ νὰ ληστέψουν μιὰ Τράπεζα. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχε πληροφορηθῆ τὰ σχέδια τοῦ «Δημοσίου Κινδύνου», γιατί, ξαφνικά, τρία αὐτοκίνητα, καμιόνια μᾶλλον, γεμάτα πολισμαν, περικυκλώσανε τὴν Τράπεζα, μέσα στὴν ὁποία «ἐργαζόταν» ὁ Ντίλλιγκερ μὲ τὰ παλληκάρια του...

Ὁ ἀρχηγὸς κατάλαβε τότε ὅτι ἡ θέσι του ἦταν πολὺ δύσκολη. Δὲν ἔχασε ὅμως τὴν ψυχραιμία του. Ἀπασχόλησε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα τοὺς ἀστυνομικούς, γιὰ νὰ δώση καιρὸ στοὺς συντρόφους του νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τῆς Τραπέζης καὶ ὕστερα, ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποί του εἶχαν φύγει, ἄνοιξε τὸ παράθυρο, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἦταν ὀχυρωμένος, καὶ φώναξε στοὺς πόλισμαν:

—Πούσστε πῦρ! Παραδίδομαι!

Ἡ εἴδησι τῆς συλλήψεως τοῦ Ντίλλιγκερ προκάλεσε βαθὺ αἴσθημα ἀνακουφίσεως σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν χάρηκαν νιὰ πολὺ καιρὸ τὸ θρίαμβό τους. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, τὰ παλληκάρια τοῦ Ντίλλιγκερ ἔκαναν ἐπίθεσι κατὰ τῶν φυλακῶν τῆς Ὑλίμας, σκότωσαν τὸν διευθυντή της καὶ τρεῖς δεσμοφύλακας καὶ ἀπελευθέρωσαν τὸν ἀρχηγό τους, ἀνταποδίδοντας σ' αὐτὸν τὴν ἴδια ὑπηρεσία ποὺ τοὺς εἶχε προσφέρει πρὶν ἀπὸ ἀρκετὸ καιρό, ὅταν τοὺς ἔβγαζε ἀπὸ τὰ κάτεργα τῆς Ἰνδιάνας!

Καὶ ἡ συμμορία τοῦ Ντίλλιγκερ συνέχισε τὴν ἐγκληματικὴ δράσι της, μὲ περισσότερο κέφι γιὰ δουλειά, τὴν φορὰ αὐτή!

Ὑπολογίζεται, ὅτι ὁ «Δημόσιος Κίνδυνος ἀριθ. 1», ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1933 ὡς τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1934, μέσα σὲ τρεῖς μῆνες δηλαδή, λήστεψε ἑντεκα Τράπεζες, πραγματοποιῶντας συνολικὰ κέρδη τριῶν ἑκατομμυρίων δολλαρίων—χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τοὺς ἑξῆ ταμίας καὶ τοὺς ὀχτὼ θυρωροὺς ποὺ ἔπεσαν νεκροὶ ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῆς συμμορίας του!

Θεωροῦμε περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε, ὅτι ὁ Ἀμερικανικὸς τύπος ἀφιέρωνε καθεμέρα πολύστηλα ἄρθρα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ζητῶντας ἀπὸ τὸ Κράτος νὰ θέσῃ, μὲ κάθε τρόπο, ἕνα τέρμα στὴν αἱματοσταλαγμένη σταδιοδρομία τοῦ Ντίλλιγκερ..

«Ὅλοι οἱ πράκτορές μας ἔχουν κινητοποιηθῆ γιὰ τὴν σύλληψι τοῦ «Δημοσίου Κινδύνου»—ἔγραφε μιὰ μέρα ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου σ' ἕνα ἀνακοινωθέν του, ποὺ θὰ παλιγκερ εἶνε ἀσύλληπτος; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συλλάβη μιὰ σκιά;...»

Ὁ Ντίλλιγκερ (πρῶτος ἀριστερά), ὅταν ἐδικάζετο μὲ τοὺς συνενόχους του στὴ Ἀριζόνας.

Πρωτοφανὴς δικαιολογία ἐκ μέρους ἑνὸς ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ!

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὁ Τζὼν Ντίλλιγκερ συνελήφθη μιὰ μέρα, χωρὶς νά...εὐθύνεται διόλου γι' αὐτὸ ἡ ἀστυνομία.

Στὶς 30 Ἰανουαρίου 1934, ὁ Ντίλλιγκερ πῆγε νὰ κάνη μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ στὸ Τῶσκον, στὴν Ἀριζόνα, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἐπιτελεῖς του καὶ τὶς φιληναδίτσες των. Κατὰ κακὴ τύχη, ὅμως τύχη, στὸ οἴκημα ποὺ κατέλυσαν ἐξέρραγη τὴν νύχτα πυρκαϊά. Οἱ κακοποιοί, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὸ φόβο τους, παρακάλεσαν τοὺς πυροσβέστας νὰ προσπαθήσουν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὶ σπίτι πρῶτα τὶς βαλίτσες τους.. Μὰ ἡ βαλίτσες αὐτὲς ἦσαν βαρειές, ἀσήκωτες. Ἕνας πυροσβέστης τοὺς ὑποπτεύθηκε κάτι... Καὶ ἡ ὑπόνοιές του ἀρχισαν νὰ μετατρέπωνται σὲ βεβαιότητα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ φάνηκε ὅτι διεγνώρισε στὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ξένους τὸν Τζὼν Ντίλλιγκερ! Εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία, καὶ οἱ πολισμαν ποὺ ἔτρεξαν στὸν τόπο τῆς πυρκαϊᾶς, βρέθηκαν μπρὸς στὸν κατὰ ζητούμενο «Δημόσιο Κίνδυνο»!... Καὶ τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες, πρὶν ἐκεῖνος προφτάσει ν' ἀντιτάξη τὴν παραμικρὴ ἀμυνα...

Ὅσο γιὰ τὶς βαλίτσες, περιείχανε, οὔτε πολὺ οὔτε λίγο, δεκα μυδραλλιοβόλα, τριακόσιες περίπου χειροβομβίδες καὶ ἀκετὲς χιλιάδες σφαῖρες!... Ἦταν εὐνόητη, λοιπόν, ἡ ἀπογοήτευσι τῶν γκάγκστερς νὰ πάρουν τὶς ἀποσκευές τους ἀπὸ τὸ καιόμενο σπίτι καὶ νὰ τὶς μεταφέρουν σ' ἀσφαλές μέρος.

* * *

Ὁ Ντίλλιγκερ, λοιπόν, βρέθηκε καὶ πάλι σιδηροδέσμιος, φυλακισμένος. Πολλὲς πολιτεῖες, στὶς ὁποῖες ὁ Τζὼν εἶχε ἐπαπρᾶξει διάφορα ἐγκλήματα, ἄρχισαν νὰ διεκδικοῦν τὴν τιμὴ ποιὰ νὰ τὸν πρωτοδικάσῃ. Ὁ ἀστυνόμος-δικαστὴς τῆς Λέϊκ Κάουντρυ (πολιτεία τῆς Ἰνδοκίνας), ἡ ὡραία δηλαδὴ κυρία Χόλλεϋ—στὴν Ἀμερικὴ βλέπετε, ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες ἀστυνομικοί!—δὲν δίστασε νὰ πάη μὲ ἀεροπλάνο στὸ Τῶσκον, γιὰ νὰ ζητήση ἀπὸ τὴν ἔκδοσι τοῦ τρομεροῦ ἐγκληματίας. Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τοῦ Τῶσκον δὲν τῆς ἀρνήθηκε τὴν μικρὴ αὐτὴ χάρι... Καὶ ἡ κυρία Χόλλεϋ ξαναγύρισε θριαμβευτικὰ στὸ Λέϊκ Κάουντρυ, φέροντας μαζί της τὸν Ντίλλιγκερ στὴν τσέπη. Γιὰ λίγες μέρες, ὁ θηλυκὸς αὐτὸς ἀστυνόμος γνώριζε τὶς τιμὲς τῆς δόξας. Οἱ φωτογράφοι τοῦ τύπου τὴν φωτογράφισαν ὅλες τὶς στάσεις, μετὰ ἡ ἀνακρίτρια τοῦ κρατουμένου της, καὶ ἡ ἐφημερίδες ἀφιέρωναν σελίδες ὁλόκληρες στὴν περίεργη γυναῖκα ποὺ εἶχε συλλάβει τὸν ἀρχηγὸ τοῦ «καταπληκτικοῦ κατορθώματος» τῆς κυρίας Χόλλεϋ.

Ὡστόσο, βρέθηκαν καὶ μερικοὶ προνοητικοί, οἱ ὁποῖοι σκέφθηκαν ὅτι ἡ ἀστυνόμος νὰ βουλεύσανε τὸν ἀστυνόμο νὰ μεταφέρη τὸν Ντίλλιγκερ σὲ πιὸ ἀσφαλεῖς φυλακές, πιὸ ἀσφαλεῖς. Μὰ ἡ κυρία Χόλλεϋ δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τίποτα.

—Ὁ Ντίλλιγκερ εἶνε πολὺ μικρός, ἔλεγε, γιὰ νὰ τὸ σκοτώσουν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου!

Ἀλλὰ ὁ «Δημόσιος Κίνδυνος» φρόντισε νὰ τὴν διαψεύσῃ.

Πέντε μονάχα μέρες μετὰ τὴν εἴσοδό του στὶς μικρὲς φυλακὲς τοῦ Λέϊκ Κάουντρυ, ὁ Τζὼν, βοηθούμενος ἀπὸ ἕναν Νεγρο κατάδικο, ἔβδενε χειροπόδαρα τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα, τὸν μετέφερε στὸ αὐτοκίνητο τῆς κυρίας Χόλλεϋ, τὸ ὁποῖο βρισκόταν στὴν αὐλὴ τοῦ κτιρίου καί...ἀπὸ δῶ πᾶν κ' οἱ ἄλλοι! Ὅταν ὁ Ντίλλιγκερ βρέθηκε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λέϊκ Κάουντρυ, ἐλευθέρωσε τὸν δυστυχῆ τὸν δημοσιογράφο—ὡς αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ κατορθωματάκι του Γουρσόου

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ,, ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΙΓ'.

Φάουστ καὶ ὁ Μεφιστοφελῆς πετοῦσαν τώρα μὲ δοὴ καθάλλα σὲ μαῦρα μαγικὰ ἄλογα.

Εἶχαν πετάξει ἐπάνω ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Μπρόκεν, ἀπὸ τὰ μαῦρα βουνὰ τοῦ Χάρτς καὶ τὶς ἄγριες κοιλάδες τοῦ Ἔλεντ, πέρασαν μέσα στὴ νύχτα ρεματιὲς καὶ δάση καὶ πρὶν χαράξει βρισκόντουσαν ἐμπρὸς στὰ τείχη τῆς πολιτείας.

Ἐκεῖ, πλάϊ στὰ τείχη τῆς πολιτείας, ἦσαν καὶ ἡ φυλακές, ὅπου βρισκόταν κλεισμένη ἡ Μαργαρίτα. Ἦσαν ἕνα ἄγριο φρούριο, μὲ βαρειὲς πόρτες καὶ πολεμίστρες, ὅπου φώλιαζαν κουκουβάγιες κι' ἄλλα νυχτοπούλια. Οἱ ταξειδιῶται τὶς διέκριναν κατάμαυρες μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ τράβηξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μὰ πιὸ μπροστά, καθὼς τὰ ἄλογα πετοῦσαν ψηλά, διέκριναν ἀνθρώπους μαζεμένους στὸν τόπο τῆς κρεμάλας.

—Τί γυρίζουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ, στὸν τόπο τῆς κρεμάλας; ρώτησε ὁ Φάουστ τὸ συνοδό του, μὲ κάποιο κακὸ προαίσθημα.

—Δὲν ξέρω τί μαγειρεύουν καὶ τί ἑτοιμάζουν, τοῦ ἀπάντησε μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία ἐκεῖνος.

Ὁ Φάουστ ἔκοψε λίγο τὴν ὁρμὴ τοῦ ἀλόγου του, καὶ μὲ κόπο προσπαθοῦσε νὰ ξεχωρίση μέσα στὸ σκοτάδι τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς κινήσεις.

—Γυροῦν ἐπάνω κάτω... ψιθύρισε. Σκύβουν, γέρνουν...

—Μάγισσες εἶνε καὶ ἔχουν συνάθροισι, ἀποκρίθηκε ὁ Μεφιστοφελῆς.

—Μάγισσες... ἔκανε μὲ δυσπιστία ὁ Φάουστ. Μά, γιατί ραντίζουν καὶ θυμιάζουν; Τί εἶνε;

Ὁ Μεφιστοφελῆς δὲν μποροῦσε, δὲν ἤθελε νὰ τοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια, ἀν καὶ ἤξερε πολὺ καλά, ὅτι ἐκεῖ κάτω γινόντουσαν ἡ προετοιμασίες γιὰ τὸ κρέμασμα τῆς Μαργαρίτας. Κέντρισε μόνο τὸ ἄλογό του καὶ εἶπε διαστικός:

—Πᾶμε... Πᾶμε!...

Καὶ τὰ φτερωτὰ ἄλογα τοῦ Σατανᾶ ξαναπῆραν δρομητικὰ τὸ δρόμο τους πρὸς τὸ κατάμαυρο κάστρο, ὅπου ἦσαν ἡ φυλακές...

. . . . . .

"Οταν ἔφτασαν στὶς φυλακές, ὁ Μεφιστοφελῆς κράτησε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὸ Φάουστ. Ἀποκοίμισε τὸν δεσμοφύλακα καὶ τοῦ πῆρε τὰ κλειδιά. Μὲ μιὰ λάμπα στὸ χέρι, ὡδήγησε τὸν Φάουστ ἀνάμεσα στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους. Μπρὸς σὲ μιὰ σιδερένια πόρτα, στάθηκε.

—Ἐδῶ εἶνε! εἶπε. Πάρε τὰ κλειδιὰ καὶ τὴ λάμπα καὶ κάνε ὅ,τι μπορεῖς. Ἐγὼ θ' ἀγρυπνῶ καὶ τὰ μαγικά μου ὅλογα θὰ εἶνε ἑτοιμα!...

Καὶ γύρισε πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, ἀφίνοντας μονάχον τὸν Φάουστ μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ.

Ἐκεῖνος στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος. Ἡ φρίκη τὸν εἶχε κυριεύσει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σαλέψη τὸ χέρι του. Ὁ πόνος ὅλων μαζὶ τῶν ἀνθρώπων ἐθάραινε τὴν ψυχή του.

—Ἐδῶ!... Ἐδῶ εἶνε! συλλογιζόταν. Αὐτὰ τὰ ὑγρὰ τείχη εἶνε ὁ τόπος ποὺ κατοικεῖ!... Καὶ ποιὸ ἦταν τὸ κρῖμα της; Μιὰ πλάνη γλυκειά...

Συγχρόνως καταριόταν καὶ βλαστημοῦσε τὸν ἑαυτό του:

—Κακοῦργε, ἔλεγε, νά, τρέμεις τώρα νὰ τὴν πλησιάσης, φοβᾶσαι νὰ τὴν ἀντικρύσης! Ἐμπρὸς λοιπόν! Ὅσο ἀργεῖς, τόσο γοργότερος φτάνει ὁ θάνατος!...

Καὶ ξεθαρρεύοντας, ἔβαλε τὸ κλειδὶ μέσα στὴν κλειδωνιὰ καὶ τὸ γύρισε. Ἡ βαρειὰ σιδερένια πόρτα μισάνοιξε τρίζοντας. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα τρομαχτικὸ τρελλοῦ τραγοῦδι ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὸ κελλί. Ἡ γνώριμη, ἀλλὰ παραλλαγμένη, φωνὴ τῆς Μαργαρίτας τραγουδοῦσε:

«Ἡ μάνα μου ἡ στρίγγλα,
μὲ σκότωσε καὶ πάει,
καὶ στὸν κακὸ πατέρα μου
μ' ἔδωσε νὰ μὲ φᾶη...
Κι' ἡ ἀδερφοῦλα μου ἡ μικροῦλα
μοῦ φύλαξε τὰ κοκκαλάκια,
σὲ μιὰ δροσερὴ ἀκροῦλα,
κάτω ἀπὸ τὰ χορταράκ:α...
Κι' ἔγινα ἄγριο πουλί,
μικρὸ - μικρό,
καὶ πάω μακρυὰ πολύ....
πετῶ ! πετῶ !...».

Ὁ Φάουστ ἀνατρίχιασε.

—Δὲν μαντεύει... ψιθύρισε, προβάλλοντας τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψη πὼς ὁ πολυαγαπημένος της τὴν ἀκούει, πὼς ἀκούει τὸν κρότο τῆς ἁλυσσίδας

(Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πούλησε στὸν Διάβολο τὴν ψυχή του

της καὶ τὸν ψίθυρο ποὺ κάνει τὸ ἄχυρο τῆς στρωμνῆς της.

Καὶ μπῆκε μέσα.

Μά, ὁ θόρυβος ποὺ ἔκανε, τρόμαξε τὴ Μαργαρίτα, τὸ φτιαχτὸ πλάσμα, γιὰ τὸ ὁποῖον ξημέρωνε πειὰ ἡ μέρα τοῦ θανάτου, ποὺ περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸν δήμιό του. Ἀνατρίχιασε, καθὼς ἦταν ξαπλωμένη στὸ ἀχύρινο στρῶμα της καὶ φώρισε ἀλαφιασμένη, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της:

—Ἀλλοίμονο!... Ἔρχονται!... Ἀλλοίμονο, πόσο πικρὸς εἶν' ὁ θάνατος!...

Ὁ Φάουστ τὴν πλησίασε.

—Σῶπα! τῆς εἶπε σιγά. Ἔρχομαι νὰ σὲ γλυτώσω!

Ἡ Μαργαρίτα ἀνασηκώθηκε καὶ ἀποτράβηξε τὰ χέρια της ἀπὸ τὸ πρόσωπό της ποὺ τὸ εἶχε κρυμμένο. Ἐπάνω του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ φρίκη. Σύρθηκε ἱπτός του, πεσμένη στὰ γόνατα, μὲ μπλεγμένα τὰ χέρια σὲ μιὰ στάσι ἀπελπισίας, ποὺ τίποτε δὲν φανέρωνε πὼς εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε:

—Α! ἔκανε, μὲ σακατεμένη φωνή. Λυπήσου τὸν πόνο μου... ἐχεις καρδιὰ ἄνθρώπου!

—Μὴ φωνάζης! ψιθύρισε ὁ Φάουστ ξανά. Θὰ ξυπνήσουν οἱ φύλακες μὲ τὶς φωνές σου!

"Εσκυψε κ' ἔπιασε τὶς ἁλυσσίδες της γιὰ νὰ τὶς λύση. Μά, Μαργαρίτα, μέσα στὴν ἁλλοφροσύνη της, νόμιζε πὼς στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαπημένου της ἔβλεπε τὸν δήμιό της.

—Δήμιε! φώναξε μὲ σπαραγμό. Μεσάνυχτα εἶνε ἀκόμα καὶ ἤρθες. Γιατί τόση βία; Λυπήσου με! Δὲν ἄφιες τουλάχιστο ξημερώση;

Τοῦ κάκου ὁ Φάουστ προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάση. Ἡ λύση τὶς ἁλυσσίδες της. Ἡ ἄμοιρη ἐξακολουθοῦσε νὰ σπαράζη μπροστά του.

—"Αχ! ἐπανελάμβανε μέσα στὰ ἀναφυλλητά της. Εἶμαι πιὰ νέα ἀκόμη! Καὶ νὰ πεθάνω!... Ἤμουν καλὴ καὶ ὄμορφη ἄλλοτε, καὶ αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφή μου! Ὁ πολυαγαπημένος μου ἦταν κοντά μου μὰ τώρα μὲ ἄφησε καὶ ἔφυγε μακρυά... στεφάνι μου εἶνε σπασμένο, τὰ λουλούδια σκορπισμένα... Μὴ μὲ πιάνης τόσο ἄγρια! μὴ μὲ πήσου με, τί σοῦ ἔχω κάνει; Μὴν ἔχεις τὴν σκληρὴ καρδιά. Ποτέ μου δὲν σ' ἔχω ξαναδῆ ἄλλοτε!...

Ὁ Φάουστ δὲν ἄντεχε πειά. Δὲν μποροῦσε νὰ θλέπη τὴν ἀγαπημένη του σὲ τέτοιο σπαραγμό. "Αφησε τὶς ἁλυσσίδες καὶ κρέμασε τὰ χέρια του ἀπελπισμένος. Ἡ Μαργαρίτα τὸν ἀκολουθοῦσε νὰ σπαράζη.

—Εἶμαι ὅλη δική σου, δήμιε! ἔλεγε καὶ κλαιγε μὲ λυγμούς. Μά, ἄφησέ με πρῶτα νὰ δυζάξω τὸ παιδί μου! "Ολη τὴ νύχτα τὸ σφίγγα ἐπάνω στὴν καρδιά μου. Μοῦ τὸ χουν πάρει γιὰ νὰ μεγαλώσουν τὸν πόνο μου καὶ τώρα λένε πὼς τὸ ἔχω σκοτώσει τὸ παιδί μου! "Αχ, ποτὲ δὲν θὰ ξανάθη πειὰ τὸ γλυκὸς ποὺ εἶνε ὁ κόσμος!...

"Ενα ἄγριο δογγητὸ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ Φάουστ! Τὸ θέαμα ποὺ ἔβλεπε ἦταν φοβερότερο ἀπ' τὶς δυνάμεις του. "Επεσε στὰ πόδια της καὶ ἄρχισε νὰ κραυγάζη μὲ ἀπόγνωσι:

—Μαργαρίτα, δὲν καταλαβαίνεις; Ὁ ἀγαπημένος σου εἶμαι ἐδῶ, πεσμένος στὰ πόδια σου! Θέλω νὰ λύσω τὰ δεσμὰ σου, Μαργαρίτα!...

Μὰ καὶ πάλι τίποτε δὲν σάλεψε στὸ μυαλὸ τῆς δυστυχισμένης. Κουρασμένη πειὰ ἀπὸ τὸ κλάμα, ἀποχαμένη, γονάτισε καὶ αὐτὴ καὶ ἔνωσε τὰ χέρια της.

—Ναί, εἶπε· "Ας προσευχηθοῦμε! Κύτταξ! Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ σκαλιά, βράζει ἡ κόλασι! Καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ τριγυρίζει γυρα τὰ δόντια του... Τί θόρυβο ποὺ κάνει!...

—Μαργαρίτα! Μαργαρίτα!... κραύγασε γοερὰ ὁ Φάουστ, μὲ ἀναγνωρίζεις λοιπόν;

Καὶ τότε ἔξαφνα, ἡ κόρη τίναξε-πίσω τὸ κεφάλι της ποὺ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὁδυνηρὸ λήθαργο. Ἀνασηκώθηκε γρήγορα, τέντωσε μὲ προσοχὴ τὸ πρόσωπό της, μὰ ὄχι πρὸς τὸν Φάουστ ποὺ ἦταν μπροστά της, ἀλλὰ πρὸς τὴν πόρτα

—Εἶνε ἡ φωνή του! φώναξε. Ποῦ εἶνε; Τὸν ἄκουσα νὰ μὲ φωνάζη! Εἶμαι ἐλεύθερη! Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κρατήση. Θέλω νὰ πετάξω στὴν ἀγκαλιά του, νὰ γείρω ἐπάνω στὸ στῆθος του! Φώναξε: «Μαργαρίτα!», ἦταν ἐκεῖ, στὸ κατώφλι... σα στὸ οὐρλιασμα καὶ στὴ βοὴ τῆς κόλασης, ἀνάμεσα στὸ ξίμο τῶν δοντιῶν καὶ στὰ γέλια τῶν δαιμόνων, γνώρισα τὴ φωνή του, τὴν γλυκειὰ καὶ τὴν ἀγαπημένη. Ποῦ εἶνε;...

—Ἐγώ, ἐγὼ εἶμαι! κραύγασε καὶ πάλι μὲ ἀγωνία ὁ Φάουστ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΥΡΙΕ πρόεδρε, εἶμαι ἀθῶος!... Γι' αὐτὸ ἁρνοῦμαι τὴν ἐνοχή μου!... ἀποκρίθηκε ὁ Λόρδος Ρότσεστερ, ἐντελῶς γαλήνιος.

—Τὸ εὔχομαι... ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν τὸ ἐλπίζω, μιλόρδε, ἐτόνισε ὁ πρόεδρος στὸν κατηγορούμενο.

Καί, ξεδιπλώνοντας μερικὰ γυναικεῖα ροῦχα, ρώτησε τὴν μητέρα τῆς Ἐλισσάβετ:

—Τὰ ἀναγνωρίζετε, μάρτυς, αὐτά;

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, φώναξε ἀμέσως ἡ κ. Ἀραβέλλα, τρέμοντας σύγκορμη.

Καὶ διακοπτομένη ἀπὸ λυγμούς, πρόσθεσε:

—Μάρτυς μου ὁ Θεός, πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ ροῦχα ἀνήκουν στὴν ἀγαπημένη μου πηγ...

Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι της. Κλονίστηκε καὶ θὰ σωριαζότανε κάτω, ἂν δὲν πρόφτανε ὁ δικηγόρος τοῦ κ. Ἀμπερδὴν νὰ τὴν βαστάξη.

—Ἕνα ποτῆρι νερό! φώναξε κατασυγκινημένος ὁ διαπρεπὴς δικηγόρος.

Καὶ βοήθησε τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα νὰ καθήση σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Τὸ δικαστήριο, οἱ ἔνορκοι, οἱ δικηγόροι καὶ ὅλοι γενικῶς ὅσοι βρισκόντουσαν μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, παρακολουθοῦσαν ἄφωνοι τὴν συγκινητικὴ αὐτὴ σκηνή.

Μόλις ὁ κλητῆρας τοῦ δικαστηρίου ἔδωσε στὴν κ. Ἀραβέλλα νὰ πιῆ νερὸ κι' ἐκείνη συνῆλθε κάπως, ὁ δικηγόρος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς προχώρησε πρὸς τὴν προεδρικὴ ἕδρα, λέγοντας:

—Ἐν ὀνόματι τῆς τραγικῆς αὐτῆς μητέρας καὶ τοῦ πελάτου μου κ. Ἀμπερδήν, ζητῶ τὴν ἄδεια τοῦ δικαστηρίου νὰ ἀπευθύνω λίγα λόγια στὸν κατηγορούμενο...

—Σᾶς παραχωρεῖται, κ. Πόττερ! τοῦ ἀπάντησε ὁ πρόεδρος.

Τότε ὁ δικηγόρος, ἀποτεινόμενος στὸν κατηγορούμενο, ἄρχισε νὰ τοῦ λέη μ' ἐπιβλητικὴ φωνή:

—Λόρδε Ρότσεστερ, σᾶς ἐξορκίζω σ' ὅ,τι ἐχετε ἱερό, σπλαχνισθῆτε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς κόρης ποὺ ἔχετε ἀπαγάγει καὶ ἀφῆστε την ἐλεύθερη! Ὁμολογῆστε σὲ ποιὸ μέρος τὴν ἔχετε καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ὁ κ. Ἀμπερδὴν θ' ἀποσύρη τὴν μήνυσί του κι' ὅ,τι τὸ δικαστήριο θὰ ἐξαντλήση ὑπὲρ ὑμῶν, θὰ τοῦ τὴν ἐπιείκεια. Μιλόρδε, σκεφθῆτε, ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία μιᾶς ὁλόκληρης οἰκογενείας. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, πὼς ὅ,τι ἔγινε μπορεῖ νὰ ἐπανορθωθῆ, ἂν πάντε νὰ σιωπᾶτε, ἂν λύσετε τὴν αἰνιγματική σιωπή σας. Δὲν θέλουμε νὰ σᾶς ταπεινώσουμε, δὲν θέλουμε νὰ σᾶς ἀποσπάσουμε καμμιὰ ὁδυνηρὴ γιὰ σᾶς ἐξομολόγησι... Εἴμαστε κι' ἐμεῖς ἄνθρωποι μὲ ἀδυναμίες κι αἰσθήματα καὶ μποροῦμε νὰ ἀντιληφθοῦμε, ὅτι εἶνε δυνατὸν ἕνας νέος, παρασυρόμενος ἀπ' τὸ ἀγνὸ καὶ παράφορο αἴσθημά του νὰ προβῆ σὲ μιὰ πράξι ποὺ καταδικάζεται ἀπὸ τὸ νόμιο καὶ τὴν ἠθική. Ὡστόσο ὅμως, ἀκριβῶς γιατὶ δὲν εἴμαστε οὔτε ὑποκριταί, οὔτε δογματισταί, σᾶς δείγνουμε τὸν δρόμο τῆς γενναιόψυχης μεταμελείας, συστήνοντάς σας νὰ ἐλευθερώσετε τὴν κόρη ποὺ ἁρπάξατε στοὺς ἄξιους οἴκτου γονεῖς της καὶ νὰ ἀποδώσετε τὴν εἰρήνη στὴν οἰκογένεια, τὴν ὁποία θυθίσατε σὲ ἄβυσσο πένθους!

Ὁ σύντομος αὐτὸς λόγος τοῦ κ. Πόττερ ἔκανε μεγάλη ἀφύπνισι σ' ὅλους τοὺς παρευρισκομένους καὶ τὸ δικαστήριο τὸν ὑποβοήθησε μὲ ζωηρότατα χειροκροτήματα. "Ολοι πιστέψανε, ὅτι ὁ κατηγορούμενος θὰ ὁμολογοῦσε, ἐπὶ τέλους, τὸ σατανικὸ ρόλο ποὺ εἶχε παίξει στὴν μυστηριώδη ἀπαγωγή, ἀλλὰ ἡ ἐλπίδα τους αὐτὴ διαψεύσθηκε ἀμέσως.

Ὁ κατηγορούμενος, ἀφοῦ πῆρε τὴν ἄδεια τοῦ κ. προέδρου, εἶπε στὸν δικηγόρο τοῦ μηνυτοῦ του:

—Ὀφείλω νὰ σᾶς ἀπαντήσω, κ. Πόττερ, ὅτι δὲν μπορῶ, φυσικά, νὰ ὁμολογήσω ἀπολύτως τίποτε, γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὺ δὲν τὸ διέπραξα, γιὰ μιὰ πράξι γιὰ τὴν ὁποία δὲν εὐθύνομαι περισσότερο ἀπὸ σᾶς! Γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ διεπράχθη δὲν εὐθύνομαι ἐγώ. Εἶμαι ἕνας ἄθῶος ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, σὰν τὸν τελευταῖο ἐγκληματία, λόγω μερικῶν μοιραίων, ἀλλὰ καὶ σατανικῶν συμπτώσεων.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποκαρδιωτικὴ γιὰ ὅλους ἀπάντησι αὐτὴ τοῦ κατηγορουμένου στὸν δικηγόρο τοῦ κ. Ἀμπερδήν, μετὰ τὴν κατάθεσι ἑνὸς ἀκόμη μάρτυρος καὶ τὴν ἀγόρευσι τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν δικηγόρων τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ὑπερασπίσεως, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ὑπέβαλε τὰ σχετικὰ μὲ τὴν σκοτεινὴ αὐτὴ ὑπόθεσι ἐρωτήματα στοὺς ἐνόρκους, οἱ ὁποῖοι ἀποσυρθήκανε ἀμέσως στὴν αἴθουσα τῶν συσκέψεων τοῦ δικαστηρίου γιὰ νὰ ἀπαντήσουν σὲ κάθε ἐρώτημα χωριστά.

Δέκα λεπτὰ ἐπέρασαν, εἴκοσι λεπτά, μισὴ ὥρα, μιὰ ὥρα...

Τὸ ἀκροατήριο ἀδημονοῦσε.

Τέλος, ἡ πόρτα ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὴν ἕδρα τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου ἄνοιξε καὶ οἱ δικασταὶ μὲ τοὺς ἐνόρκους ξαναγύρισαν στὶς θέσεις τους.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου κατόπιν σηκώθηκε ὄρθιος καὶ εἶπε ἀπευθυνόμενος στοὺς ἐνόρκους:

—Ἐρωτῶ τοὺς δώδεκα ἐντίμους καὶ νομοταγεῖς πολίτας, εἶνε ὁ λόρδος Οὐίλλιαμ Ρότσεστερ ἔνοχος θιαίας ἀπαγωγῆς τῆς δεσποινίδος Ἐλισσάβετ Φινέα Ἀμπερδήν; Εἶνε ἔνοχος διότι τὴν κρύβει, ζωντανὴ ἢ νεκρή, σ' ὁποιοδήποτε μέρος καὶ δὲν τὴν ἀποδίδει στοὺς γονεῖς της;

—Ὁ λόρδος Οὐίλλιαμ Ρότσεστερ εἶνε ἔνοχος! ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ πρόεδρος τοῦ ὁρκωτοῦ δικαστηρίου.

Ἀλλὰ μόλις ἀκούστηκε ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἐδόνησε τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου:

—Σταθῆτε!... Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ἀθῶος!...

Μόλις συνέβη τὸ ἀπρόοπτο καὶ πρωτοφανὲς στὰ δικαστικὰ χρονικὰ τῆς Ἀγγλίας, γεγονὸς αὐτό, ἐξέπασε μιὰ ἀκράτητη θύελλα μέσα στὸ δικαστήριο. Τὸ ἀκροατήριο, ἀλληλοσπρωχνόμενο, μαζεύτηκε μπροστὰ στὰ κάγκελλα ποὺ τὸ χωρίζανε ἀπὸ τὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὴν ἐξέδρα τῶν δικαστῶν. "Ολων τὰ βλέμματα, τοῦ ἀκροατηρίου, τῶν δικαστῶν, τῶν ἐνόρκων, τῶν δικηγόρων, τῶν ἐναγόντων καὶ τοῦ κατηγορουμένου, προσηλωθήκανε κατάπληκτα ἀπάνω σ' ἕναν γενειοφόρο ὁ-

ψηλόσωμο καὶ σβέλτο κύριο, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μιὰ ἄκρη τῆς αἴθουσας βρέθηκε μὲ μιᾶς μπροστὰ στὴν προεδρικὴ ἕδρα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀφοῦ στάθηκε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος, ἔβγαλε τὴν ψεύτικη ξανθιὰ γενειάδα του καὶ ξαναφώναξε:

—Ὁ λόρδος Ρότσεστερ εἶνε ἀθῶος! Θὰ τὸ ἀποδείξω αὐτὸ μέσα σὲ τρεῖς μέρες!

Καὶ τότε, μέσα στὸ πανδαιμόνιο ἐκεῖνο, ἀκούστησε ἕνα ὄνομα πασίγνωστο, ὅσο καὶ τ' ὄνομα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, κι' ὅλοι ἄρχισαν νὰ τὸ προφέρουν μὲ θαυμασμό.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἑτοίμησε νὰ ἀναστατώση τὸ δικαστήριο, ἦταν ὁ Σέρλοκ Χόλμς ὁ βασιλεὺς τῶν ἀστυνομικῶν τῆς ὑφηλίου:..

Κι' ἐνῶ δυνάμωνε ὁλοένα περισσότερο τὸ πανδαιμόνιο ἐκεῖνο τοῦ θορύβου, ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς πλησίασε κοντὰ στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου, ὁ ὁποῖος χτυποῦσε δαιμονιωδῶς τὸ κουδοῦνι του γιὰ νὰ ἐπιβάλη κάποια ἡσυχία.

"Οταν κατορθώθηκε τέλος νὰ ἐπικρατήση κάποια ἡσυχία μέσα στὴν αἴθουσα, ὁ πρόεδρος, κρατώντας ἀκόμη τὸ κουδοῦνι στὸ χέρι, εἶπε στὸν Σέρλοκ Χόλμς:

—Αὐτὸ ποὺ εἴπατε, κ. Χόλμς, εἶνε πολὺ σοβαρό. Πρέπει νὰ δώσετε ἐξηγήσεις.

—Κύριε πρόεδρε, ἀποκρίθηκε ὁ διάσημος ἀστυνομικός, μ' ἐπίσημο τόνο στὴ φωνή του, θὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀλλὰ πρέπει γι' αὐτὸ νὰ μιλήσουμε ἰδιαιτέρως! Παρακωρήσατέ μου μιὰ ἀκρόασι πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἡ δίκη θὰ λάβη ὁλωσδιόλου ἄλλη τροπή.

—Ἀλλά, κ. Χόλμς, δὲν ἐλάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι οἱ ἔνορκοι ἀποφανθήκανε ἤδη κι' ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ παραβιάσουμε τὸν νόμο;

—Ἐξοχώτατε! φώναξε τότε πιὸ δυνατὰ ὁ διάσημος ἀστυνομικός. Δὲν πρόκειται καθολοκλήρων νὰ παραβιασθῆ ὁ νόμος!... Ὑπάρχει, καθὼς γνωρίζετε καλύτερα ἀπὸ μένα, μιὰ διάταξις στὴν Ἀγγλικὴ νομοθεσία, κατὰ τὴν ὁποία κι' ἂν ἀκόμη ὁ δικαστὴς συμφωνεῖ μὲ τὴν ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, ἡ ἐτυμηγορία δὲν ἰσχύει, ἐφόσον δὲν ἐχει ἀπαγγελθῆ ἀκόμη ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Ὁ πρόεδρος, ἀφοῦ φυλλομέτρησε τὸν ποινικὸ κώδικα, σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του, χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ εἶπε:

—Διακόπτω τὴ συνεδρίασι ἐπὶ ἕνα τέταρτο!

Κι' ἀποτεινόμενος ἀμέσως στὸν διάσημο ἀστυνομικό, συνέχισε:

—Κύριε Χόλμς, εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε στὸ γραφεῖο μου.

Ἐνῶ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου καὶ ὁ Σέρλοκ Χόλμς φεύγανε ἀπ' τὴν αἴθουσα, ὁ δικηγόρος τοῦ λόρδου Ρότσεστερ εἶπε στὸν πελάτη του:

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Ἡ παράδεξη ψυχοσύνθεσις τῆς Αἰκατερίνης. Ὁ γάμος της μὲ τὸν Ἑρρῖκο Β΄. Μιὰ περιφρονημένη σύζυγος. Ἡ Αἰκατερίνη περιγελως τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς. Ἡ συμπάθεια τοῦ πεθεροῦ της. Πῶς τὴν ἐγκατέλειπε ὁ σύζυγος της. Τὰ δάκρυα τῆς Αἰκατερίνης. Ταπεινώσεις κ' ἐξευτελισμοί. Ὁ θάνατος τοῦ Βασιλέως, κτλ.

ΡΙΑΝΤΑ ὁλόκληρα χρόνια κυβέρνησε ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, μὲ σιδερένιο χέρι, ὄχι μονάχα τὴ Γαλλία, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἔχουμε γράψει τόσες φορὲς γιὰ τὴ θρυλικὴ αὐτὴ γυναίκα — μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικὲς γυναικεῖες μορφὲς τῶν αἰώνων — ὥστε τὸ θεωροῦμε περιττὸ ν' ἀσχοληθοῦμε καὶ πάλι μὲ τὴν πολύμορφη καὶ καταπληκτικὴ ὀρᾶσι της. Σήμερα θὰ περιοριστοῦμε στὸ νὰ σᾶς ἀποκαλύψουμε μιὰ ἐντελῶς ἄγνωστη πτυχὴ τῆς ψυχοσυνθέσεως τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Θὰ σᾶς ἀποκαλύψουμε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ ὁποία διακρίθηκε γιὰ τὴν τόλμη της, γιὰ τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὴν ἀνδρικὴ τραχύτητα τοῦ χαρακτῆρος της, ὑπῆρξε στὰ πρῶτα νεανικά της χρόνια ἕνα τρυφερό, δειλὸ καὶ ἀδύνατο πλάσμα, μιὰ ὕπαρξις τόσο ταπεινή, ὥστε κανεὶς δὲν ἔδινε σημασία σ' αὐτὴν καὶ ὅλοι τὴν πισθοπατοῦσαν περιφρονητικά !...

Μά, ξαφνικά, τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ πλάσμα ἀπέκτησε συναίσθηση τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς δυνάμεώς του. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄλλαξε ὄχι μονάχα ὁ χαρακτὴρ τῆς Αἰκατερίνης, ἀλλὰ...καὶ αὐτὴ ἡ ὄψις τῆς Γαλλίας. Μά, προτιμώτερο εἶνε νὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε μὲ τὴ χρονολογική της σειρὰ τὴν παράξενη ἱστορία τῆς ἐξελίξεως τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

* * *

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος Α΄ ἀποφάσισε νὰ παντρέψη τὸν δευτερότοκο γυιό του, τὸν Ἑρρῖκο, δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης, μὲ τὴ μικρὴ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἀνεψιὰ τοῦ Πάπα Κλήμεντος Ι΄, οἱ αὐλικοὶ κύκλοι δὲν ἤθελαν στὴν ἀρχὴ νὰ πιστέψουν πὼς τὸ σχέδιο αὐτὸ θὰ ἐπραγματοποιεῖτο στὸ τέλος. Δὲν μποροῦσαν νὰ παραδεχθοῦν πὼς ἦταν δυνατὸν ὁ βασιλεὺς τοῦ μεγαλειτέρου καὶ ἰσχυροτέρου τότε κράτους κυπέλλα, ἡ ὁποία ἀνῆρχε σὲ οἰκογένεια τραπεζιτῶν, ἀνθρώπων δηλαδὴ τὴ γνώμη αὐτὴ συμφωνοῦσε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἑρρῖκος, ὁ ὁποῖος, ἐξάλλου, ντὲ Πουατιέ, τὴν πρώην εὐνοουμένην τοῦ πατέρα του !... Μὰ ὁ Φραγκίσκος δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀλλάζουν εὔκολα γνώμη. Εἶπε ὅτι, ὁ γυιός του θὰ ἔπαιρνε γυναῖκα τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ; Αὐτὸ θὰ γινότανε, τελείωσε ! Τὸ πρᾶγμα δὲν ἤθελε συζήτησι ! Θεωροῦμε τώρα περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας εἶχε σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ ἐπιμένη τόσο νὰ γίνη αὐτὸ τὸ συνοικέσιο. Ἂν καὶ ἐξουσίαζε ἕνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα κράτη τοῦ κόσμου, βρισκόταν πάντοτε σὲ τόσο μεγάλες χρηματικὲς ἀνάγκες — ἦταν τρομερὰ σπάταλος — ὥστε μιὰ συγγένεια μὲ τοὺς πλουσίους Μεδίκους δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τοῦ βγῆ σὲ καλό.

Οἱ γάμοι, λοιπόν, τοῦ Ἑρρίκου, δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης, καὶ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, ἔγιναν τὸν Νοέμβριο τοῦ 1533. Τὰ στέφανα τὰ εὐλόγησε ὁ ἴδιος ὁ Πάπας Κλήμης Ζ΄. Ὁ γαμπρὸς ἦταν δεκατεσσάρων χρόνων καὶ ἡ νύφη ἑπτὰ μονάχα...

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ εἶδε ἡ Αἰκατερίνη τὸ σύζυγό της, ἕνα εὐσωμο καὶ ρωμαλέο ἀγοράκι, ἔνοιωσε γι' αὐτὸν τρελλὸ καὶ παράφορο ἔρωτα. Ἀντιθέτως, ὁ Ἑρρῖκος δὲν αἰσθάνθηκε καιμιὰ ἕλξι ἢ συμπάθεια γιὰ τὴ γυναίκα του, ἕνα δειλὸ καὶ μαζεμένο κοριτσάκι, ποὺ φυβόταν νὰ μιλήση καὶ ποὺ κοκκίνιζε ἀπὸ τὴ ντροπή του, ὅταν τὸ κύτταζαν στὰ μάτια.

Ὁ γάμος αὐτὸς ἔγινε μὲ πολὺ κακοὺς οἰωνούς. Καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποδειχθῆ ὅτι δὲν θὰ ἔκανε εὐτυχισμένους τοὺς δύο συζύγους.

Ἡ Αἰκατερίνη θεωροῦσε τὸν ἑαυτό της σὰν ξένο στὴ Γαλλικὴ Αὐλή. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς κανεὶς δὲν ἔδειχνε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν. Ὁ σύζυγός της τὴν ἀπεφευγε ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάνι καὶ ἡ κυρίες τῆς Τιμῆς τὴν περιφρονοῦσαν, ἐπειδὴ ἦταν ἀπὸ ταπεινὴ οἰκογένεια, ἐνῶ συγχρόνως τὴν ἐχθρευόντουσαν γιὰ τὴ μεγάλη τύχη της. Κι' ἔτσι ἡ Αἰκατερίνη ἔκλαιγε διαρκῶς μήπως βρεθῆ καμμιὰ μέρα....ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ὁ μόνος ποὺ ἔδειξε γι' αὐτὴν κάποια στοργὴ ἦταν ὁ πεθερός της, ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος. Αὐτὸς μονάχα τὴν ρωτοῦσε ἂν εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ ζωή της, ἂν τῆς λείπει τίποτε. Σιγὰ - σιγὰ ἡ Δαυτερίνη ἔμαθε ν' ἀγαπᾶ τὸν βασιλέα σὰν ἀδελφικό της φίλο καὶ νὰ τὸν σέβεται σὰν πατέρα. Ἐκ παραλλήλου, καταλαβαίνοντας πὼς ὁ φραγκίσκος ἦταν τὸ μοναδικὸ ἀποκούμπι της, προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ σαγηνεύη, νὰ τὸν αἰχμαλωτίζη, μὲ μιὰ ἀθῶα ἐπίδειξι τῶν θέλγητρῶν της. Ὁ βασιλεὺς — ἰδιάτερος λάτρης τοῦ ὡραίου φύλου — συχνὰ ἔβγαινε στὴν Αἰκατερίνη, χαϊδεύοντας τὰ ροδακόκκινα μάγουλά της :

—Ἔτσρεπε νὰ μὴν εἶσαι γυναῖκα τοῦ γυιοῦ μου !...

Μιὰ μέρα, ὁ μεγαλείτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἑρρίκου, ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, πέθανε ἀπὸ ἕνα μυστηριώδη θάνατο. Οἱ γιατροὶ εἶπαν πὼς ἔχε δηλητηριαστῆ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ γεννήθηκε σὲ πολλοὺς ἡ ὑποψία ὅτι τὸ ἔγκλημα αὐτὸ τὸ ἔκανε ὁ Ἑρρῖκος, μὲ τὴ βοήθεια τῆς γυναίκας του, γιὰ νὰ ξεφορτωθῆ τὸν ἀδελφό του καὶ νὰ γίνη αὐτὸς διάδοχος. Μερικοὶ ὅμως δὲν τόλμησε νὰ διατυπώση φανερὰ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ὑποψία. Κι' ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς δὲν ἀνησύχησε διόλου γιὰ τὸν ξαφνικὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ του, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ δημιουργηθοῦν ζητήματα κι' ἐπεισόδια....

Καὶ ὁ Ἑρρῖκος ἔλαβε τὸν τίτλο τοῦ διαδόχου. Νομίζετε πὼς ἡ ἔφεσις τῆς Αἰκατερίνης ἄλλαξαν τακτικὴ ἀπέναντί της, κάνοντας τὴν ἀπόστατη σκέψη ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ γινόταν ἐξάπαντος μιὰ μέρα βασίλισσα καὶ ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τὶς ἐκδικηθῆ σκληρὰ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκαναν ; Κάθε ἄλλο ! Ἀπεναντίας, συμπεριφερόντουσαν ἀπέναντί της μὲ μεγαλείτερη περιφρόνησι ! Δὲν καταδεχόντουσαν οὔτε νὰ τῆς μιλήσουν κἄν !... Ἡ Αἰκατερίνη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πατήση ποδάρι, ἂν δὲν ἤταν τρελλὰ ἐρωτευμένος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μὲ τὴν διαδόητη Ἀστέμιδα ντὲ Πουατιέ, τὴν πρώην εὐνοουμένην τοῦ πατέρα του !... Μὰ ὁ Φραγκίσκος δὲν ἤταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀλλάζουν εὔκολα γνώμη. Εἶπε ὅτι, ὁ γυιός του θὰ ἔπαιρνε γυναῖκα τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ; Αὐτὸ θὰ γινότανε, τελείωσε ! Τὸ πρᾶγμα δὲν ἤθελε συζήτησι ! Θεωροῦμε τώρα περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας εἶχε σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ ἐπιμένη τόσο νὰ γίνη αὐτὸ τὸ συνοικέσιο. Ἂν καὶ ἐξουσίαζε ἕνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα κράτη τοῦ κόσμου, βρισκόταν πάντοτε σὲ τόσο μεγάλες χρηματικὲς ἀνάγκες — ἦταν τρομερὰ σπάταλος — ὥστε μιὰ συγγένεια μὲ τοὺς πλουσίους Μεδίκους δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τοῦ βγῆ σὲ καλό.

—Μεγαλειότατε ! Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω πειὰ αὐτὴ τὴ ζωή !...

Καὶ ξέρετε ποιὸ ἦταν τὸ τραγικώτερο στὴν περίπτωσι αὐτὴ τῆς Αἰκατερίνης ;

Ὅτι ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾶ τρελλὰ καὶ παράφορα τὸν ἄσπλαχνο σύζυγό της, παραβλέποντας τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανε καὶ ξενοδοσε μὲ τὴν περιφρόνηση ποὺ τῆς ἔδειχνε. Τὸν λάτρευε σὰν θεό ! Τὸν κύτταζε μέσα στὰ μάτια, σὰν σκυλάκι, ἕτοιμη νὰ γίνη θυσία γιὰ μιὰ μονάχα νεῦσι του ! Μὰ κανεὶς τῆς γυρνοῦσε μ' ἀηδία τὰ πλάτια κι' ἔτρεχε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης του Ἀστέμιδος !

Μιὰ μέρα, μαθεύτηκε στὴν Αὐλὴ ὅτι ὁ διάδοχος ἔκανε ἕνα κορίτσι μὲ τὴ φίλη του. Ἀπορήσατε τότε θήκε τότε ἡ ἀπελπισία τῆς Αἰκατερίνης. Πῆγε καὶ βρῆκε τὸν βασιλέα Φραγκίσκο, τὸν μοναδικὸ φίλο της, ἔπεσε στὰ γόνατά του καὶ τοῦ εἶπε μὲ δυνατὰ ἀναφυλλητά :

—Μεγαλειότατε ! Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω αὐτὴ τὴ ζωή !... Ὅλοι ἐδωμέσα μὲ περιφρονοῦν, μὲ θεωροῦν σκουπίδι, καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ ἄνδρας μου κάνει παιδιὰ μὲ ἄλλες γυναῖκες !... Ἂν δὲν μὲ θέλετε, τότε μοῦ τὸ πῆτε καθαρὰ νὰ γύρω στὴν πατρίδα μου !...

Ὁ βασιλεὺς συγκινήθηκε ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς νύφης του. Τὴν κατησύχασε ὅπως μποροῦσε καὶ συγχρόνως εἰδοποίησε τὸ γυιό του, σὲ αὐστηρὸ ὕφος, ὅτι ἤταν καιρὸς νὰ ἀφήση πὰς ἤταν παντομένος... Ὁ Ἑρρῖκος ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούση στὴν πατρικὴ θέλησι... Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο ἡ Αἰκατερίνη ἔφερνε στὸν κόσμο ἕνα ἀδύνατο καὶ καχεκτικὸ ἀγοράκι. Ὁ Ἑρρῖκος ἔτρεπε νὰ τὴν εὐγνωμονῆ, ἐπειδὴ τοῦ χάρισε διάδοχο. Κι' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι προσπαθοῦσε νὰ φέρνεται στοργικὰ μαζύ του γιατί φοβότανε τὸν πατέρα του... Ὅταν ὅμως πέθανε, στὰ 1547, ὁ Φραγκίσκος, ὁ Ἑρρῖκος, βασιλεὺς τώρα τῆς Γαλλίας, κατέβασε τὴν γυναῖκα του—τὴν βασίλισσα δηλαδή !—στὴν τάξι τῶν ὑπηρετῶν. Τὴν ἔβριζε χυδαῖα μπρὸς στοὺς θαλαμηπόλους του καὶ δὲν δυσκολεύτανε διόλου ν' ἀγκαλιάζη τὶς διάφορες φίλες του καὶ ὅταν ἀκόμα ἤταν μπροστά ἡ Αἰκατερίνη !....

Μὰ ἡ βασίλισσα ἄδειαζε ὅλα αὐτὰ τὰ πικρὰ ποτήρια, χωρὶς νὰ βγάζη παραμικρὸ παράπονο ἀπὸ τὰ χείλη της. Ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾶ τὸν ἄνδρα της, νὰ εἶνε δειλὴ καὶ μαζεμένη ἀπέναντί του, νὰ φοβᾶται μήπως δυσαρεστήση τὶς φιλενάδιτσες του καὶ νὰ τὶς κολακεύη μὲ ὑπερφροσύνη, ἀνάμεσα σὲ μιὰ βασίλισσα !...

Μιὰ μέρα ὁ Ἑρρῖκος πέθανε, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα.

Ἡ Αἰκατερίνη τὸν ἔκλαψε μ' ὅλη της τὴν καρδιά.

Σιγὰ-σιγὰ κατάλαβε νὰ γίνεται μέσα της μιὰ μεγάλη ἀλλαγή. Ἀρκετὰ ταπεινώθηκε, ἀρκετὰ ὑπέφερε ! Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βρέθηκε μόνη στὸ θρόνο, ἔνοιωσε ξαφνικὰ νὰ τὴν πλημμυρίζη μιὰ δύναμις, τὴν ὁποία δὲν εἶχε ὑποπτευθῆ ὡς τότε. Ἡ ταπεινωμένη, ἡ περιφρονημένη, ἡ γελοιοποιημένη Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, λησμόνησε τὸν παληὸ ἑαυτό της καὶ παρουσιάστηκε μὲ τὸ στυγνὸ προσωπεῖο μιᾶς γυναίκας σκληρὰς καὶ αὐταρχιαῆς, μιᾶς γυναίκας ποὺ κατώρθωσε νὰ πάρη στὴν ἱστορία μιὰ θέσι, ἀνάμεσα στοὺς μεγαλείτερους θνητοὺς τοῦ κόσμου !...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΗΑ ΚΑΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΕΠΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'.

(Ἀπὸ τὶς ἐντυπώσεις τοῦ Γάλλου συγγραφέως Gaston Deschamps ἀπὸ ἕνα ταξείδι του στὴν Ἑλλάδα.)

γνωστότατος Γάλλος συγγραφεὺς Γκαστὸν Ντεσάν, ὁ ὁποῖος παρέμεινε τρία χρόνια περίπου στὴν Ἑλλάδα, ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι, κατὰ τὸ 1892, δημοσίευσε στὴν ε' Ἐπιθεώρησι τῶν Δύο Κόσμων» μιὰ σειρὰ χαριτωμένων ἐντυπώσεών του.

Ἀπὸ αὐτὲς παραθέτουμε τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα, σχετικὸ μὲ κάποιον ἀνακτορικὸ χορό, στὸν ὁποῖο ἐκλήθη ἀπ' τὸν ἀείμνηστο Γεώργιο Α', καὶ μὲ τὸν ρόλο τὸν ὁποῖο ἔπαιξε στὶς ἀνακτορικὲς δεξιώσεις ὁ ἰδιόρρυθμος συνταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ Εὐθύμιος Χατζηπέτρος, ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως.

«Ἤμουν περίεργος κι' ἐγὼ—γράφει ὁ Ντεσὰν—νὰ παρασταθῶ σ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἀνακτορικοὺς χορούς, τοὺς ὁποίους διοργάνωνε ὁ περίφημος συνταγματάρχης Εὐθύμιος Χατζηπέτρος. Ὁ συνταγματάρχης αὐτὸς ἦταν ὑπασπιστὴς τῆς Μεγαλειότητός του, γυιὸς τοῦ Χατζηπέτρου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὶς παράδοξες περιπέτειες μᾶς διηγήθηκε ὁ Ἐδμόνδος Ἀμπού, μεγαλοποιῶντας τες ἀρκετά.

Κάποιος φίλος μου, στὸν ὁποῖο εἶχα ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία αὐτή, ἀνέλαβε νὰ μοῦ προμηθεύση τὴ σχετικὴ πρόσκλησι. Πραγματικά, ὁ μαρίτης τώρα Χατζηπέτρος—πέθανε ἐντωμεταξύ, λίγους μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα—πρόθυμα χορήγησε τὴν πρόσκλησι αὐτὴ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ χορό, ἔλαβα καὶ τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίσω.

Ἦταν ἕνας τύπος εὐθυμος, καλόκαρδος, ἐλκυστικώτατος — παρ' ὅλα τὰ τρομερὰ μουστάκια του — καὶ φοροῦσε τὴ στρατιωτικὴ στολή του μὲ χάρι ἀφθαστη. Πολὺ μορφωμένος, ἦταν τόσο γνωστὸς στὰ Παρισινὰ βουλεβάρτα, ὅσο καὶ στὴν ὁδὸ Σταδίου.

Ἐπὶ 10 χρόνια σχεδὸν ἦταν ἕνα εἶδος ἀνεπισήμου τελετάρχου τῶν ἀνακτορικῶν δεξιώσεων. Ἡ μανία του γιὰ τὸ χορὸ ἦταν τόση, ὥστε δὲν ἄφηνε εὐκαιρία νὰ περάση, χωρὶς νὰ εἰσηγηθῆ στὸν βασιλέα καὶ τὴ διοργάνωσι ἑνὸς χοροῦ. Ἐννοοῦσε νὰ περάσουν ἀπὸ τὶς αἴθουσες τοῦ χοροῦ τῶν ἀνακτόρων ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι : Ἀπὸ τοὺς μεγαλοσταύρους τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος ὡς τοὺς ἀνθυπασπιστὰς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως !

Ἔλεγα πάλι ἐπίτηδες ἀπὸ νωρὶς στὰ ἀνάκτορα καὶ τὸν καμάρωνα νὰ διατρέχη βιαστικὸς τὶς αἴθουσες, σέρνοντας βροντερὰ τὸ μακρὺ σπαθί του, ἀπὸ τὸ καπνιστήριο ὡς τὸ κυλικεῖο. Ἤθελε νὰ βεβαιώνεται μόνος του ἂν ὅλα ἦσαν ἐὲν τάξει», κι' ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας, στὸν ὁποῖο ἔδινε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες, πήγαινε κατόπιν στὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παρατεταγμένης φρουρᾶς ἀξιωματικό, συνιστῶντας του κανονικὴ ἀπόδοσι τῶν τιμῶν στοὺς ἐπισήμους κεκλημένους.

Σὲ λίγο οἱ κεκλημένοι ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν. Καλοσδεμένα φράκα, χρυσοκέντητες στρατιωτικὲς στολές, ἔξωμες ἐσθῆτες ὡραιοτάτων χειριῶν κι' ἀραιὰ - ἀραιὰ καὶ κομψὰ χιονάτη φουστανέλλα, σὰν ἕνα σεβάσμιο λείψανο μιᾶς ἡρωϊκωτάτης ἐποχῆς.

Οἱ κεκλημένοι περέδιδαν τὰ ἐπανωφόρια τους στοὺς γαλαζοντυμένους θαλαμηπόλους, κι' ἔπειτα, μὲ τὴ φυσικὴ ὑπερηφάνεια τοῦ Ἕλληνος, ἔμπαιναν στὴ μεγάλη κατάφωτη αἴθουσα. Σύμφωνα μ' ἕνα περίεργο ἔθιμο, οἱ ἄνδρες κι' ἡ γυναῖκες χωριζόντουσαν σὲ δυὸ ὁμάδες καὶ μόνο μετὰ τὴν εἴσοδο τῶν βασιλέων ἀνακατευόντουσαν μεταξύ των. Στὶς 10 ἡ ὥρα ἀκριβῶς ἡ στρατιωτικὴ ὀρχήστρα ἄρχισε θριαμβευτικὰ τὶς πρῶτες στροφὲς τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου τῶν Ἑλλήνων, κι' ἀμέσως σχεδὸν ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὴν αἴθουσα ὁλόκληρη ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Προπορευόντουσαν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α', ἔχοντας στὸ μπράτσο του τὴν Βασίλισσα Ὄλγα.

Ἡ εἴσοδός των, καθὼς καὶ τῶν πριγκήπων, ἔγινε μὲ μιὰ χαριτωμένη κι' ἁπλὴ ἐπισημότητα, τὴν ὁποία δὲν σκίαζε οὔτε ἴχνος ἀνοήτου στόμφου. Τὸ βασιλικὸ ζεῦγος στὴν εἴσοδο τῆς αἰθούσης χώρισε, καὶ χαιρέτησε φιλοφρονέστατα τοὺς ξένους διπλωμάτες πρῶτα κι' ἔπειτα τοὺς ἄλλους καλεσμένους.

Σχεδὸν ἀμέσως ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του κι' ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, ἕνας νεανίας ρωμαλέος, λυγερὸς καὶ νοημονέστατος, ὁ ὁποῖος ὑπεραγαπᾶται ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ γιὰ τὶς ἀρετές του καὶ γιὰ τὸ θρυλικὸ ὄνομα «Κωνσταντῖνος», τὸ ὁποῖο ἔχει.

Κατόπιν ἀκολούθησαν μὲ τὴ σειρὰ ὁ βασιλόπαις Γεώργιος, ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, ἕνα ἀθλητικὸ καὶ στιβαρὸ παλληκάρι, πολυταξειδεμένο. Στὸ Εὐρωπαϊκὸ κοινὸ εἶνε συμπαθὴς καὶ γνωστὸς ὡς ἐδ ἀθλητικὸς πρίγκηψ», ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι μὲ δυνατὸ χτύπημα τοῦ μπαστουνιοῦ του ἔριξε πέρσι λιπόθυμον ἕναν φανατικὸ Ἰάπωνα, ὁ ὁποῖος παρ' ὀλίγον νὰ δολοφονήση τὸν Τσάρεβιτς. Καὶ τέλος ἀκολούθησε ὁ βασιλόπαις Νικόλαος, ἕνας λεπτὸς καὶ ἁβρὸς νεανίσκος, ὁ ὁποῖος φοροῦσε μὲ χαριτωμένη κομψότητα τὴ στολὴ ἀξιωματικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ.

Ἐπὶ ὥρα ἀρκετὴ ἀντηχοῦσε ἡ ὁλόλαμπρη αἴθουσα ἀπὸ γέλια κρυστάλλινα καὶ διακριτικά, ἀπὸ φαιδρὲς δμιλίες κι' ἀπὸ ἐκλεκτὰ κομμάτια μουσικῆς. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα δέ, μετὰ τὸ σερβίρισμα τῶν ἀναψυκτικῶν, ἤρθε ἡ ὥρα τοῦ γραφικοῦ χοροῦ «κοτιγιόν» !...

Ἐ, ἐδῶ ἦταν ὁ θρίαμβος τοῦ ἀλησμονήτου Χατζηπέτρου : Στάθηκε στὴ μέση τῆς μεγάλης αἴθούσης, τοποθέτησε τὰ ζευγάρια τῶν χορευτῶν καὶ χορευτριῶν καὶ κανόνισε τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε οὔτε ἀχλαγωγία νὰ γίνεται, οὔτε κανενὸς ἡ φιλοτιμία κι' ἡ φιλαυτία νὰ πειραχθοῦν. Ἔπειτα, μ' ἕνα χτύπημα τῶν παλαιῶν ἡγητόρ, ἔδωσε τὸ σύνθημα τοῦ χοροῦ κι' ἡ ἠδυπαθὴς μουσικὴ πορέσυρε τὰ ζεύγη σὲ στροβίλους. Συχνὰ ὅμως, μέσα στὴ ζάλη τοῦ χοροῦ, πολλὰ ζευγάρια ἔχαναν τὴν ἰσορροπία τους στὸ γλιστερὸ δάπεδο καὶ συχνότερα δρασερὲς κυρίες ἔπεφταν στὰ ὑποχρεωτικὰ καὶ πράσινα μπράτσα τοῦ πανταχοῦ παρόντος συνταγματάρχου. Τότε ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ καθόλου, ἀνασήκωνε μὲ ἀβρότητα τὶς καλόνες ποὺ γλιστροῦσαν καὶ τὶς παρηγοροῦσε μὲ τόση λεπτότητα καὶ τάκτ, ὥστε τὸ ἐπεισόδιο περνοῦσε ἀπαρατήρητο !

Συχνὰ ὅμως μερικοὶ ξωμπαὶ γαῦροι προξενοῦσαν ἄτακτο θόρυβο καὶ τρώπωναν σὲ μέση, στὰ ἁπόλα δὲν εἶχαν διάκριση ἀπὸ τὴν ἐθιμοτυπία. Τότε ὁ ταμὲς συνταγματάρχης ἄφηνε στὰ γεράτ καὶ ξεγνοῦσε γιὰ λίγο καὶ τόπο καὶ περιστάσεις. Κι' ἀκούγε χαϊνέδες τὴ βροντερὴ φωνή

—Voycns !... Voyons !... Κάνετε τόπο, mesdames !... Ἡσυχίαν, παρακαλῶ !... Τί διάβολο !... Ποῦ εὑρισκόμεθα, λοιπόν ;...

Ὅλοι τότε λούφαζαν κι' ἀμέσως ὁ καλοκαιρδὸς Χατζηπέτρος — σὰν τὸν καλὸ δράκο τῶν παραμυθιῶν — ξατίνε μὲ κομψὰ τὰ γελοῖα μουστάκια του καὶ ξαναπαίρνε πάλι τὸ ἀγαθὸ μειδίαμά του !...

Κόντευαν ξημερώματα, ὅταν ἀπεσυθύσαν πειὰ ἡ Μεγαλειότητές των κι' ἄρχισε νὰ διαλύεται ἡ ἀλησμόνητη αὐτὴ γιὰ μένα δεξίωσις...

. . . . . .

Καλόκαρδε κι' ἀλησμόνητε συνταγματάρχη Χατζηπέτρε, παλληκάρι καὶ γυιὲ παλληκαριοῦ ! Ὅταν διάβασες τὸ κοτιγιὸν τῆς Ἀθήνας, ἡ Ἀθῆναι ἦσαν εὐχαριστημένες κι' οἱ Ἀθηνᾶοι ἡμερώτερο»... Ἡ πολιτικὴ μὲ τὰ μίση της δραπέτευε γιὰ λίγες ὧρες καὶ τὰ πάθη πραΐνονταν. Γιατί, λοιπόν, ὁ εὐγενὴς λαὸς τῶν Ἑλλήνων ἱπερδείνεται θεληματικὰ σὲ μέρμνες καὶ βασανο πολιτικῆς παραξάλης, ἀφοῦ τόσα λίγα τοῦ ἀρκοῦν νὰ εἶνε εὐτυχής ;»

. . . . . .

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Μακρυὰ γλῶσσα ἔχουν μονάχα ἐκεῖνοι ποὺ κοντὰ χέρια.

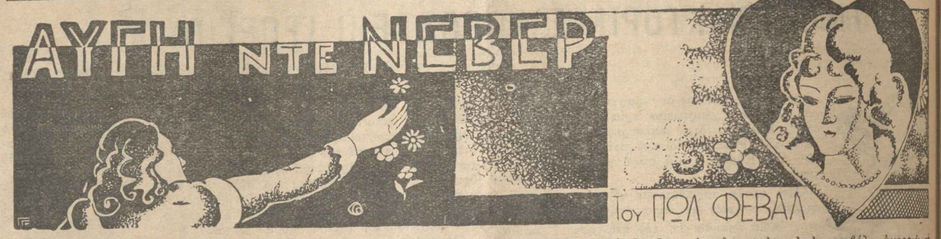
Ἱσπανικὴ

. . . . . .

Τὸ νερὸ κοιμᾶται, ὁ ἐχθρὸς ὅμως ποτέ.

Τουρκικὴ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Σῶπα, ἀδελφοῦλα, εἶπε ἡ Αὐγὴ στὴν Ἀτσιγγάνα μὲ τόνο σταθερὸ καὶ παγωμένο. "Αν ἦταν ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαβερνύ, θὰ τὸν ἀρνιόμουν, ὅπως ἀρνοῦμαι κι' αὐτὸν ἐδῶ....

Ὁ Καμπούρης δὲν φαινόταν καθόλου ἀπογοητευμένος.

—Ὡραῖε μου ἄγγελε, εἶπε, δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ τελευταία σου λέξις;

Ἡ ντόνα Κρούζ, μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὸν καὶ τὴν Αὐγή. Ἡ γενναία Ἀτσιγγάνα δὲν ζητοῦσε τώρα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ χτυπηθῇ μὲ κάποιον. Ὁ Γκονζάγκας ἐντωμεταξὺ εἶχε ξαναπάρει τὸ ἀμέριμνο κι' ἀγέρωχο ὕφος του.

—Δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε; εἶπε ὁ Καμπούρης στὴν Αὐγή, προχωρῶντας κατὰ ἕνα βῆμα μὲ τὸ καπέλλο κάτω ἀπ' τὸ χέρι. Δὲν μὲ ξέρετε καλά, πεντάμορφή μου... Εἶμαι ἱκανὸς νὰ περάσω τὴ ζωή μου ὁλόκληρη γονατιστὸς μπροστά σας...

—"Οσο γι' αὐτό, εἶνε πολύ, παρατήρησε ἡ Νιθέλ.

Ἡ ἄλλες γυναῖκες ἄκουγαν καὶ περίμεναν. Προαισθανόντουσαν μὲ τὸ γυναικεῖο τους ἔνστικτο τὸ πένθιμο δρᾶμα ποὺ κρυβόταν κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν κωμωδία.

—"Ε λοιπόν, κύριοι, εἶπε ἔξαφνα ὁ Γκονζάγκας, γιατί δὲν πίνετε;

Μηχανικά, γέμισαν ὅλοι τὰ ποτήρια τους, μὰ κανένας δὲν διψοῦσε.

—"Ακοῦστε με, ἔλεγε τώρα ὁ Καμπούρης στὴν Αὐγή, θὰ εἶμαι ὁ μικρὸς σας σύζυγος, ὁ ἐραστής σας, ὁ σκλάβος σας...

—Τί φριχτὸς ἐφιάλτης! φώναξε ἡ ντόνα Κρούζ. "Οσο γιὰ μένα, θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω!

Ὁ Γκονζάγκας χτύπησε τὸ πόδι του κ' ἔρριξε μιὰ ἀπειλητικὴ ματιὰ στὴν προστατευομένη του.

—'Εκλαμπρότατε, εἶπε ἡ Αὐγὴ μὲ τὴν γαλήνη τῆς ἀπελπισίας. Μὴν παρατείνετε αὐτὴ τὴν κωμωδία! Ξέρω πῶς ὁ Ἱππότης 'Ερρίκος ντὲ Λαγκαρντὲρ πέθανε...

Γιὰ δεύτερη φορά, ὁ Καμπούρης ἀνασκίρτησε σὰν νὰ εἶχε δεχτῇ ἑαφνικὰ ἕνα δυνατὸ χτύπημα. Δὲν εἶπε πειὰ τίποτε.

Μιὰ βαθειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε μέσ' στὸ σαλόνι.

—Μὰ ποιὸς λοιπὸν σᾶς ἐπληροφόρησε τόσο καλά, δεσποινίς; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας τὴν Αὐγὴ μὲ σοβαρότητα καὶ μ' εὐγένεια.

—Μὴ μὲ ρωτᾶτε, ἐκλαμπρότατε... 'Επισπεύσατε τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας, τὸ ὁποῖο ἔχετε ἑτοιμάσει ἀπὸ πρίν. Τὸ δέχομαι, τὸ ἐπιθυμῶ!...

Ὁ Γκονζάγκας φάνηκε σὰν νὰ διστάζῃ... Εἶδε μάλιστα τὸ χέρι τῆς Αὐγῆς νὰ κάνῃ μιὰ κίνησι γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀνθοδέσμη ποὺ προοριζόταν γι' αὐτήν... Δὲν τὸ περίμενε ποτὲ αὐτό.

Ὁ πρίγκηψ κύτταζε τώρα αὐτὴ τὴ νέα μὲ τὴ θεία ὠμορφιά.

—Προτιμᾶτε ἕναν ἄλλο σύζυγο; ψιθύρισε σκύβοντας στὸ αὐτί της.

—Μοῦ παραγγείλατε, ἐκλαμπρότατε, ὅτι, ἂν ἀρνηθῶ, θὰ μ' ἀφήσετε ἐλεύθερη. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ κρατήσετε τὸ λόγο σας...

—Καὶ ξέρετε τί σᾶς περιμένει ἂν σᾶς ἀφήσω ἐλεύθερη; ψιθύρισε ὁ Γκονζάγκας.

—Τὸ ξέρω, τὸν διέκοψε ἡ Αὐγὴ ὑψώνοντας τέλος πρὸς αὐτὸν τὸ πάναγνο βλέμμα της, καὶ περιμένω νὰ μοῦ προσφέρετε τὴν ἀνθοδέσμη ποὺ μοῦ προορίζετε...

XII
Η ΒΑΣΚΑΝΕΙΑ

"Ολοι ὅσοι βρισκόντουσαν ἐκεῖ μέσα, ἐνοιωθαν ἕνα ρίγος νὰ τοὺς περνάῃ τὸ κορμί. Ὁ Κοκαρντὰς κι' ὁ Πασπουὰλ κρατοῦσαν τὰ μάτια τους καρφωμένα στὸν Καμπούρη, σὰν νὰ περίμεναν μιὰ προσταγὴ ἀπ' αὐτόν.

Μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς ἑαφνιασμένες, τὶς ἀνήσυχες καὶ περίεργες γυναῖκες, μπροστὰ σ' αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες ποὺ νεύριαζαν ἀπὸ φρίκη, μὰ ποὺ δὲν εἶχαν τὴ δύναμι νὰ σπάσουν τὴν ἀλυσίδα, ἡ ὁποία τοὺς συνέδεε μὲ τὸν πρίγκηπα, ἡ Αὐγὴ μόνη παρέμενε γαλήνια. Ἡ Αὐγὴ εἶχε τὴ γλυκειὰ κι' ἀχτινοβόλα ὁμορφιὰ τῆ θαθειά, μὰ καρτερικὴ θλίψι μιᾶς ἁγίας ποὺ ὑφίσταται τὴν ὑπερτάτη δοκιμασία της σ' αὐτὴ τὴ γῆ τῶν δακρύων, νὰ κυττάζῃ κιόλας τὸν οὐρανό...

Τὸ χέρι τοῦ Γκονζάγκα ἁπλώθηκε πρὸς τὴν ἀνθοδέσμη, μὰ ἀμέσως ξανάπεσε πάλι. Τὰ πράγματα εἶχαν πάρει μ' ἄπορο πτη τροπὴ γι' αὐτόν... Περίμενε μιὰ πάλη, μιὰ ἀντίσταση ὁποιοδήποτε, ἔπειτ' ἀπ' τὴν ὁποία ἡ ἀνθοδέσμη, προσφερομένη ἀπ' τῆς βίας σχεδὸν στὴν Αὐγή, θὰ ἐπισφράγιζε τὴν συνενοησι τῶν φίλων του. Μὰ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ὡραῖο καὶ γλυκὸ πλάσμα, ὁ Γκονζάγκας, παρ' ὅλη τὴ διαστροφή του, ἐαφνιάστηκε... Ὅ,τι ἔμενε ἀπὸ καρδιὰ στὸ θάθος τοῦ στήθους του συγκινήθηκε. Ὁ κόμης Κανόζζα, τὸν ὁποῖο εἶχε δηλητηριάσει ἄλλοτε, ἦταν στὰ κάτω-κάτω ἕνας ἄντρας.

Ὁ Καμπούρης εἶχε καρφώσει ἐπάνω του τὸ βλέμμα ποὺ ἔλαμπε. Τρεῖς ἢ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα σήμανε στὸ ἐκκρεμὲς Μέσα στὴ γενικὴ σιωπή, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε πίσω ἀπ' τὸν Γκονζάγκα. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας παληάνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ ξεραμένη καρδιὰ δὲν μποροῦσε νὰ συγκινηθῇ. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ Πεϋρόλ, ὁ ὁποῖος εἶπε ἐκείνη τὴν στιγμὴ στὸν κύριό του:

—'Εκλαμπρότατε, τὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο συνέρχεται αὔριο.

Ὁ Γκονζάγκας γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

—Κάνε ὅ,τι θέλεις!

Ὁ Πεϋρὸλ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀνθοδέσμη ποὺ προοριζόταν γιὰ τὴν Αὐγή. Ἡ ντόνα Κρούζ, κυριευμένη ἀπὸ ἕνα ἀόριστο φόβο ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τῆς φίλης της:

—Τί ἤθελες νὰ μοῦ πῆς γι' αὐτὰ τὰ λουλούδια;

—Δεσποινίς, εἶπε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Πεϋρὸλ στὴν Αὐγή, ὅστε ἐλεύθερη. Κ' ἐπειδὴ ὅλες οἱ κυρίες ποὺ βρίσκονται ἐδῶ ἔχουν καὶ τὴν ἀνθοδέσμη τους, ἐπιτρέψατέ μου νὰ προσφέρω καὶ σὲ σᾶς μία...

Τὸ εἶπε αὐτὸ ἀδέξια. Τὸ πρόσωπό του, καθὼς μιλοῦσε, ἔπαιζε ἀπὸ ἰδρῶτα ἀτιμίας...

Ἡ Αὐγὴ ὡστόσο ἅπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ πάρῃ τὰ λουλούδια...

—Διάθολε! μούγκρισε ὁ Κοκαρντάς, σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα του. Κάποια τρομερὴ ἀτιμία κρύβεται μέσα σ' ὅλ' αὐτά...

Ἡ ντόνα Κρούζ, ἡ ὁποία κύτταζε τὸν Πεϋρὸλ ἁπλώτερα, ἔβαλε μισὸ ἐξ ἐνστίκτου. Μὰ κάποιος ἄλλος τὴν πρόλαβε, κάποιος ποὺ ἔβλεπε ἀπὸ τρομερὴ σπρωξιὰ στὸν Πεϋρὸλ καὶ τὸν ἔκανε νὰ σκοντάψῃ καὶ νὰ κολλήσῃ στὸν τοῖχο. Ἡ ἀνθοδέσμη ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια του κι' ὁ Καμπούρης—γιατὶ αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔσπρωξε—τὴν ποδοπάτησε ψυχρά.

Ἡ Αὐγὴ ἔκανε μιὰ κίνησι, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀνθοδέσμη...

"Ολοι ἔνοιωσαν ἕνα μεγάλο βάρος νὰ φεύγῃ ἀπ' τὰ στήθη τους.

—Τί σημαίνει αὐτό; φώναξε ὁ Πεϋρὸλ ξιφουλκώντας.

Ὁ Γκονζάγκας κύτταζε τὸν Καμπούρη μὲ δυσπιστία·

—Τὰ λουλούδια εἶν' ἄχρηστα! φώναξε ἐκεῖνος. 'Εγὼ μονάχα ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ προσφέρω στὸ ἑξῆς τέτοια δῶρα στὴ μνηστή μου... Τί διάθολο!... Γιατί στὸ κόσαστε ἔτσι σὰν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν τὸν κεραυνὸ νὰ πέφτῃ ἀνάμεσά σας; Ποτὲ δὲν ἔπεσε ἐκτὸς ἀπὸ μί' ἀνθοδέσμη...

"Αφησα τὰ πράγματα νὰ φτάσουν ὡς σημεῖο αὐτὸ γιὰ νἄχῃ ἡ νίκη μου εἴτε τὴν ἀξία της... Ἐσύ, φίλε, βάλε πάλι τὰ σπαθί σου στὴν θήκη του! Καὶ γρήγορα!

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ εἶπε στὸν Πεϋρόλ·

—'Εκλαμπρότατε, ἐξακολούθησε ἐκεῖνος θυμώνοντας πρὸς τὸν Γκονζάγκα, δυσπιστεῖτε αὐτὸ τὸν ἱππότη τῆς ἐλεεινῆς μορφῆς; Μὴν ταράζη τὶς διασκεδάσεις μας... Θαυμάζω, μὰ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ, ὅτι στὴν περίστασι αὐτή, βιαστήκατε λίγο καὶ διακόψατε γρήγορα τὶς συνεννοήσεις... Δὲν γίνονται ἔτσι εὔκολα τὰ συνοικέσια... Ἀφῆστε με νὰ συνεχίσω ἐγὼ τὶς συνεννοήσεις...

—'Εχει δίκηο! "Εχει δίκηο! φώναξαν ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές.

"Ολοι εὑρίσκαν αὐτὸ τὸν τρόπο ὡς τὸν καλύτερο γιὰ ν' ἀνασάνουν κάπως μέσα στὸ ἔγκλημα ποὺ τοὺς περιέθαλε. Δὲν ἤλπιζαν θέθαια πὼς θὰ πετύχαινε ὁ Καμπούρης στὶς συνεννοήσεις του. Οὔτε κι' ὁ Γκονζάγκας τὸ περίμενε αὐτό. Μόνο ποὺ τοῦ δινόταν ἔτσι καιρὸς νὰ σκεφθῇ μερικὲς στιγμὲς κι' αὐτὸ ἦταν σπουδαῖο.

—'Εχω δίκηο θέβαια! εἶπε ὁ Καμπούρης. Τὸ ξέρω. Τί σᾶς εἶχα ὑποσχεθῇ; "Ενα μάθημα ἐρωτικῆς τέχνης... Καὶ σεῖς ἐνεργεῖτε χωρὶς ἐμένα... Δὲν μ' ἀφίνετε κἂν νὰ πῶ μιὰ λέξι... Αὐτὴ ἡ νέα κόρη μοῦ ἀρέσει.. Τὴν θέλω καὶ θὰ τὴν ἀποκτήσω...

—Περίφημα! φώναξε ὁ Ναθάϊγ. Μίλησες περίφημα!

—Κ' ἔτσι θὰ δοῦμε, ἐπρόσθεσε ὁ 'Οριόλ, ἂν εἶσαι ἐπίσης δυνατὸς στὶς ἐρωτικὲς μονομαχίες, ὅπως καὶ στὶς μονομαχίες τοῦ κρασιοῦ...

—Θὰ εἴμαστε οἱ κριταί! εἶπε κι' ὁ Νοσέ. "Αρχισε τὸν ἀγῶνα!

Ὁ Καμπούρης κύτταξε τὴν Αὐγὴ κ' ἔπειτα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν περιστοίχιζαν...

Ἡ Αὐγή, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν ὑπερτάτη προσπάθεια ποὺ εἶχε καταβάλει, εἶχε σωριαστῇ μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ντόνας Κρούζ. Ὁ Κοκαρντὰς τράθηξε κοντά της μιὰ πολυθρόνα κ' ἡ Αὐγὴ ἔπεσε σ' αὐτή...

—Τὰ γεγονότα δὲν εἶνε καθόλου εὐνοϊκὰ γιὰ τὸν δυστυχισμένο τὸν Καμπούρη! εἶπε ὁ Νοσέ.

Ἐπειδὴ ὁ Γκονζάγκας δὲν γελοῦσε, ὅλοι ἔμειναν σιωπηλοί.

"Ολες ἡ γυναῖκες δὲν ἐνδιαφερόντουσαν παρὰ μόνο γιὰ τὴν Αὐγή, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Νιθέλ, ἡ ὁποία σκεφτόταν.

—'Εχω τὴν ἰδέα πὼς αὐτὸς ὁ ἀνθρωπάκος εἶνε Κροῖσος!

—'Εκλαμπρότατε, εἶπε ὁ Καμπούρης, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἀπευθύνω μιὰ παράκλησι. Εἶστε πολὺ ψηλὰ κι' ἀσφαλῶς δὲν θέλησατε νὰ παίξετε μαζύ μου. Μὰ ὅταν λένε σ' ἕναν ἄνθρωπο: «Τρέξε!» δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τοῦ δένουν τὰ πόδια. Ὁ πρῶτος ὅρος τῆς ἐντυχίας στὸν ἔρωτα, εἶνε ἡ μοναξιά. Ποῦ ἄραγε μιὰ γυναῖκα νὰ δείχνεται τρυφερή, ὅταν βλέπει τὸν ἑαυτό της περιστοιχισμένο ἀπὸ περίεργα βλέμματα. Φανῆτε δίκαιος! Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

—'Εχει δίκηο! ἐπανέλαβε ὁ χορὸς τῶν συνωστισμένων.

—"Ολος ὁ κόσμος τὴν τρομάζει, ἐξακολούθησε ὁ Καμπούρης. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μπορῶ νὰ διαθέσω ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ τὴν κατακτήσω... Ποῦ νὰ βρῇ ἡ φωνή μου αὐτοὺς τόνους τοῦ πάθους ποὺ μεθοῦν τὶς περισσότερες γυναῖκες μπροστὰ σ' ἕνα ἀκροατήριο ποὺ ἔχει κάθε διάθεσι νὰ μὲ περιγελάσῃ;

Ἦταν πραγματικὰ ἀστεῖος ὁ Καμπούρης καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τὸ χέρι του στὴ μέση. "Αν δὲν φυσοῦσε πένθιμος ἄνεμος μέσα στὴ νύχτα ἐκεῖ μέσα, ὅλοι θὰ γελοῦσαν πρελλά.

Μὰ γελάσαν λίγο. Ὁ Ναθάϊγ εἶπε στὸν Γκονζάγκα:

—Κάμετε αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητάει, ἐκλαμπρότατε.

—Καὶ τί ζητάει; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας ἀφηρημένος καὶ σκεφτικός.

—Νὰ μᾶς ἀφήσετε μόνους, τὴ μνηστή μου κ' ἐμένα, ἀπάντησε ὁ Καμπούρης. Δὲν ζητάω παρὰ πέντε λεπτὰ μοναξιᾶς γιὰ νὰ ἀποπλανήσω τὴν ἀντιπάθεια αὐτῆς τῆς ἀξιαγάπητης νέας...

—Πέντε λεπτά! φώναξαν ὅλοι. Δὲν ἔχει πολλὲς ἀπαιτήσεις! Δὲν μπορεῖτε νὰ τοῦ τὸ ἀρνηθῆτε αὐτό, ἐκλαμπρότατε...

Ὁ Γκονζάγκας ἔμενε σιωπηλός. Ὁ Καμπούρης τὸν πλησίασε σιγὰ καὶ τοῦ εἶπε στὸ αὐτί:

—'Εκλαμπρότατε, ὅλοι ἐδῶ μέσα σᾶς κυττάζουν ὕποπτα. Θὰ μοιράσατε μὲ θάνατο ὁποιον θὰ σᾶς πρόδιδε ὅπως προδίδεται ἡ στιγμή μόνος σας.

Ἐγχαριστῶ, φίλε μου, εἶπε ὁ πρίγκηψ ἀλλάζοντας ὄψι. Ἡ συμβουλή σου εἶνε καλή. Χρωστάω πολλὰ σὲ σένα καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι γρήγορα θὰ σὲ κάνω μεγάλο ἄρχοντα...

Ἔπειτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐπρόσθεσε:

—Κύριοι, συλλογιζόμουν ἐσᾶς! Κερδίσαμε αὐτὴ τὴ νύχτα ἕνα μέρος παιγνιδι... Αὔριο, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὅλοι οἱ κόποι μου θὰ ἔχουν τελειώσει, μὰ δὲν πρέπει νὰ ναναγήσουμε τὴ στιγμὴ μόνος σας. Θὰ μπαίνουμε στὸ λιμάνι... Συχωρέστε με γιὰ τὴν ἀδιακρισία μου καὶ ἀκολουθῆστε με·.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν τώρα γελαστό. Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ φυσιογνωμίες ὅλων τῶν ἄλλων.

—Νά μὴν πᾶμε μακρυά! ἐπρότεινεν ἡ Νιθέλ. Πρέπει νὰ ρίξουμε κρυφὲς ματιὲς ἐδῶ μέσα...

—Πᾶμε στὴ γαλαρία! εἶπε ὁ Νοσέ. Θ' ἀφήσουμε τὴν πόρτα μισάνοιχτη.

—'Εκλαμπρότατε, τὸ Συμβούλιο συνέρχεται αὔριο...

—'Εμπρός, Καμπούρη! φώναξαν οἱ ἄλλοι. "Εχεις τὸ πεδίο ἐλεύθερο... Πρέπει νὰ ὑπερθάλης τὸν ἑαυτό σου... Σοῦ παραχωροῦμε δέκα λεπτά, ἀντὶ τῶν πέντε ποὺ ζητᾶς, μὲ τὸ ρολόϊ στὸ χέρι...

—Κύριοι, εἶπε ὁ 'Οριόλ, μποροῦμε νὰ στοιχηματίσουμε.

'Εκείνη τὴν ἐποχή, στοιχημάτιζαν γιὰ ὅλα τὰ πράγματα.

Καὶ τὰ στοιχήματα ἄρχισαν μὲ ἕνα ὑπὲρ τοῦ Καμπούρη κ' ἑκατὸ ἐναντίον του.

Περνῶντας πλάϊ ἀπὸ τὸν Πασπουὰλ καὶ τὸν Κοκαρντάς, ὁ Γκονζάγκας τοὺς εἶπε:

—"Αν σᾶς ἔδινα ἕνα γενναῖο ποσόν, θὰ δεχόσαστε νὰ ἐπιστρέψετε στὴν 'Ισπανία;

—Θὰ κάνουμε τὰ πάντα γιὰ νὰ ὑπακούσουμε στὸν ἐκλαμπρότατο, ἀπάντησαν οἱ δυὸ παλληκαράδες μας.

—Μὴν ἀπομακρύνεστε λοιπόν, εἶπε ὁ πρίγκηψ κι' ἀνακατεύτηκε μὲ τοὺς συνενόχους του.

"Οταν ὅλοι ἐβγῆκαν ἔξω, ὁ Καμπούρης στράφηκε πρὸς τὴν πόρτα τῆς γαλαρίας, πίσω ἀπ' τὴν ὁποία οἱ συνδαιτημόνες πρόθαλαν τὰ κεφάλια τους καὶ κύτταζαν μὲ περιέργεια.

—Ὡραῖα! εἶπε. Πολὺ ὡραῖα! "Ετσι δὲν μ' ἐνοχλεῖτε καθόλου. Μὴ μιλᾶτε πολὺ ἐναντίον μου καὶ κυττᾶτε τὰ ρολόγια σας... Λησμόνησα ἕνα πρᾶγμα, εἶπε ἔξαφνα πλησιάζοντας τὴν πόρτα. Ποῦ εἶνε ὁ ἐκλαμπρότατος;

—'Εδῶ, ἀπάντησε ὁ Γκονζάγκας. Τί τρέχει;

—"Εχετε ἕναν συμβολαιογράφο ἕτοιμο; ρώτησε ὁ Καμπούρης μὲ μιὰ ὑπέροχη σοθαρότητα.

Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του, ἀκούγοντάς το αὐτό.

—Θὰ γελάσῃ πιὸ πολὺ αὐτὸς ποὺ θὰ γελάσῃ τελευταῖος, ψιθύρισε ὁ Καμπούρης.

Ὁ Γκονζάγκας ἀπάντησε κάνοντας μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας:

—Κάνε γρήγορα, φίλε, καὶ μὴν ἀνησυχῇς καθόλου. Ὑπάρχει ἕνας θασιλικὸς συμβολαιογράφος στὴν κάμαρή μου.

Ὁ Καμπούρης ὑποκλίθηκε καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὶς δυὸ νέες γυναῖκες ποὺ ἦσαν ἀγκαλιασμένες. Ἡ ντόνα Κρούζ τὸν κύτταζε μὲ τρόμο νὰ πλησιάζῃ. Ἡ Αὐγὴ εἶχε πάντοτε τὰ θλέμματά της χαμηλωμένα. Ὁ Καμπούρης πῆγε καὶ γονάτισε μπρὸς στὴν πολυθρόνα τῆς Αὐγῆς.

Ὁ Γκονζάγκας, ἀντὶ νὰ κυττάζῃ αὐτὸ τὸ θέαμα ποὺ ἔκανε τοὺς φίλους του νὰ διασκεδάζουν τόσο, περιφερόταν παράμερα, στηριζόμενος στὸ μπράτσο τοῦ Πεϋρόλ. Πῆγαν τέλος κ' οἱ δυὸ καὶ στάθηκαν στὴν ἄκρη τῆς γαλαρίας.

—"Αν στείλετε τὴν Αὐγὴ στὴν 'Ισπανία μαζὺ μὲ τοὺς δυὸ μπράβους, θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ...

—Πεθαίνει κανεὶς στὴν 'Ισπανία, ὅπως καὶ στὸ Παρίσι, εἶπε ὁ Γκονζάγκας.

Καὶ πρόσθεσε, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή:

—'Εδῶ, ἡ εὐκαιρία ἀπέτυχε... Ἡ γυναῖκες μάντεψαν τὰ πάντα... Ἡ ντόνα Κρούζ θὰ μᾶς πρόδιδε...

—Ὁ Σαθερνύ... ψιθύρισε ὁ Πεϋρόλ.

—Αὐτὸν μποροῦμε νὰ τὸν κάνουμε νὰ σωπάσῃ γιὰ πάντα! τὸν διέκοψε ὁ Γκονζάγκας.

"Αλλαξαν ἕνα βλέμμα μέσα στὸ σκοτάδι κι' ὁ Πεϋρὸλ δὲν ζήτησε περισσότερες ἐξηγήσεις.

—Πρέπει, ἐξακολούθησε ὁ πρίγκηψ, πρέπει ὅταν θὰ βγῆ ἀπὸ δῶ ἡ Αὐγή, νὰ εἶνε ἐλεύθερη, ἀπολύτως ἐλεύθερη...ὡς τὴ γωνία τοῦ δρόμου...

Ὁ Πεϋρὸλ ἔσκυψε ἔξαφνα μπροστὰ κι' ἀφογκράστηκε.

—Περνάει ἡ περίπολος! εἶπε ὁ Γκονζάγκας.

Θόρυβος ὅπλων ἀκούστηκε πράγματι ἔξω. Μὰ ὁ θόρυβος αὐτὸς ἔσθυσε, μέσα στὰ ψιθυρίσματα τῶν φίλων τοῦ Γκονζάγκα ποὺ ἀκούστηκαν ἔξαφνα.

—Εἶνε καταπληκτικό! ἔλεγαν. Εἶνε ἀφάνταστο...

—Μήπως πάθαμε ὀφθαλμαπάτη; Τί διάθολο τῆς λέει αὐτὸς ὁ Καμπούρης...

—Διάθολε! ἔκανε ἡ φιλοχρηματη Νιθέλ. Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸ μαντέψουμε... Τῆς μιλάει γιὰ τὴν περιουσία του καὶ τὴν ἐγοήτευσε...

Ὁ Καμπούρης ἐντωμεταξὺ ἦταν πάντα γονατιστὸς μπρὸς στὴν πολυθρόνα τῆς Αὐγῆς. Ἡ ντόνα Κρούζ θέλησε νὰ μπῆ ἀνάμεσά τους.

Μὰ ὁ Καμπούρης τὴν παραμέρισε, λέγοντας:

—Σταθῆτε!

Τὴ λέξι αὐτὴ τὴν εἶπε μὲ πολὺ σιγανὴ φωνή. Μὰ ἡ φωνή του ἦταν τόσο ἀλλαγμένη, ὥστε ἡ ντόνα Κρούζ παραμέρισε χωρὶς νὰ θέλῃ κι' ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια της. Ἀντὶ τῶν στριγγῶν καὶ βραχνῶν ἤχων ποὺ ἤσαν ὅλοι συνηθισμένοι ν' ἀκοῦνε νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Καμπούρη, μιὰ φωνὴ ἁρρενωπὴ καὶ γλυκειά, ἁρμονικὴ καὶ βαθειὰ ἀκουγόταν τώρα.

Κι' αὐτὴ ἡ φωνὴ ἐπρόφερε ἔξαφνα τὸ ὄνομα τῆς Αὐγῆς. Ἡ ντόνα Κρουζ ἔνοιωσε τὴ νεαρή της συντρόφισσα ν' ἀνασκιρτᾶ μέσα στὴν ἀγκαλιά της. Ἔπειτα τὴν ἄκουσε νὰ ψιθυρίζη:

—Ὀνειρεύομαι!

—Αὐγή! ἐπανέλαβε ὁ Καμπούρης, γονατιστὸς πάντοτε.

Ἡ νέα κόρη σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της. Μεγάλα δάκρυα κυλοῦσαν μέσ' ἀπ' τὰ δάχτυλά της ποὺ ἔτρεμαν. Αὐτοὶ ποὺ κύτταζαν τὴν ντόνα Κρουζ μέσ' ἀπ' τὴν μισάνοιχτη πόρτα, νόμιζαν πὼς ἔβλεπαν κάποια γοητεία, κάποια μαγγανεία. Ἡ ντόνο Γρουζ ἤταν ὄρθια, μὲ τὸ κφάλι ριγμένο πρὸς τὰ πισω, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα.

—Μὰ τὸ Θεό! φώναξε ὁ Ναβάϊγ. Μὰ αὐτὸ εἶνε θαῦμα!

—Σιωπή! Κυττάχτε! ἐπρόσθεσε ὁ Ναβάϊγ. Νὰ κ' ἡ ἄλλη γοητεύεται σὰν νὰ τὴν τραβᾶη μι' ἀκατανίκητη δύναμι..

—Ὁ Καμπούρης ἔχει χωρὶς ἄλλο κάποιο μαγικὸ φυλαχτό! Ἦσαν πράγματι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ ἔλεγαν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἡ Αὐγὴ ἔσκυβε χωρὶς νὰ θέλη πρὸς τὴν φωνὴ ποὺ τὴν καλοῦσε, τραυλίζοντας μέσ' ἀπ' τοὺς λυγμούς της:

—Ὀνειρεύομαι! Ὀνειρεύομαι! Εἶνε φριχτό... Ξέρω πὼς ὁ Ἐρρῖκος μου δὲν ὑπάρχει πειὰ στὴ ζωή...

—Αὐγή! ἐπανέλαβε ὁ Καμπούρης γιὰ τρίτη φορά.

Καὶ καθὼς ἡ ντόνα Κρουζ ἑτοιμαζόταν ν' ἀνοίξη τὸ στόμα της, τῆς ἐπέβαλε σιωπὴ μὲ μιὰ ἐπιβλητικὴ χειρονομία.

—Μὴ γυρίζεις τὸ κεφάλι σου, εἶπε γλυκὰ γυρίζοντας πρὸς τὴν Αὐγή. Εἶμαστε ἐδῶ στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.. Μιὰ κίνησις φτάνει γιὰ νὰ μᾶς καταστρέψη..

Ἡ ντόνα Κρουζ ἀναγκάστηκε νὰ καθήση πλάϊ στὴν Αὐγή, γιατὶ τὰ πόδια της κλονιζόντουσαν.

—Θὰ ἔδινα εἴκοσι πιστόλες γιὰ νὰ μάθω τί τοὺς λέει! φώναξε ὁ Ναβάϊγ.

—Στοιχηματίζω ἑκατὸ πιστόλες ὑπὲρ τοῦ Καμπούρη! ἐπρόσθεσε ὁ Νοσέ.

Ὁ Καμπούρης ἐξακολουθοῦσε νὰ λέη:

—Δὲν ὀνειρεύεσαι καθόλου, Αὐγή.. Ἡ καρδιά σου δὲν σὲ γέλασε. Εἶμ' ἐγώ..

—Ἐσύ! ψιθύρισε ἡ νέα κόρη. Δὲν τολμάω ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου... Φλώρα, ἀδελφή μου, κύτταξε!..

Ἡ ντόνα Κρουζ τὴν φίλησε στὸ μέτωπο γιὰ νὰ τῆς πῆ ἀπὸ κοντὰ μὲ σιγανὴ φωνή...

—Εἶν' αὐτός!

Ἡ Αὐγὴ μισάνοιξε τὰ δάχτυλά της ποὺ τὰ εἶχε μπρὸς στὰ μάτια της κ' ἔρριξε μέσ' ἀπ' αὐτὰ ἕνα βλέμμα. Ἡ καρδιὰ της ἀναπήδησε μέσα στὸ στῆθος της. Μὰ κατώρθωσε νὰ καταπνίξη τὴν πρώτη της κραυγὴ κι' ἀπόμεινε ἀκίνητη.

—Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν πιστεύουν στὸ Θεό, εἶπε ὁ Καμπούρης, ἀφοῦ προηγουμένως ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ πρὸς τὴν πόρτα πιστεύουν στὸ διάβολο... Μποροῦν νὰ γελαστοῦν εὔκολα, ὅταν βλέπουν τὸ κακό. Ποσοπιοήσου πὼς ὑπακούεις, ὄχι στὴν καρδιά σου, Αὐγή, πολυαγαπημένη μου, μὰ σὲ κάποια ἀλλόκοτη μαγγανεία ποὺ αὐτοὶ θὰ πιστέψουν πὼς εἶνε ἔργο τοῦ διαβόλου.. Κάνε πὼς σαγηνεύεσαι ἀπ' αὐτὸ τὸ χέρι ποὺ σ' ἐξορκίζει...

Καὶ σάλεψε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ μέτωπο τῆς Αὐγῆς, ἡ ὁποία ἔσκυψε πρὸς αὐτὸν ὑποτακτική.

—Τὸν ὑπακούει! φώναξε ὁ Ναβάϊγ κατάπληκτος.

—Τὸν ὑπακούει! ἐπανέλαβαν κ' οἱ ἄλλοι.

Κι' ὁ χοντρὸς Ὀριόλ, ὁρμῶντας πρὸς τὸν πρίγκηπα λαχανιασμένος, φώναξε:

—Χάνετε τὸ ὡραιότερο θέαμα, ἐκλαμπρότατε... Μὰ τὸ Διάβολο, ἀξίζει κανεὶς νὰ τὸ δῆ!...

Ὁ Γκονζάγκας τὸν ἄφησε νὰ τὸν παρασύρη πρὸς τὴν πόρτα.

—Σούτ! Σούτ! Μὴν τοὺς ταράζουμε! ἔλεγαν οἱ ἄλλοι, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πρίγκηψ ἔφτανε.

Ὅλοι τοῦ ἔκαναν τόπο. Ὁ πρίγκηψ ἔμεινε ἄφωνος ἀπὸ κατάπληξι. Ὁ Καμπούρης ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνη τὶς χειρονομίες του.

Ἡ Αὐγή, σὰν μαγεμένη, ἔγερνε ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ πρὸς αὐτόν. Ὁ Καμπούρης εἶχε δίκηο: Αὐτοὶ ποὺ δὲν πιστεύουν στὸ Θεό, πιστεύουν συχνὰ στὶς μαγεῖες, στὶς γοητεῖες, στὰ φίλτρα. Ἔτσι κι' ὁ Γκονζάγκας, σὰν ἄνθρωπος μὲ δυνατὸ πνεῦμα, ψιθύρισε:

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε βάσκανος!

Ὁ Πασπουάλ, ὁ ὁποῖος ἤταν κοντά του, σταυροκοπήθηκε μ' ελλάδεια, ἐνῶ ὁ Κοκαρντὰς μουρμούρισε:

—Ὁ κατεργάρης, ἔχει ἀπάνω του σκοινὶ κρεμασμένου!... Αὐτὸ εἶν' ὁλοφάνερο...

—Τὸ χέρι σου! ἔλεγε σιγὰ ὁ Καμπούρης στὴν Αὐγή. Δῶσε μού το πολὺ ἀργά, σὰν νὰ σ' ἐξανογκάζη μι' ἀκατανίκητη δύναμις νὰ μοῦ τὸ δώσης παρὰ τὴ θέλησί σου.

Τὸ χέρι τῆς Αὐγῆς ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὸ πράσωπό της κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνη κάτω μὲ μι' αὐτόματη κίνησι... "Ω! ἂν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Γκονζάγκα μποροῦσαν νὰ δοῦν, ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ ἀξιολάτρευτο χαμόγελό της!... Μὰ ἔβλεπαν μόνο τὸ πισωμένο στῆθος της καὶ τὸ κεφάλι της, ποὺ χανόταν μέσα στὰ πλατειὰ πτερύγια τῶν μαλλιῶν της.

Ὁ συμβολαιογράφος ὑποκλίθηκε μπρὸς στὸν Γκονζάγκα....

—Διάβολε! μουρμούρισε ὁ Κοκαρντάς. Τοῦ δίνει τὸ χέρι της!

Καὶ ὅλοι ἐπρόσθεσαν μὲ βαθειὰ κατάπληξι:

—Τὴν κάνει ὁ,τι θέλει! Τί δαίμονας!..

—"Αν δὲν τἄβλεπα αὐτὰ τὰ πράγματα, δὲν θὰ τὰ πίστευα ποτέ μου! εἶπε ὁ Κοκαρντάς, κλείνοντας μὲ τρόπο τὸ ὑπόστομο τὸν Πασπουάλ.

—Ἐγὼ καὶ ποὺ τὰ βλέπω ἀκόμα, δὲν τὰ πιστεύω! εἶπε ὁ Ὀριόλ, ποὺ στεκόταν πίσω ἀπ' τὸ Γκονζάγκα.

—Μὰ πῶς μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ κανεὶς ἕνα πρᾶγμα ὁλοφάνερο, τοῦ ἀπάντησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Ὁ Πεϋρὸλ ὡστόσο κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ὕφος δύστροπο.

—Δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦμε τίποτε, ἐξακολούθησε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ Καμπούρης, πρὸς τὴν Αὐγὴ καὶ τὴ ντόνα Κρουζ. Γκονζάγκας κι' ἡ κολασμένη του ψυχὴ ὁ Πεϋρόλ, εἶνε τώρα αὐτοὶ στὴν πόρτα καὶ μᾶς βλέπουν. Πρέπει νὰ τοὺς ξεγελάσωμε κι' αὐτούς... "Οταν, Αὐγή μου, ἀγαπημένη, τὸ χέρι σου ἀγγίξη τὸ δικό μου, πρέπει ν' ἀνασκιρτήσης καὶ νὰ ρίξης σου ἕνα βλέμμα ξαφνιασμένο. Ὡραῖα!

—Δέστε!... Δέστε! φώναξε ὁ Ὀριόλ. Πῶς τινάζεται σὰν μικροῦλα καθὼς τὰ χέρια της ἄγγιξαν τὰ δικά του...

—Ἀπόδειξις ὅτι ὑπάρχει ἀντιπάθεια διαβολικὴ ἐπιβολή! ἐπρόσθεσε σοβαρὸ ὁ ράν.

—Τώρα, ἐξακολούθησε μὲ τὴ σιγανὴ φωνὴ ὁ Καμπούρης, γύρισε πρὸς ἐμένα, νοκόμματη, ἀργὰ-ἀργά...

Σηκώθηκε κι' ἔρριξε στὴν Αὐγὴ ἕνα τακτικὸ βλέμμα.

—Σήκω κι' ἐσύ, ἐξακολούθησε, σὰν ματο... Ὡραῖα! Κύτταξέ με, κάνε ἕνα καὶ πέσε μέσα στὴν ἀγκαλιά μου...

Ἡ Αὐγὴ ὑπάκουσε πάλι, ἐνῶ ἡ ντόνα εἶχε μείνει ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα.

"Οταν ἡ Αὐγὴ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μπούρη, τρελλὲς ἐπευφημίες καὶ χειροκροτήματα ἀκούστηκαν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, ποία ἄνοιξε διάπλατη.

Ἡ Αὐγὴ ἀκουμποῦσε τώρα τὸ γλυκὸ κεφάλι της ἐπάνω στὸ στῆθος τοῦ μπούρη.

—Ἀκριβῶς πέντε λεπτὰ χρειάστηκε Καμπούρης γιὰ νὰ κάνη τὸ θαῦμα αὐτὸ, πε ὁ Νοσέ, μὲ τὸ ρολόϊ του στὸ χέρι.

—Μά, δέστε, ἐπρόσθεσε ἡ Νιδέϊ, ἡ ντόνα Κρουζ μετεβλήθη σὲ στῆλη ἁλατ

"Ολοι οἱ θεαταὶ εἰσώρμησαν μέσα σαλόνι μὲ θόρυβο. Κι' ἔξαφνα ἀκούστη γερὸ γέλιο τοῦ Καμπούρη, ὁ ὁποῖος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Γκονζάγκα:

—Ἐκλαμπρότατε, δὲν δυσκολεύτηκ πολύ, καθὼς βλέπετε...

—Ἐκλαμπρότατε, ἔλεγε συγχρόνως ὁ Πεϋρόλ, ὑπάρχ σα σ' ὅλ' αὐτὰ κάτι ἀνεξήγητο... Αὐτὸς ὁ ἀτεῖος πο εἶνε κάποιος ἐπιτήδειος ταχυδακτυλουργός.. Δυσπιστέ

—Φοβᾶσαι μήπως σὲ κάνει νὰ χάσης τὸ κεφάλι σου ὁ Γκονζάγκας.

"Επειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν Καμπούρη, ἐπρόσθε

—Μπράβο, φίλε!... Θὰ μᾶς δώσης τὴ συνταγὴ τῆς βόσ ας σου;

—Τὴν πουλάω, ἐκλαμπρότατε...

—Καὶ ἡ βασκανεία θὰ βαστάξη ὡς τὸ γάμο;

—Ναί, ὡς τὸ γάμο, ἀπάντησε ὁ Καμπούρης. Μὰ πέρα...

—Καὶ πόσο τὸ πουλᾶς τὸ φυλαχτό σου, Καμπούρη, ὁ Ὀριόλ.

—Σχεδὸν τίποτε... Μὰ γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσης καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ ἐσὺ δὲν τὸ ἔχεις..

—Τί;... ρώτησε ὁ Ὀριόλ.

—Μυαλό!

"Ολοι χειροκρότησαν μὲ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ τοῦ Καμ

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ναβάϊγ, ὁ Σουαζύ, ὁ Νοσέ, εἶχαν πλ χίσει τὴ ντόνα Κρουζ καὶ τὴ ρωτοῦσαν μὲ περιέργεια

—Τί τῆς ἔλεγε;... Τῆς μιλοῦσε λακωνικά; Εἶχε στ κανένα μπουκαλάκι;

—Τῆς μιλοῦσε Ἑβραϊκά! ἀπάντησε ἡ Ἀτσιγγανοπ ποία εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται.

—Κι' αὐτὴ τὸν καταλάβαινε;

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΓΚ. ΖΑΜΑΚΟΪΣ

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΙΣΤΑ

ΕΝ βρίσκεις, Κλοτίλδη, ὅτι ὁ πιανίστας σου ἀπόψε δὲν εἶνε διόλου στὰ κέφια του, ὅτι δὲν ἔχει καθόλου μπρίο; φώτησε ἡ κ. Φιλιπβίλ τὴν κ. Ριβέϊ. Στὸ ταγκὸ κάτι κατάφερε. Στὸ φόξ ὅμως εἶνε ἀνυπόφορος...

—Ἀλήθεια, ἀπάντησε ἡ οἰκοδέσποινα. Τὸ παίξιμό του ἀπόψε εἶνε ἄψυχο καὶ μονότονο... Καὶ ὅμως, εἶνε ὁ Φριζώ, ὁ περίφημος Φριζώ, μοναδικὸς στὸ εἶδος του καὶ περιζήτητος... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔπαθε ἀπόψε... Συνήθως εἶνε καταπληκτικός, μὲ τὴ ζωηρότητά του, μὲ τὰ τραγούδια ποὺ λέει καθὼς παίζει, μὲ τὶς ἀναρθρες κραυγές του... Μονάχος του παίζει ὁλόκληρη τζάζ. Τοὔβαλα, πάλιστα, ὅτως καὶ τὴν ἄλλη φορά, μιὰ κατσαρόλα πλάϊ στὸ πεντάλ, γιὰ νὰ χτυπᾶη κάθε τόσο, αὐτὸς ὅμως οὔτε τὴν ἄγγιξε ἀπόψε... Κάτι θὰ τοῦ συμβαίνη, ἀσφαλῶς. Ἔλα νὰ τὸν ξυντήσουμε λιγάκι...

Ἡ δυὸ νεαρὲς κυρίες, μαζὶ μὲ τοὺς καβαλλιέρους τους, πλησίασαν πρὸς τὸ πιάνο, ποὺ ἔπαιξε ὁ ξακουστὸς Φριζώ, ὁλοσδιόλου μηχανικὰ κι' ἀστοχημένα... Τὸ ὠχρὸ καὶ ταραγμένο πρόσωπό του ἔδειχνε πὼς δὲν ἤταν διόλου στὶς καλές του.

—Κύριε Φριζώ! τοῦ εἶπε, κάνοντας τὴν πρόσχαρη, ἡ κ. Ριβέϊγ. Εἶσθε; εἶσθε; Σᾶς ἔβαλα κι' ἀπόψε μιὰ κατσαρόλα κάτω, γιὰ τὴν ἀπαίτησι τῆς τζάζ-μπάντ, ποὺ τόσο τὴν πετυχαίνετε.... ὅταν ἔχετε διάθεση... Ἀπόψε ὅμως μοῦ φαίνεσθε κάπως ἄκεφος...

Ὁ πιανίστας ἔβγαλε ἕναν βαθὺ στεναγμὸ καὶ ἀμέσως ξεφώνισε:

—Δὲν μπορῶ πειά! Εἶν' ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσω!...

Σηκώθηκε καὶ διέσχισε τὸ σαλόνι, κλαίγοντας μὲ λυγμούς, κι' ἔφτασε στὸν ἀντιθάλαμο, μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο μέσα στὸ μαντῆλι του.

Καμμιὰ σαρανταριὰ ζευγάρια, ποὺ χορεύανε στὸ μεγάλο καὶ μικρὸ σαλόνι, μείνανε μὲ τὸ πόδι στὸν ἀέρα.

—Μὰ τί συμβαίνει, τί τρέχει; φωτοῦσε ὅλος ὁ κόσμος.

—Ὁ πιανίστας μᾶς παράτησε στὴ μέση...

—Εἶνε ἄρρωστος;...

—Ὄχι, κλαίει!...

Ὁ κ. Φριζὼ εἶχε καθήσει τώρα στὸν ἀντιθάλαμο κι' ἀφηνιάζει ἐλλείψει σὰν μικρὸ παιδί, ποὺ βρίσκεται στὴ μεγαλύτερη ἀπελπισία... Ἡ οἰκοδέσποινα καὶ πολλὲς ἄλλες κυρίες πῆγαν μ' ἐνδιαφέρον καὶ συμπάθεια κοντά του.

—Πῆτε μας τί σᾶς συμβαίνει, κ. Φριζώ; ρώτησε ἡ κ. Ριβέϊγ.

—Τίποτα, τίποτα..., ἀπάντησε μὲ λυγμοὺς ὁ πιανίστας. Α! Δὲν ἀντέχω! Δὲν μπορῶ πειά! Δὲν μπορῶ! Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος!... Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συχωρέσετε. Εἶνε προτιμώτερο νὰ φύγω. Ἂν θέλετε, πέστε νὰ μοῦ δώσουν τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλο μου, παρακαλῶ... Ὦ! Θεέ μου! Τί β' ἀπογίνω;

Νὰ φύγη ὁ πιανίστας; Στὶς ἐντεκάμισι ἡ ὥρα; Μόλις δηλαδὴ ἄρχισε νὰ ζωηρεύη ὁ χορός; Καὶ ποῦ νὰ βρῆνε ἀντικαταστάτη αὐτὴ τὴν ὥρα; Αὐτὸ θὰ ἤτανε ἡ πλανητικὴ καταστροφή...

Ἡ οἰκοδέσποινα πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸ κακό της. Δὲν εἶχε ξανασυμβῆ τέτοιο κακό, οὔτε σ' αὐτήν, οὔτε καὶ σὲ καμιὰ ἄλλη ἀπ' τὶς φίλες καὶ τὶς γνωστές της. Νὰ φύγη, λέει, ὁ πιανίστας, τέτοια ὥρα;....

—Ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν, κ. Φριζώ, νὰ μᾶς κάνετε αὐτὸ τὸ κακό!... Τὰ σταθῆτε νὰ ἰδοῦμε τί μποροῦμε νὰ κάνουμε γιὰ σᾶς!...

—Ὦ, κυρία μου! Δὲν μπορεῖτε ἀπολύτως τίποτε... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήση σ' αὐτὴ τὴν περίστασι. Ἄλλως τε εἶνε κάτι ποὺ πρέπει νὰ τὸ παλαίψω μονάχα ἐμένα! Ἐξακολουθοῦσε νὰ λέη μὲ λυγμούς, ὅλο καὶ περισσότερους, ὁ περίφημος πιανίστας. Γιὰ μένα ὅμως εἶνε κάτι τὸ φοβερό, τὸ ἀφάνταστο, τὸ φρικτό, τὸ ἀπερίγραπτο!...

—Πέστε μας, ἐπιτέλους... Ἐξηγηθῆτε!...

—Ἡ φιληναδοῦλα μου, ἡ φιληναδοῦλα μου... Μὲ παράτησε κι' ἔφυγε!... Τὰ τσουγκρίσαμε λιγάκι στὸ φαγητό... Εἴχαμε κατόπιν μιὰ τρομερὴ φασαρία. Τί' αὐτὸ κι' ἄρχησα λιγάκι νἀρθῶ... Λίγο ἔλειψε μάλιστα νὰ τὸ κάνω νὰ φύγη διόλου, καὶ νὰ σᾶς πῶ, θὰ ἤτανε προτιμώτερο αὐτό... Λοιπόν, κάπου λόγο σὲ λόγο, ἡ σκηνὴ κατάντησε φοβερὴ κι' ἡ φιληναδοῦλα μου ἔφυγε φουρκισμένος, τὴν ἄρησα κι' ἔφυγε κείνη τὴν ὥρα. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ κάθησα στὸ πιάνο, ὅλο ἐκεῖ στριφογυρίζει τὸ μυαλό μου... Ἡ καρδιά μου πονάει... Μὲ πιάνουν ζάλες.. Ποῦ νάναι; Ποῦ νἄναι; Πέστε μου, ποῦ νὰ πῆγε ἡ μικρούλα μου;...

—Μά, τὸ πιθανότερο, στῆς μαμᾶς της...

—Δὲν ἔχει μαμᾶ... Ἡ θάχη φίλο καὶ θὰ πῆγε νὰ τὸν βρῆ, ἢ θἄπεσε στὸ Σηκουάνα!... Ἄλλη λύσις δὲν ὑπάρχει... Κι' ἐγώ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσα τόσο, ποὺ τὴν λατρεύω... Ὦ! τί θὰ γίνω! Τί θὰ γίνω ὁ δυστυχισμένος! Πρέπει νὰ φύγω, νὰ φύγω ἀμέσως!... Δὲν μπορῶ νὰ μείνω....

Καὶ τώρα τὸν δυστυχισμένο μουσικὸ μὲ συμπόνια, παρ' ὅλη τὴν θαλασσοπόνια τῆς ἐσπερίδος. Ἡ κ. Ριβέϊγ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν παρηγορήση.

—Δὲν μπορῶ πειά! Εἶν' ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσω!

—Μὰ μὴν κάνετ' ἔτσι, ἀγαπητέ μου κ. Φριζώ. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε καὶ τόσο σοβαρό... Μιὰ ξεροκεφαλιά, δὲν βαριέστε!... Θὰ τὴν βρῆτε σίγουρα στὸ σπίτι σας, ὅταν θὰ γυρίσετε... Ἀφῆστε την τώρα, ἐὰν πρέπει νὰ διασκεδάσετε, νὰ ξεσκάσετε καὶ σεῖς λιγάκι... Ἐλᾶτε, παίξετε λίγο πιάνο... Χαρούμενα, πεταχτὰ κομμάτια... Νὰ φύγουν ἡ θλιβερὲς σκέψεις ἀπ' τὸ κεφάλι σας!... Ἐλᾶτε, δὲν μπορεῖτε νὰ καταστρέψετε ἔτσι τὴ σουαρέ μου...

—Μὰ δὲν θέλετε νὰ καταλάβετε τὴ θέσι μου, κυρία μου. Ἡ φιληναδοῦλα μου, σᾶς λέω...

—Μὴν εἶσθε τόσο ἐγωϊστής, κ. Φριζώ. Γιὰ δῆτε πόσος κόσμος σᾶς περιμένει γιὰ νὰ χορέψη... Μὴ τοὺς χαλᾶτε λοιπὸν τὸ κατῆφι...

—Μὰ πῶς θέλετε νὰ παίξω πιάνο, κυρία μου, ὅταν πονεῖ ἡ καρδιά μου; ἐξακολουθοῦσε νὰ λέη ὁ δυστυχισμένος, ἐνῶ τὰ μάτια του τρέχανε ποτάμι τὰ δάκρυα...

Ὁ ἕνας κύτταζε τὸν ἄλλον, χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρη τί νὰ πῆ. Ἕνας γέρος στρατηγὸς πλησίασε κι' εἶπε μὲ πολλὴ σοβαρότητα:

—Ἕνας πιανίστας νὰ παρατήση τὸ πιάνο του καὶ νὰ φύγη, εἶνε σὰν στρατιώτης ποὺ λιποτακτῆ μπροστὰ στὸν ἐχθρό!...

—Τοιφεκίστε με, νὰ ἠσυχάσω! στέναξε ὁ δυστυχισμένος ὁ Φριζώ.

—Ἔχω μιὰ ἰδέα! φώναξε ξαφνικὰ ἡ κ. Ριβέϊγ. Νὰ πάη ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους σπίτι σας, κι' ἂν ἡ φιληναδοῦλα σας εἶν' ἐκεῖ, ὅπως φαντάζομαι, νὰ μᾶς τὴν φέρη ἀμέσως ἀδῶ... Ἂν δὲν εἶν' ἐκεῖ, τότε, βέβαια, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς κρατήσουμε περισσότερο. Δέχεσθε;

—Ἂς εἶνε κι' ἔτσι, εἶπε ὁ πιανίστας. Κάνετε μονάχα γρήγορα...

Ἕνας ἀπ' τοὺς νεαροὺς χορευτὰς ἁρπαξε τὸ παλτό του ἀμέσως, πῆδησε στ' ἀμάξι του κι' ἔφυγε στὴ στιγμὴ. Πήρανε τὸν κ. Φριζὼ στὸν μπουφφέ, τὸν πότισαν μερικὰ ποτήρια Πορτὸ καὶ σαμπάνια, γιὰ νὰ συνέλθη λιγάκι, τὸν κάθησαν κατόπιν στὸ σκαμνὶ τοῦ πιάνου καὶ τοῦ ἀκούμπησαν τὰ χέρια πάνω στὰ κλαβιέ.

Τονωμένος κάπως ἀπ' τὸ ἄφθονο ποτό, ὁ δυστυχισμένος κ. Φριζὼ ἄρχισε νὰ παίζη σὰν αὐτόματο, πρὸς μεγάλην ἱκανοποίησιν ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ ξαναμπῆκε στὸ χορό.

Πέρασε ἔτσι ὡς μισὴ ὥρα, ὅταν ἀκούστηκε τὸ κουδουνι τῆς ξώπορτας... Ὁ πιανίστας ἀναπήδησε πάνω στὸ σκαμνί του, σὰν νὰ εἶχε ἐλατήριο, σηκώθηκε ὄρθιος, ἐνῶ ὅλων τὰ βλέμματα καφρώθηκαν πρὸς τὴν πόρτα τῆς αἰθούσης, γιατί τώρα ἐπρόκειτο νὰ στρωθῆ τὸ γλέντι γιὰ καλά, ἢ νὰ πάρουνε τὰ κατελλάκια τους, τὰ παλτουδάκια τους, καὶ νὰ φύγουν ὅλοι...

Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἀπ' τὴ μεγάλη κι' ἀνθοστόλιστη εἴσοδο τοῦ σαλονιοῦ, παρουσιάστηκε στὰ κατάπληκτα μάτια ὅλων, ποὺ περίμεναν νὰ ἰδοῦν τὴν φιληναδοῦλα τοῦ καλλιτέχνη, μιὰ ὥριμη γυναῖκα γυναῖκα, βλογιοκομμένη, μιὰ σωστὴ κυρά, μιὰ δουλάρα, μὲ φόρεμα ντεκολτέ, ντυμένη στὰ μεταξωτά, μοντελλάκι! "Ητανε ἡ φιληναδοῦλα, ἡ μικρὴ ἄκαρδη, ἡ ἀσπλαχνη, ποὺ ἔφηνε τὸ ψάρι στὰ χείλη τοῦ δυστυχισμένου τοῦ κ. Φριζώ. Εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι της χι' ὁ ἀπεσταλμένος τῆς κ. Ριβέϊγ τὰ κατάφερε καὶ τὴν ἔφερε μαζί του.

—Ἐδῶ'γη! Λατρεία μου! φώναξε χαρούμενος ὁ πιανίστας, ἐνῶ φιλοῦσε χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ μπροστὰ στὸ κατάπληκτο κι' εὐθυμο ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ἀκροατήριο, τὸ πελώριο ἐκεῖνο ἀντικείμενο τῶν ἐρωτικῶν του πάλαι.

—Καὶ τώρα, κυρίες καὶ κύριοι, πιάσθεσε γελῶντας, τσιαεντυχισμένος, ἐμπρός! Στὸ χορό!... Κύριε Ριβέϊγ, εἶχα ὑποχρέωσι νὰ παίξω ὡς τὶς 2. Ἔ, λοιπόν, τώρα θὰ μείνω ὡς τὶ; 5, ἂν οἱ κύριοι ἔχουν, ὅπως πιστεύω, τὴν καλωσύνη νὰ περιποιηθοῦν τὴ μικρὴ μου καὶ νὰ τὴν χορεύουνε πότε-πότε. Ἐμπρός, στὸ χορό!... Ἀπόψε θὰ δῆτε τὸν Φριζὼ στὶς δόξες του!...

Τὰ νευρικὰ χέρια τοῦ πιανίστα πέσανε σὰν λυσσασμένα πάνω στὸ πιάνο, ἐνῶ μὲ τὰ πόδια του κλωτσοῦσε ρυθμικὰ τὴν κατσαρόλα καὶ βαροῦσε τὸ πάτωμα, σωστὴ τζάζ-μπάντ. Τὸ γλέντι χόρεψε, ὁ χορὸς ἄνανψε καὶ φούντωσε κι' ὅλοι τους θὰ θυμοῦνται τὸ ἀτελέσφορο κέφι καὶ τὸ μπρίο τοῦ κ. Φριζὼ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἤτανε ἀμίμητος!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Η ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΚΡΙΣΙΣ

Στὸν μεγάλο Γάλλο ἠθοποιὸ Κοκελὲν διάβαζε κάποτε ἕνας νεαρὸς συγγραφεὺς ἕνα ἡλίθιο πεντάπρακτο δράμα του.

Βλέποντάς τον ὅμως μισοκοιμισμένο, διέκοψε τὴν ἀνάγνωσι κι' εἶπε μὲ παράπονο:

—Πῶς θὰ μοῦ πῆτε εὐσυνείδητα τὴν κρίσι σας γιὰ τὸ ἔργο μου, κύριε, ἀφοῦ κοιμᾶστε;

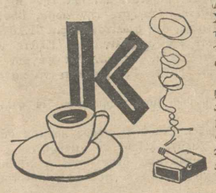
Κι' ὁ Κοκελὲν ἀτάραχα:

—Μὰ ὁ ὕπνος μου, φίλε μου, εἶνε ἡ πιὸ εὐσυνείδητη κρίσις γιὰ τὸ ἔργο σας!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

ΣΤΑ ΣΚΥΛΙΑ...

Ἀθῶς τὸ ρολόϊ χτύπησε δέκα, ὁ κ. Χαρτεβέλ ἄδειασε τὸ τελευταῖο του ποτῆρι, δίπλωσε τὴν ἐφημερίδα του, τεντώθηκε, χασμουρήθηκε καὶ σηκώθηκε ἀργά - ἀργά.

Ἡ κρεμαστὴ λάμπα ἔριχνε ἕνα κοιμισμένο, ἀδύνατο φῶς, πάνω στὸ τραπεζομάνδηλο, ὅπου εἶχαν ἀπομείνει μερικὰ φυσέκια καὶ ἄλλα κινηγετικὰ σύνεργα. Κοντὰ στὸ τζάκι μιὰ γυναῖκα φαινότανε χωμένη βαθειὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἔξω ὁ ἀέρας σφύριζε, ἡ δυνατὴ βροχὴ μαστίγωνε τὰ τζάμια καὶ κάπου - κάπου ἀκουγόντουσαν τὰ μουγκρητὰ τῶν σκύλων, κάτω στὴ μάντρα τους. Ἦσαν σαράντα δυνατά, φοβερὰ μαντρόσκυλα, μὲ τρομερὰ δόντια, μὲ σκληρὸ μαλλί, σκυλιὰ τῆς Βανδέας, ποὺ στὰ κονίγια χτιμοῦσανε πάνω στ' ἀγριογούρουνα μὲ στόμα ἀφρισμένο. Μέσα στὴ νύχτα ἡ φωνές τους ἀντηχοῦσανε ἄγριες, μανιασμένες, κι' ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς τοῦ κάμπου τ' ἀδέσποτα σκυλιὰ ἀπαντοῦσαν στὶς κραυγές τους.

Ὁ κ. Ντὲ Χαρτεβὲλ σήκωσε ἕνα παραπέτασμα κι' ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ σκοτεινὸ πάρκο. Τὰ βρεγμένα κλαδιὰ λάμπανε σὰν μαχαίρια, τὰ κόκκινα φύλλα στριφογύριζαν ὅς ὅτου νὰ πέσουν κάτω καὶ ν' ἀνακατευθοῦν μὲ τὶς λάσπες.

—Βρωμόκαιρος !... μουρμούρισε.

Ἔκανε μερικὰ βήματα, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, στάθηκε μπροστὰ στὸ τζάκι καὶ μ' ἕνα χτύπημα τῆς μπότας του ἔσπασε τὸ κούτσουρο, ποὺ εἶχε μισκαπῆ. Κόκκινα κάρβουνα πέσανε πίνω στὶς στάχτες καὶ μιὰ ἴσια φλόγα ὑψώθηκε ζωηρή.

Ἡ κ. Ντὲ Χαρτεβὲλ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. Ἡ λάμψη τοῦ τζακιοῦ ἔπαιζε πάνω στὸ πρόσωπό της, κάνοντας ὁλόχρυσα τὰ μαλλιά της, ζωηρεύοντας μὲ ρόδινο χρῶμα τὰ ὠχρὰ μάγουλά της, χοροπηδῶντας κοντά της.

Κάτω τὰ σκυλιά, ποὺ εἶχαν ἡσυχάσει γιὰ μιὰ στιγμή, ξανάρχισαν νὰ οὐρλιάζουν, κι' αὐτὸ τὸ ἄγριο παράπονο, μαζὺ μὲ τὸ βαρὺ τραγοῦδι τοῦ ἀέρα καὶ τὸ γύρος τῆς βροχῆς μέσα στὰ δέντρα, ἔκαναν πιὸ γλυκειὰ τὴ χλιαρὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου καὶ πιὸ τρυφερὴ τὴν παρουσία τῆς σιωπηλῆς ἐκείνης γυναίκας.

Ὁ κ. Ντὲ Χαρτεβὲλ ἔνοιωσε ἄφοιστα αὐτὸ τὸ συναίσθημα. Ἕνας πόθος μεγάλωσε μέσα στὴν καρδιά του. Ἅγγιξε μὲ τὸ χέρι του τὸν ὦμο τῆς γυναίκας του καὶ τῆς εἶπε :

—Εἶνε δέκα ἡ ὥρα. Δὲν θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς ;

Ἐκείνη ἀπάντησε ἐναΐ, καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα της. Ὁ ἄνδρας της δίστασε καὶ - χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ, μὲ κάτωσ σιγανὴ φωνή, τὴ ρώτησε μὲ κόπο :

—Θέλεις νἀρθῶ μαζύ σου ;...

—Ὄχι.... Εὐχαριστῶ....

Ἕνα βαρὺ σύννεφο πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, ποὺ σκοτείνιασε. Δὲν ἐπέμεινε ὅμως περισσότερο.

—Ὅπως θέλεις...., εἶπε.

Καὶ τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ, παρακολουθῶντας μὲ τὸ βλέμμα του τὸ κυματιστό, ἁρμονικὸ βάδισμά της. Ὡστόσο, ἔνοιωθε τὸ στῆθος του νὰ καίγεται ἀπὸ θυμό.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν πύργο, ποὺ τὴν κρατοῦσε τόσο ζηλότυπα κλεισμένη, εἶχε ἄλλοτε ἀνειροπολήσει νάχῃ κι' αὐτὸς μιὰ γυναῖκα, ποὺ θὰ ἦταν πάντα ἐκεῖ, κοντά του, προσέχοντας κάθε του κίνησι, γελαστὴ καὶ πρόσχαρη. Κι' ὅταν, τὶς βραδειὲς τοῦ κυνηγιοῦ, θὰ γυρνοῦσε μὲ τὰ δάχτυλα μελανιασμένα ἀπὸ τὸ κρύο, μὲ τὸ κορμὶ δυνατό, φέρνοντας μαζύ του τὸ ἄρωμα τοῦ κάμπου καὶ τὴ δύνατη μυρωδιὰ αὐθη ἀλόγων, θὰ ξεκουραζότανε μὲ τὴν τριφερότητά της. Θἄβρισκε στὴν ἀγκαλιά της ὅλη τὴ χαρά, ποὺ λαχτάρισε, ὕστερ' ἀπ' τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνες τοῦ ἄγριου κυνηγιοῦ μέσα στὴ βροχή, στὰ χιόνια, ὕστερ' ἀπ' τὸ μεθύσι τοῦ κρύου βορρᾶ, μέσα σ' ἀπόκρημνα μονοπάτια, καὶ μ' ἕνα της γάδι, μ' ἕνα της γλυκόλογο, θὰ μποροῦσε ἡ γυναῖκα του νὰ ξεκουράσῃ τὸ γερὸ κορμί του ἀπὸ κάθε κόπο.

Πόσο μακρυὰ ἦταν πειὰ αὐτὸ τὸ ὄνειρο !....

Τράβηξε κι' αὐτὸς σκυθρωπὸς στὸ δωμάτιό του, ξαπλώθηκε, πῆρε ἕνα βιβλίο καὶ προσπάθησε νὰ διαβάσῃ.

Ἡ βροχὴ ὅλο καὶ δυνάμωνε. Τὰ σκυλιὰ γαύγιζαν ἀκατάπαυστα κι' ἡ πόρτα τῆς μάντρας τους πήγαινε νὰ σπάσῃ, καθὼς πέφταν μ' ὁρμὴ ἀπάνω της, γιὰ νὰ φύγουν, νὰ ἐλευθερωθοῦν.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ φώναξε ἄγρια :

—Σιωπή !...

Τὰ σκυλιὰ σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμή. Γρήγορα ὅμως ξανάρχισαν νὰ γαυγίζουν δυνατά. Τ' αὐτιά του βούϊαζαν, αἰσθανότανε τὴν ἀνάγκη νὰ χτυπήσῃ, νὰ νοιώσῃ τὴ ζωντανὴ σάρκα νὰ τρέμῃ κάτω ἀπὸ τὶς γροθιές του. Μούγκρισε :

—Καλά, σταθῆτε !....

Κι' ἁρπάζοντας τὸ μαστίγιό του, βγῆκε ἔξω.

Περπατοῦσε ἰδυνατά, χωρὶς νὰ πολυσκοτίζεται ἂν θὰ τοὺς ξυπνήσῃ ὅλους στὸν πύργο. Μονάχα, κοντὰ στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, πρόσπάθησε νὰ μὴ κάνῃ θόρυβο, νὰ μὴ διαταράξῃ τὴν ἡσυχία της. Ἀλλὰ ὅμως κατέβασε τὸ βλέμμα του, παρατήρησε κάτω ἀπὸ τὸ θυρόφυλλο, μιὰ φωτεινὴ γραμμή, ἄκουσε τὸ θόρυβο βημάτων. Πρόσεξε ν' ἀκούσῃ καλύτερα. Μὰ ὁ θόρυβος σταμάτησε, τὸ φῶς ἔσβυσε... Στάθηκε ἀκίνητος καὶ ξαφνικὰ μιὰ τρομερὴ ὑποψία τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ.

—Μαρία - Τερέζα !... φώναξε σιγά.

Μὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι. Φώναξε τότε δυνατώτερα. Μιὰ ἀνησυχία, μιὰ ἀμφιβολία, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν διατυπώσῃ καθαρὰ μέσα στὸ νοῦ του, τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ λαχανιασμένο. Χτύπησε τότε δυὸ φορὲς στὴν πόρτα. Μιὰ φωνὴ ρώτησε μέσ' ἀπ' τὸ δωμάτιο :

—Ποιὸς εἶνε ;...

—Ἐγώ.... Ἄνοιξε !...

Μιὰ πνοὴ χλιαροῦ ἀέρα, ἀνακατεμένου μὲ ἀρώματα, μιὰ μυρωδιὰ γυναίκας, μὰ κι' ἡ δυσάρεστη μυρωδιὰ αἵθέρα, τὸν χτύπησε στὴ μύτη.

Χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἄναψε τὸ φῶς καὶ καθὼς ἔρριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ στὸ δωμάτιο, εἶδε τὰ μεγάλα παραπετάσματα κατεβασμένα, ἕνα σάλι φιγμένο πάνω στὸ ταπέτο, τὸ κρεββάτι ἀνοιχτό, φαρδύ, ἀλλέτικο, καὶ στὴ γωνιὰ, κοντὰ στὸ τζάκι, πάνω σὲ μιὰ σαῦζ - λόγκ, ἕναν ἄνθρωπο ξαπλωμένο, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο πλάϊ, τὰ χέρια ἀδραγὶ, ἀκίνητα, τὰ μάτια κλεισμένα.

—Ἄ !... Ὥστε γι' αὐτὸ δὲν ἄνοιγες ; εἶπε, ἁρπάζοντας τὴν γυναῖκα του ἀπ' τὸ χέρι.

Ἐκείνη δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι. Σήκωσε μονάχα τ' ὠχρὸ πρόσωπό της καὶ μουρμούρισε :

—Ἄφησέ με. Μὲ κάνεις καὶ πονάω...

Ἄφησε τὸ χέρι της καὶ σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸ ἀκίνητο σῶμα, μὲ τὴ γροθιὰ σηκωμένη, φώναξε :

—Ἕνας ἄνδρας στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας μου !... Καὶ ποιός !... Ἕνας φίλος !...

—Δὲν εἶνε φίλος μου !... διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη.

—Ὄχι δά !... Τί γύρευε λοιπὸν ἐδωμέσα ;...

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ἑτοιμαζόμουν νὰ πέσω, ὅταν ἄκουσα βήματα στὸ διάδρομο... Βήματα διστακτικά... καὶ μιὰ φωνὴ ποὺ μὲ παρακαλοῦσε : «Ἀνοῖξτε, ἀνοῖξτε !» Νόμισα πὼς ἦσαν ἀδιάθετος καὶ ἄνοιξα... Τότε ἐκεῖνος μπῆκε μέσα, ἦ μᾶλλον, ἔπεσε μέσα στὸ δωμάτιο... Ἤξερα πὼς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν καρδιά του.... Τὸν ξάπλωσα ἐκεῖ κ' ἑτοιμαζόμουν νὰ σὲ φωνάξω, ὅταν χτύπησες μόνος σου τὴν πόρτα... Ὅπως βλέπεις...

—Καὶ δὲν ἀπόρησες, ποὺ δὲν τὸν ἄκουσε κανεὶς νὰ μπαίνῃ ;

—Τὰ σκυλιὰ γαύγισαν....

Ἐκεῖνος δάγκασε τὰ χείλη του.

—Νάρθῃ ἐδῶ.... τέτοια ὥρα ;...

—Φαντάζομαι πὼς θὰ αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του ἄσχημα....

Καὶ φοβήθηκε ὁλόμοναχος στὸ σπίτι του... Θὰ ἤρθε νὰ ζητήσῃ βοήθεια... Θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα, ὅταν συνελθῇ...

Ὁ κ. Ντὲ Χαρτεβὲλ κύτταξε τὴ γυναῖκα του στὸ πρόσωπο :

—Νομίζω πὼς πρέπει ν' ἀρχεστοῦμε σ' αὐτὰ ποὺ ξέρουμε. Μπορεῖτε ἐσὺ καὶ πὼς δὲν θὰ μάθουμε ποτὲ περισσότερα γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία.... Γιατί εἶνε νεκρός...

—Δὲν εἶνε δυνατόν ! φώναξ' ἐκείνη, ἐνῶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν. Εἶνε....

—Ναί... εἶνε νεκρός... Ἔχεις δίκηο, ὅλοι σχεδὸν στὴν οἰκογένειά του πέθαναν ἀπὸ αἱφνίδιο θάνατο... Ὅσο ὅμως ἁπλὸ καὶ βέβαιο κι' ἂν εἶνε αὐτό, εἶνε, ὡστόσο, ἀναμφισβήτητο ὅτι αὐτὴ τὴ νύχτα ἕνας ἄνθρωπος πέθανε μέσα στὸ δωμάτιό σου... Δὲν εἶν' ἔτσι ;...

Ἐκείνη σώπαινε, πελιδνή, κυττάζοντάς τον μὲ τρομαγμένα μάτια.

—...Κι' ἂν ἡ ἐξήγησι ποὺ μοῦ ἔδωσες μὲ ἱκανοποιεῖ ἐμένα, δὲν μπορῶ, βέβαια, νὰ ἐπιβάλλω στὸν κόσμο αὐτὴ τὴν πεποίθησί μου. Οἱ ὑπηρέτες θὰ μιλήσουν... Κι' αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ ἀτίμωσις γιὰ σένα, γιὰ μένα, γιὰ τὸ σπίτι μου... Πρέπει νὰ βροῦμε κάποιο μέσον... Καὶ νομίζω πὼς τὸ βρῆκα. Ἔκτὸς ἀπὸ μᾶς τοὺς δυό, κανένας δὲν ξέρει οὔτε καὶ θὰ μάθῃ τί ἔγινε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ... Πάρε τὴ λάμπα καὶ φέξε μου....

Πῆρε τὸ σῶμα μέσα στὰ μπράτσα του καὶ εἶπε ἐπιτακτικὰ στὴ γυναῖκα του :

—Τράβα μπροστά !...

—Τί θέλεις νὰ κάνῃς ;...

—Μὴν ἀνησυχῆς... Θὰ δῆς... Προχώρα.....

Ἀργὰ - ἀργὰ κατέβηκαν τὴ σκάλα. Ὅταν ἔφτασαν στὴν πόρτα τοῦ κήπου, τῆς εἶπε :

—Ἄνοιξε, ἀθόρυβα !...

Ἕνα δυνατὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου χτύπησε τὴ λάμπα καὶ τὴ σβυσε. Μουσκεμένο ἀπ' τὴ βροχή, θρυμματίσθηκε πάνω στὶς πλάτες. Μπῆκανε μὲ τὸ σκοτάδι μέσα στὸ πάρκο.

—Διακρίνεις τὴ δενδοστοιχία ; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος. Περπάτα λιγάκι πλάϊ μου... Κράτα λιγάκι τὰ πόδια... Τὸ πτῶμα εἶνε βαρύ...

Ἄρχισαν νὰ προχωροῦν σιωπηλά. Κοντὰ σὲ μιὰ χαμηλὴ περιποίηση ὁ κ. Ντὲ Χαρτεβὲλ σταμάτησε καὶ εἶπε :

—Ψάξε στὴ δεξιά μου τσέπη. Θὰ βρῆς ἕνα κλειδί... Αὐτό, μάλιστα...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνα θεατρικὸ ἀνέκδοτο. Τὸ πάθημα τοῦ Ἕλληνες στρατηγοῦ. Πῶς κινδύνεψε νὰ σκάσῃ...ὁ Δαρεῖος. Ὁ Ἀλέξ. Κουμουνδοῦρος στὴ Βουλή. Πάντοτε μετρημένος καὶ ἤρεμος. Ἕνα ἐπεισόδιο. Ὁ Κουμουνδοῦρος παραφέρεται. Ἡ λύπη του γιὰ τὴ λέξι ποὺ τοῦ ξέφυγε. Μιὰ κουμπαριὰ τοῦ ἀειμνήστου Δ. Γούναρη. Ἐν μέσῳ ληστῶν! Ὅπου κινδυνεύει ἡ στολὴ τῶν εὐζώνων, κτλ.

Ὁ μακαρίτης Σουρῆς διηγεῖτο τὸ ἑξῆς ὡραῖο θεατρικὸ ἀνέκδοτο :

Στὸ θέατρο τοῦ Μπούκουρα μιὰ φορὰ παιζόταν ἕνα ἀρχαῖο δρᾶμα. Τὸ δρᾶμα αὐτὸ ὁ Δαρεῖος ἐπρόκειτο νὰ σκοτωθῇ ἀπάνω στὴ σκηνὴ μὲ ἕνα ἐπίσης Ἕλληνα στρατηγό. Ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ὑπεδύετο τὸν Ἕλληνα στρατηγό, εἶχε βγῆ, πρὸ τῆς παραστάσεως, στὴν αὐλὴ τοῦ θεάτρου καὶ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ, σὲ διάφορες ἀκαθαρσίες. Κατόπιν, λοιπόν, στὴν ὥρα τῆς παραστάσεως καὶ στὴ σκηνὴ τοῦ φόνου τοῦ Δαρείου, ὁ Ἕλλην στρατηγὸς ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, κραυγάζων :

—Λάβε, ζῆς ἀκόμη !...

Καὶ τὸν ἁρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸν ξάπλωσε κάτω καὶ τὸν - πάτησε στὸ στῆθος.

—Θὰ σὲ σφάξω : τοῦ φώναξε τότε ἀγρίως. Παραδόσου, εἰδεμή !... Ὁ δύστυχος Δαρεῖος, πνιγόμενος ἀπὸ τὴ δυσωδία τοῦ ἀρχαίου πεδίου, τὸ ὁποῖον — ὅπως εἴπαμε — εἶχε πατήσει στὴν αὐλὴ σὲ ἥκιστα ὑγιεινὰ ἀκαθαρσίες, φώναξε μὲ ὅσο μποροῦσε δυνατὴ φωνὴ στὸν Ἕλληνα στρατηγό :

—Τράβα τὸ πόδι σου καὶ παραδίδομαι ἀμέσως !... Τράβα το, γ:ατί πνίγομαι !...

Καὶ τὸ κοινὸν ξεράθηκε στὰ γέλια...

* * *

Ὁ πρωθυπουργὸς Ἀλέξανδρος Κουμουνδοῦρος ἦταν πολὺ μετρημένος, πολὺ γαλήνιος. Συγκρινόταν τὰ νεῦρα του καὶ στὶς μεγαλείτερες κοσμοθορυβίες τῆς Βουλῆς.

Ἔστιζον, κάποτε, σὲ μιὰ συνεδρίασι τῆς Βουλῆς ὁ Κουμουνδοῦρος, προσβληθεὶς ἀπὸ κάποιον ἀντιπολιτευόμενο, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἐξεστόμισε ἐναντίον του μιὰ βαρυτάτη ὕβρι.

Μιὰ μόλις εἶπε τὴ λέξι αὐτή, ὁ γηραιὸς πολιτικὸς συνῆλθεν ἀμέσως, ἀναμέτρησε τὸ μέγεθος τοῦ καὶ καταλυπημένος καὶ κατακεραυνωμένος, σηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴ Βουλή, λέγοντας στοὺς φίλους του :

—Ἀπολησθῆτε πλέον ἀπὸ ἐμέ, μετὰ τὴν ἀπαράδεκτον αὐτὴν πτῶσιν μου !...

Καὶ πῆγε στὸ σπίτι του, ὅπου ἔπεσε ἀμέσως καὶ κοιμήθηκε τὸν ἄρρωστος.

Ἦσαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες πολιτικοί. Σήμερα πειὰ πέφτει καὶ ξύλο στὴ Βουλή !...

* * *

Τὸ 1908 ἕνας ἰσχυρὸς πολιτικὸς φίλος τοῦ ἀειμνήστου Γούναρη, πρὶν ἀκόμα γίνῃ πρωθυπουργός, τὸν παρακάλεσε νὰ βαφτίσῃ τὸ ἐγγόνι του θαμιαστοῦ του χωριοῦ, σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὴν Πάτρα.

Ὁ Γούναρης δέχτηκε καὶ μιὰ πέρα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν φίλο του, πῆγε στοῦ κουμπάρου τὸ χωριό, ὅπου ἔγινε δεκτὸς μὲ πυροβολισμοὺς καὶ κωμπανακρουσίες.

Ὅταν τελείωσε τὸ μυστήριο τοῦ βαπτίσματος, ὁ πατέρας τοῦ μωροῦ εἶπε στὸν Γούναρη :

—Ἔρχεσαι, κουμπάρε, νὰ σοῦ πῶ κάτι ἰδιαιτέρως ;

Ὁ Γούναρης δέχτηκε καὶ ἀπεσύρθη μὲ τὸν κουμπάρο του στὸ πλαγινὸ δωμάτιο, ὅπου βρέθηκε μπρὸς σὲ τρεῖς συγχωριανοὺς τοῦ κουμπάρου του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὁπλισμένοι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων !...

Ὅταν τοὺς εἶδε ὁ Γούναρης, ἐξεπλάγη καὶ εἶπε στὸν κουμπάρο του :

—Τί εἶν' αὐτοί, κουμπάρε ;...

—Νὰ σοῦ πῶ, κουμπάρε, τοῦ ἀπάντησε ὁ χωρικός. Ἐμεῖς οἱ τέσσερες ἔχουμε ἐπικηρυχθῆ λησταί...

—Τί εἶπες, τί εἶπες ; ρώτησε ὁ Γούναρης, νομίζοντας ὅτι δὲν ἄκουσε καλά.

—Εἶπα ὅτι ἐγὼ καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἔχουμε ἐπικηρυχθῆ λησταί.

—Τί λές, βρὲ ἀδελφέ ! εἶπε κατάπληκτος ὁ Γούναρης. Εἶσθε λησταί ;

—Μὴν παραξενεύεσαι, κουμπάρε ! ἐξεκολούθησε ὁ χωρικός. Εἴμαστε λησταί, ἀλλὰ δὲν εἴμαστε οὔτε ἄτιμοι οὔτε κακοῦργοι !... Χτυπήσαμε τὸν τάδε γιὰ κτηματικὲς διαφορές, καὶ ψυχοδικήσαμε. Αὐτὸς «εἶχε τὰ μέσα» καὶ μᾶς ἐπικήρυξαν τώρα τελευταῖα, γιατί ἀντισταθήκαμε σ' ἕνα ἀπόσπασμα... Τώρα πρέπει νὰ μᾶς σώσῃς !... Σκέψου τὸ λάδι ποὺβαλες στὸ παιδί, κουμπάρε !...

—Ἡ ὑπόθεσις αὐτή, ἔλεγε ὁ Γούναρης, ποὺ ηὐχαριστεῖτο νὰ διηγεῖται τὸ περίεργον αὐτὸ τῆς ζωῆς του ἐπεισόδιο, ἦταν τιποτένια... Τέτοιου εἴδους λησταὶ εἶχαν ἐπικηρυχθῆ τότε σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Τοὺς ὑπέδειξα λοιπὸν νὰ παρουσιασθοῦν στὶς ἀρχές, νὰ κάμουν μιὰ ἀνακοπὴ καὶ τοὺς ὑποσχέθηκα, μὲ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦνε τίποτε κι' ὅτι θ' ἀπαλλαγοῦν. Κι' ἔτσι κι' ἔγινε. Ἀπηλλάγησαν δικαστικῶς, ὄχι «μὲ μέσα», γιατί τότε ἤμουνα ἀντιπολιτευόμενος, ἀλλὰ γιατί δὲν ἦταν ἡ ὑπόθεσις σπουδαία ! Ἀλλὰ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ στὴ ζωή μου τὸ ἀπρόοπτο τῆς κουμπαριᾶς ἐκείνης, καὶ βδίως ὅταν ὁ κουμπάρος μοῦ παρουσίασε τοὺς τρεῖς ὡπλισμένους καὶ μοῦ εἶπε : «Ἔρεις, κουμπάρε, ἐμεῖς οἱ τέσσερες εἴμαστε λησταί !»....

* * *

Μιὰ φορά, στὰ 1908, τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν ἀπεφάσισε νὰ τακτοποιήσῃ τὴ στολὴ τῶν...εὐζώνων.

Ἡ νέα στολὴ τῶν εὐζώνων θὰ ἦταν φέσι χωρίς....φούντα, φουστανέλλα μὲ δυὸ πτυχὲς καὶ τσαρουχάκια χωρὶς....φοῦντα.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἄφησε τότε ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ πόρρω, μεταξὺ τῶν ἄλλων δὲ εἶχε ἐκπλαγῆ καὶ ὁ κ. Δ. Καλαμάνος, γόνος πρόκριτος τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ Λονδίνο, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔγραφε τηλεγραφικῶς τὸν Κωνσταντῖνο, ὅτι :

«Δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανένα νὰ καταστρέψῃ τὴ λεβεντιὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ὅτι ὁ λαός, σ' ἕνα περιπετειῶδες του δίστιχο, χαρακτηρίζει ὡς ἑξῆς τὸν ὡραῖο σύγχρονο Ἕλληνα πολεμιστή :

Φουστανέλλα, φοῦντα, φέσι,
καὶ δαχτυλιδένια μέση,

καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ τὰ βάλουν μὲ τὶς φοῦντες, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν, ἄνευ...φόντων ὄντες καὶ σκατάληλοι, ἀνθρωποι, κατάλληλοι δὲ μόνον γιὰ τὸ....φοῦντο (πνίξιμο) τῆς Ἑλλάδος».

Ὁ διάδοχος ἀπάντησε ὅτι, χαιτὶ τὴν γνώμη του, ἔπρεπε νὰ μεταρρυθμισθοῦν μερικὰ πράγματα στὸ στρατό.

Ὁ Καλαμάνος τότε τοῦ ἀπάντησε πάλι :

«Μπορεῖτε νὰ μεταρρυθμίσετε, ἂν θέλετε, τὰ κουμπιὰ τῆς στολῆς τῶν ὑπομοιράρχων, ἀλλὰ κατ' οὐδένα λόγον σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πειράξετε μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔγιναν τόσον τυχαίως, ὅσον τὰ νομίζετε !...».

Τὸ φινάλε ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἦταν ὅτι, πρὸ τῆς Πανελληνίου ἐξεγέρσεως, ἐσώθη ἡ στολὴ τῶν εὐζώνων ἀπὸ τὸ μασχαρεμα, ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Μ. ΜΙΖΑΤΙ

ΤΟ ΚΑΜΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

ΡΕΙΣ ὧρες μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλι Κοζέντσα τῆς Καλαβρίας—στὴν Ἰταλία—βρίσκεται ἕνα κατάφυτο βουνό, μὲ ἄγριες τοποθεσίες καὶ βαθύτατες σκοτεινὲς χαράδρες.

Ἐπάνω σὲ μιὰ ἀπ' τὶς χαράδρες αὐτὲς καὶ στὰ χείλη ἀκριβῶς τοῦ φοβεροῦ γκρεμοῦ, ποὺ χάσκει δλοσκότεινος, ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀκόμη τὰ μαυρισμένα χαλάσματα ἑνὸς σπιτιοῦ. Οἱ χωρικοὶ κι' οἱ βουνήσιοι τῆς περιφερείας αὐτῆς, τὰ ὀνομάζουν «Τὸ Καμμένο σπίτι» καὶ ἀπὸ πολλοὺς Καλαβρέζους ἔχω ἀκούσει ἴδια κι' ἀπαράλλαχτη τὴν ἑξῆς ἱστορία, σχετικὴ μὲ τὸ σπίτι αὐτό:

Πρὸ πολλῶν χρόνων, ὅταν ἀκόμη βασίλευαν στὴ Νεάπολι καὶ στὴ Σικελία οἱ Βουρβῶνοι, ἕνα ἀμάξι πολυτελέστατο ἔτρεχε στὸ δρόμο ποὺ ἑνώνει τὶς πόλεις Κοζέντσα καὶ Κατζαντζάρο. Ἐπειδὴ νύχτων, τὸ ἀμάξι σταμάτησε στοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ, κι' ὁ ἀμαξηλάτης πῆδησε ἀπ' τὴ θέσι του.

—Τί τρέχει, Τζιοβάννι; ρώτησε τότε μιὰ ἀνήσυχη φωνή, κι' ἔνα θαυμάσιο κεφάλι νεαρῆς γυναίκας ξεπρόβαλε ἀπ' τὴν πορτιέρα τοῦ ἁμαξιοῦ.

—Θ' ἀνάψω τὰ φανάρια, ἐξοχωτάτη! ἀποκρίθηκε ὁ ἁμαξηλάτης. Νυχτώσαμε στὰ κατσάβραχα αὐτά, καὶ..

Δὲν πρόλαβε ὅμως ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Μιὰ ὁμάδα ὡπλισμένων κι' ἀγριωπῶν ἀνθρώπων πετάχθηκε ἀπ' τὶς διπλανὲς βατουλιές. Οἱ ἔνοπλοι αὐτοὶ κυκλώσανε τὴν ἅμαξα καὶ πρότειναν τὰ ὅπλα τους ἀπειλητικά!

—Μὴ φοβᾶστε, κυρία! ὑψώθηκε τότε μιὰ φωνὴ μέσα στὴ σύγχυσι ποὺ ἀκολούθησε. Ὁ καπετάνιος μας δὲν θέλει τὸ κακό σας, οὔτε καὶ τῶν ἀνθρώπων σας.. Μονάχα ἀκολουθῆστε μας φρόνιμα καὶ δίχως φωνές!...

"Ενας ἀπ' τοὺς λησταές, τότε, ἔξεψε τὰ ἄλογα τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ κρατῶντας τα ἀπ' τὰ χαλινάρια, τὰ πῆρε μαζύ του κι' ἀνέθηκε τὴ δασώδη ἀνηφοριά. Δυὸ-τρεῖς ἄλλοι σκούντησαν τὴν ἅμαξα καὶ τὴν γκρέμισαν σ' ἕνα βάραθρο κοντινό, γιὰ νὰ μὴ μείνουν ἴχνη ὅποπτα στὸ δρόμο. Κατόπιν, ὅλοι μαζύ, ἐβάδισαν πρὸς τὸ λιθόκτιστο σπιτάκι, ἐκεῖ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, στηρίζοντας μὲ ἱπποτισμὸ κι' ἀβρότητα τὴν κατατρομαγμένη κυρία·

—Σὲ λίγη ὥρα, ἡ νεαρὴ γυναῖκα βρισκόταν ὁλομόναχη, σὲ μιὰ καμαροῦλα τοῦ σπιτιοῦ. "Ενα κερί, ἀναμμένο καὶ κολλημένο σ' ἕνα ξύλινο τραπεζάκι, φώτιζε ἀμφίβολα τὴ λιτὴ ἐπίπλωσι αὐτῆς τῆς καμαρούλας. Κι' ἐνῶ ἡ ὥμορφη αἰχμάλωτος κυττοῦσε δλόγυρά της, μὲ τρομαγμένη περιέργεια, ἕνα δυνατὸ σφύριγμα τὴν ἔκανε νὰ σκιρτήσῃ. Συγχρόνως, θῆμα βαρὺ ἀντήχησε ἔξω στὸν διάδρομο, ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καὶ στὸ κατῶφλι της φάνηκε ἕνας ψηλὸς κι' ἀγέρωχος νέος, μὲ μάτια φλογερὰ καὶ μέτωπο πλατύ. Φοροῦσε τὴ γραφικὴ Καλαβρέζικη ἐνδυμασία, καὶ τὸ χέρι του ἀκουμποῦσε στὴν λαβὴ ἑνὸς κυρτοῦ σὰν γιαταγάνι σπαθιοῦ.

—"Ερρικο!... 'Ερρῖκο Μπαλμίνι!... ξεφώνισε μὲ ἀπερίγραπτο τρόμο ἡ νεαρὴ κυρία, μόλις γνώρισε στὸ φῶς τοῦ κεριοῦ, τὴν ὑπερήφανη κι' εὐγενικὴ μορφὴ τοῦ νέου.

—Μάλιστα, κόμησσα ντὲ Φουκρέλ!... ἀποκρίθηκε μὲ πίκρα ὁ νέος. Εἶμαι ὁ Μπαλμίνι, ὅσο εἶσθε ἐσεῖς τώρα ἡ ἄλλοτε Βαρωνὶς Σερράλτα!..

Στέναξε θλιβερὰ ὁ νέος, ἐνῶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, καὶ προσήλωσε τὴν σπιθόβολη ματιά του στὴν κατάχλωμη κόμησσα, μὲ ἀνέκφραστη λατρεία.

—Καθῆστε, ἐξοχωτάτη!... πρόσθεσε κατόπιν. Δὲν ἔχει τὸ διπλανὸ τάχα ἕνας μελλοθάνατος ν' ἀντικρύσῃ γιὰ ὕστερνὴ φορά, τὴν μόνη ὑπαρξι ποὺ ἀγάπησε στὸν κόσμο;.. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς μέρες θὰ μὲ μπλοκάρουν, ἐπιτέλους, τ' ἀποσπάσματα καὶ θὰ πάψω ν' ἀναπνέω... Μὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ ξεψυχήσω, δίχως νὰ σὲ δῶ; Τὰ δόντια μου θὰ δάγκωναν τὴν ψυχή μου, τότε, καὶ θ' ἀρνιόντουσαν νὰ τὴν ἀφήσουν ἐλεύθερη νὰ φτερουγίσῃ!...

—Θεέ μου, τρέμω! φιθύρισε μὲ ἀγωνία ἡ κόμησσα ντὲ Φουκρέλ. Τρέμω, 'Ερρῖκε!... Μὴ μοῦ μιλᾶς τόσο ἀπαίσια, Θεέ μου!

Ὁ Μπαλμίνι σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ τοῦφερνε ἡ ταραχή του καὶ προχώρησε στὸ δωμάτιο, θηματίζοντας νευρικά. Τὰ καραούλια ἔξω σφύριζαν κάθε τόσο συνθηματικά, ἡ φλόγα τοῦ κεριοῦ σιγότρεμε στὴν καμαροῦλα, κι' ἡ κόμησσα ἔνοιωθε γοργὸ κι' ὀδυνηρὸ στὰ στήθη της τὸ καρδιοχτύπι...

—Καταραμένοι Γάλλοι!... μουρμούρισε πένθιμα ὁ Μπαλμίνι. Αὐτοὶ μὲ ἀνάγκασαν νὰ βγῶ στὸ κλαρί... Ἐκδικητὴς τῶν ὑπανθρωπιῶν τους εἰς βάρος τῶν χωριανῶν μου, κατάντησα λησταρχος γιὰ ὅλους τώρα... Κι' ἐκεῖνοι ἀκόμα ποὺ εὐεργετήθησαν ἀπ' τὸ σπαθί μου, κι' ἐκεῖνοι ἀκόμη στέλνουν προδοτικὰ στὰ ἴχνη μου τὰ ἀποσπάσματα τῶν Γάλλων!... Μά.. τί νὰ τὸ κάνω τὸ ἰσορμί μου πειά, ὅταν ἐσὺ ἡ ἴδια μοῦ ράγισες μὲ τὴν περιφρόνησί σου τὴν καρδιά;...

"Απλωσε τὸ χέρι της τρεμουλιαστὰ ἡ κόμησσα, ἴσως γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ· Μὰ θυμωμένος ὁ Μπαλμίνι, τῆς ἔριξε μιὰ ἄδια ματιὰ κι' ἐξακολούθησε μὲ ἔξαψι:

—Δὲν θέλω δικαιολογίες, κόμησσα ντὲ Φουκρέλ!... "Οσο ὁ κόμη ἤσουν ἡ γλυκειὰ μου Μαρία, ἡ κόρη τοῦ βαρώνου Σερράλτα, μποροῦσες νὰ μοῦ πάρῃς καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμη, ἂν σοῦ κάπνιζε νὰ μοῦ τὴ ζητήσῃς... Τὴν εἶχα στὰ χέρια μου, τὴ ζωή μου, τὴν ὥριζα, καὶ μὲ χαρὰ θὰ τὴ θυσίαζα γιὰ σένα.. Μὰ ἡ φτωχὴ καρδιά μου δὲν ἦταν πειὰ δική μου... Τὴν εἶχα ἀπὸ καιρὸ χαρίσει σὲ σένα, σὰν κάτι τὸ πιὸ πολύτιμο καὶ ἱερὸ ἀπ' ὅσα εἶχα... Τί σοῦφταιγε ἡ καϋμένη μου ἡ καρδιὰ καὶ τὴν κομμάτιασες ἐπιπόλαια;

Δάκρυα ζεστὰ—τύφεως, ἄραγε ἡ λύπης;—ὕγραιναν τώρα τὰ μάγουλα τῆς κομήσσης. Τὸ βλέμμα της ἱκετευτικό, προσπάθηκε στὴν γλωμὴ μορφὴ τοῦ νέου, καὶ τὰ χεῖλη της πρόφεραν ἀργά:

—Μὰ ἤσουν λησταὶς πειά, 'Ερρῖκο... Τί ἤθελες νὰ κάνω;... Τοσοι νέοι μὲ τριγύριζαν... Τὰ καλύτερα ὀνόματα τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλικῆς ἀριστοκρατίας... Πῶς μποροῦσα ν' ἀντισταθῶ στὴ θέλησι τοῦ πατέρα μου;... "Ημουν μόνη... 'Ανυπεράσπιστη... "Ισα-ἴσα, ἐσὺ μ' ἐγκατάλειψες... Μ' ἔκανες νὰ σ' ἀγαπήσω κι' ἐγὼ μὲ τὴν καρδιά μου... "Οταν ἔρχόμουν τὶς σκοτεινὲς ἐκεῖνες νύχτες στὸ ἔρημο κάσωτοῦ κήπου, κι' ἔπεφτα μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά σου, δὲν ἤταν αὐτὸ μιὰ θυσία μου γιὰ σένα;... 'Ολόψυχα σοῦ παραδινόμουν τότε, κι' ἂν δὲν λερώθηκε ἡ τιμή μου, αὐτὸ τὸ χρωστάω στὸν εὐγενικό ἱπποτισμό σου... Ἀλλὰ στόσο ὅμως, σοῦ ἀνῆκα, τότε... Γιατί νὰ μ' ἀφήσῃς καὶ νὰ γίνῃς λησταής;

'Η χλωμάδα τοῦ Μπαλμίνι ἔγινε σὰν νεκρική, τώρα. Τὰ λόγια τῆς ἀγαπημένης του ἠμέρεψαν τὴ λύσσα του.

—"Εγινα λησταὶς γιὰ νὰ χτυπήσω τοὺς καταραμένους Γάλλους! τραύλισε διστακτικά. Προτίμησα, εἶν' ἡ ἀλήθεια, τὴν πατρίδα ἀπ' τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα... Μὰ κι' ἐσὺ πειὰ δὲν περίμενες λιγάκι;... Γιὰ τὸ πεῖσμα μου παντρεύτηκες Γάλλο;

—Κι' αὐτοῦ πέφτεις ἔξω, 'Ερρῖκο!... ἀποκρίθηκε πιὸ σταθερὰ τώρα ἡ κόμησσα. Τί σοῦφταιγαν οἱ Γάλλοι;... Τόσους αἰῶνες πόρα, κυριαρχοῦν στὰ μέρη μας.. Κατάκτητὲς καὶ κατακτημένοι γίναμε ἕνας λαὸς πειά.. Μόνον ἐσὺ ἐφιλοδόξησες νὰ λυτρώσῃς τὴν Ἰταλία;.. Ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι ποὺ σὲ ἀκολούθησαν στὸ πατριωτικό, μὰ θεότρελλο δρόμο σου;... Κι' ἂν παντρεύτηκα Γάλλο, μήπως εἶμαι ἡ πρώτη;... 'Η δεύτερη;... Ἡ ἑκατοστή;... 'Η χιλιοστή;... Κι' ἐσὺ πειὰ ἤσουν τότε, νὰ μὲ λυτρώσῃς ἀπ' αὐτὸν τὸ γάμο;...

"Ενα μούγκρισμα ἀπελπισίας ἔβγηκε ἀπ' τὰ στήθη τοῦ νέου. Ἡ σκληρὴ λογικὴ ἦταν μὲ τὸ μέρος τῆς ἀγαπημένης του, κι' ὁ Μπαλμίνι δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὴν παραδεχτῇ.

Ὡστόσο, μιὰ ἄχρωμη ἐλπίδα ζωήρεψε τὰ θολά του μάτια. "Εσκυψε τὸ κορμί του, καὶ μὲ φωνὴ σιγαλή, τρεμουλιαστὴ σὰν τὴ λαχτάρα, ψιθύρισε ἀργά:

—Ὅ,τι κι' ἂν ἔγινε, Μαρία μου, θέλω νὰ τὸ ξεχάσω... "Εχουμε καιρὸ ἀκόμη, γιὰ νὰ ξαναγευθοῦμε τὴν παληά μας τυχία... Θέλεις νὰ ζήσουμε μαζύ;... "Ελα, ἀγαπημένη μου... Ἕνας ὑπόγειος δρόμος ποὺ βρίσκεται στὸ κατῶγι τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, θὰ μᾶς βγάλῃ ἴσα στὸ βάθος τῆς χαράδρας... Κι' ἀπὸ κεῖ ἀπαρατήρητοι ἀπ' ὅλους, θὰ φύγουμε στὴν ἀκρογιαλιά.. Ἀπὸ κρυ μας θἄναι ἡ Σικελία... 'Η ἀσφάλεια... 'Η εὐτυχία... Θὰ λείς νὰ φύγουμε γιὰ κεῖ;

Τὰ μάτια του τώρα κρεμάστηκαν, μὲ ἔκφρασι ἀπερίγραπτης Ἱκεσίας, στὰ χεῖλη τῆς κομήσσης. Νόμιζε κανένας, πὼς παρακολουθοῦσε μὲ ἀνησυχία τὰ τρεμουλιαστὰ ἐκεῖνα χείλη τὸ θάνατό του, ἢ τὴ ζωή του. Κι' ἡ Μαρία ντὲ Φουκρέλ, σφιγγοντας μὲ προσπάθεια τὰ πονεμένα ἀπ' τὴν ἀγωνία στήθη της, μουρμούρισε μὲ φωνὴ ραγισμένη:

—Εἶνε πολὺ ἀργά, ἀγαπημένε μου... "Ενας τίμιος στρατιώτης, ὁ ἄνδρας μου, ἐμπιστεύθηκε τὴν τιμὴ καὶ τὴν εὐτυχία του στὰ ἀδύναμα χέρια μου... Μπορεῖς ὡστόσο, καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκόμη ἂν θελήσῃς, νὰ τὰ ποδοπατήσῃς ἀσπλαχνα... Δὲν σὲ κρίνω, ὄχι.. Σ' ἀγαπῶ θαθειὰ ἀκόμη, ὅπως καὶ τότε... Κι' ὅπως καὶ τὸ σῶμα μου τότε ἦταν στὴ διάθεσί σου, δίχως ἐσὺ νὰ τὸ ζητήσῃς, ἔτσι καὶ τώρα στὸ χαρίζω... Μὰ ἄραγε θὰ τὸ ζητήσῃς ἐσύ;...

Ὁ νέος σκούπισε τὸν ψυχρὸ ἱδρῶτα του καὶ στήλωσε περήφανο τὸ κορμί του. Μιὰ ἄγρια ἀποφασιστικότης ἔλαμψε στὰ μάτια του, μὰ ἡ φωνή του ἀντήχησε μὲ ἀλλόκοτη κι' ἀπροσδόκητη γαλήνη:

—Σ' εὐχαριστῶ, Μαρία, γιὰ τὴν πεποίθησί σου σὲ μένα... Δὲν ἤταν ἄλλο.. Μόνος μου θὰ σὲ δδηγήσω κάτω στὸ δρόμο. Μὲ σύγουρη συνοδεία δυὸ-τριῶν παλληκαριῶν μου θὰ φτάσῃς στὴν Κοζέντσα... Μόνον νὰ μὲ θυμᾶσαι κάπου-κάπου καὶ νὰ προσεύχεσαι γιὰ μένα...

Δὲν πῆγε νὰ μουρμουρίσῃ ἡ δακρύβρεκτη κόμησσα, μὰ ἕνα μονῶν κινδύνου αὐτήνησε ἀπ' ἔξω. Νευρικὸς κι' ἀγριεμένος ὁ Μπαλμίνι, ἔπιασε τὴ νεαρὴ γυναίκα ἀπ' τὸ χέρι καὶ ἀνοιξε μαζύ του, λέγοντας:

—Μᾶς μπλόκαραν οἱ Γάλλοι!... Τὸ νοιώθω ἀπ' τὸ σύνθημα... Δὲν ἀδυνατοῦν νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ δρόμο... "Ελα ἀπ' τὴ χαράδρα, θὰ σὲ πάω ἴσως-ἴσως ἐκεῖ, γιὰ νὰ γλυτώσῃς ἀπ' τὶς σφαῖρες!...

Ἡ παλληκαρία τοῦ ἀρχιληστοῦ ταμπουρωνόντουσαν τώρα πίσω ἀπ' τὶς πολεμίστρες τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῶ ὁ Μπαλμίνι ἀπ' τὴ δίοδο τοῦ ὑπογείου ὡδηγοῦσε στὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐλευθερία, τὴν τρομαγμένη λατρευτή του.

—Μαρία!... Προσευχήσου γιὰ μένα! τῆς εἶπε.

—Ὁ Θεὸς μαζύ σου, ἀγαπημένε μου! ταύλισε ἐκεῖνη κι' ἔσκυψε τὸν ἀγκαλιάσῃ: Μὰ ὁ Μπαλμίνι ἦταν μακρυὰ της πειά, κυνηγημένος μὲ θία κοντὰ στὰ παλληκάρια του, ποὺ μαχόντουσαν ἀπελπισμένα.

Οἱ πολεμοῦσις ἦταν φοβερή, καὶ κάθε ἐλπίδα σωτηρίας ἀδύνατη γιὰ τοὺς πολιορκημένους. Οἱ Γάλλοι, πολυαριθμοι, κεφάτοι ἀπὸ τὴν εὔκολη ἐβαφος διαρκῶς, μπῆκαν στὸ σπίτι καὶ οἱ λόγγες τους τώρα τρυποῦσαν τὰ στήθη τῶν παλληκαριῶν τοῦ Μπαλμίνι.

Γιὰ νὰ κάνω τὴ ζωή, δίχως Ἐκείνη; μουρμούρισε ὁ νέος ἔσχατη ἀπελπισία ὁ νεαρὸς ἀρχιληστής, βλέποντας πλέον τὸ μάταιο κάθε ἀντιστάσεως.

Ἡ κόμησσα ἀπ' ὅλους, μήπως καὶ δειλιάσουν, θέλησε νὰ σώσῃ τὴ φήμη του καὶ τὴν φήμη τῶν παλληκαριῶν του ἀπ' τὴν ἀτιμωτικὴ κρεμάλα, πλησίασε ἀποφασισμένη σὰν τὸ θάνατο σ' ἕνα ξεσκέπαστο τεράστιο παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ, ὕστερα ἀπ' ὅλη ἐκείνη ἔκρηξι τῆς μπαρούτης...

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

...ος, ἀγοράζει τὰ περιττά, γρήγορα θὰ πουλήσῃ τ' ἀπα...

* * *

...τρωὸς ὁ ἥλιος, δὲν κρατάει πολὺ συχνὰ ὁ ἴδιος ὡς τὸ ...

* * *

...πὸ βαθειὰ σκέπτεται τὸ μυαλό, τόσο λιγότερο μιλάει ...ερο. Κι' ὅσο προσεκτικώτερα ἐξετάζουμε ἕνα πρᾶγμα, τόσο ...τερα δίνουμε τὴν γνώμη μας.

* * *

...αίκα εἶνε ὅλο γλῶσσα κι' ἡ φιλενάδα της ἡ ἀλεποῦ ...ρά.

* * *

...αίκα εἶνε παιδί. Τὴν διασκεδάζεις μὲ παιχνίδια, τὴν ...ρίς μὲ κολακεῖες, καὶ τὴν κατακτᾶς μὲ ὑποσχέσεις.

ΚΑΛΟΤΑΚΙΑ

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ

...ίλιος Ρὸς-Φλαθὲν ἔγινε δικαστὴς στὸ δικαστήριο τῆς ...ς, σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὸ νό... ἡλικία 25 τουλάχιστον ἐτῶν, κι' εἶχε ἀ... παρουσιάση ψεύτικες μαρτυρικὲς κα... ἔλεγε ποταμητικὰ τὴ νόμιμη ἡλικία· ...ὰ ἀνεκαλύφθη ὁ δόλος, καὶ τὸν ...ε καταφερε τοὺς φίλους του νὰ βεβαιώ... ...ε τὴν ἡλικία αὐτές, ὁ Ρὸς-Φλαθὲν ἀπάντησε:

—Ἔχω νὰ κερδίσω κι' ἐγὼ τὸ ψωμί μου γιὰ νὰ ...ω μερικὰ χρόνια, παρὰ χρήματα!...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Εἶνε τρομερὸ ν' ἀγαπᾶς, βαρὺ τὸ νὰ μὴ σ' ἀγαποῦν. Ἀλλὰ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ νὰ μὴ σ' ἀγαπᾶη ἡ ἀγαπημένη σου.

Ἀνακρέων

* * *

Τὸ φριχωδέστερο κακὸ εἶνε ἡ γυναῖκα. Εὐριπίδης

* * *

Κάθε γυναῖκα εἶνε πάντα πικρὴ συμφορὰ γιὰ τὸν ἄνδρα, ἐκτὸς ἀπὸ δύο περιστάσεις : "Οταν φιχτῆ λιποθυμισμένη ἀπὸ ἐρωτικὸ πόθο στὴν ἀγκαλιά του κι' ὅταν πεθάνῃ. Παλλαδᾶς

* * *

Ἡ γυναικεία καρδιὰ εἶνε πάντοτε εὐγνώμων διὰ τὸν ἔρωτα, ὃν ἐμπνέει καὶ σπανίως δικάζει ὡς ἔγκλημα τὴν τόλμην τοῦ αἰσθήματος.

Ἀ. Ρ. Ραγκαβῆς

* * *

Ἡ γυναῖκα εἶνε δῶρο τοῦ οὐρανοῦ στὸν ἄνθρωπο. Λεγκουβὲ

* * *

Ἡ γυναῖκα εἶνε εὐμετάβλητη σὰν τὸν ἀέρα καὶ ἐλαφρὴ σὰν τὴν ὁμίχλη. Βάλτερ Σκὼτ

* * *

Ἡ γυναῖκα ἦταν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντοτε γυναῖκα ! Δηλαδή ; πάντοτε ἀδύνατη, ἄωαλη, φιλόδοξη καὶ ἄστατη. Βιργίλιος

* * *

Οἱ ὅρκοι τῆς γυναίκας γράφονται ἀπάνω στὴν ἄμμο. Ζηνών

* * *

"Οταν ἡ γυναῖκα γίνει τριάντα χρόνων, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ξεχνάει εἶνε ἡ ἡλικία της· κι' ὅταν φτάσει τὰ σαράντα, χάνει ὁλωσδιόλου τὸ μνημονικό της. Λανκλὸ

* * *

Τῶν περισσοτέρων γυναικῶν ἡ φιλολογικὴ ἀπασχόλησις εἶνε ἡ ἐμβριθὴς μελέτη τῆς μόδας. Μπωδέν

* * *

Ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας εἶνε ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ, ποὺ μεταβάλλεται ἀκαταπαύστως, μέρα καὶ νύχτα. Βύρων

* * *

Ἡ γυναῖκα εἶνε ὁ παράθεισος τῶν ἐρωτευμένων, τὸ καθαρτήριο τῶν συζύγων, ὁ "Αδης τῆς ἀνθρωπότητος.

Μωπασσάν

* * *

Δικαιότατα ἡ 'Ιθάκη ἔγινε ξακουστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο, γιατί ἔζησε σ' αὐτὴν μιὰ γυναῖκα πιστὴ στὸν ἄνδρα της.

Μαντιὰ Σταὲλ

* * *

Ἡ γυναῖκα εἶνε γιὰ τὸν ζωγράφο μοντέλλο, γιὰ τὸν γιατρὸ ἀντικείμενον ἐξετάσεως, γιὰ τὸν χωρτὰ νοικοκυρά, γιὰ τὸν ἀπόμαχο τῆς ζωῆς νοσοκόμος, γιὰ τὸν φυσιολόγο θηλυκό, γιὰ τὸν λεπτόσωμο νέο ἄγγελος, γιὰ τὸν ποιητὴ ἄνθος, γιὰ τὸν Ἀνατόλιτη ἐπίπλο καὶ γιὰ τὸν ἄγριο φορτηγὸ ζῶο. Μπυρρὸν

* * *

'Υπάρχουν γυναῖκες, ἡ ὁποῖες προβήτιμος θὰ παντρευόντουσαν καὶ τὸν διάβολο ἀκόμη, ἀρκεῖ νὰ ἦσαν σίγουρες πὼς εἶνε πλούσιος.

Β.Οὐγκὼ

* * *

Εἶνε παρατηρημένο, ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, ἡ γάτες, ἡ σκύλες καὶ ἡ γυναῖκες ξοδεύουν τὸν περισσότερο καιρὸ γιὰ τὴν τουαλέττα τους.

Α. Μυσσὲ

* * *

Θαυμάζουμε μερικοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ μιλοῦν πολλὲς ὧρες γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα, καὶ δὲν θαυμάζουμε τὶς γυναῖκες, ποὺ μιλοῦν ἀδιάκοπα γιὰ τὸ τίποτε. Α. Ρίγκὸ

* * *

Ἡ φιλάρεσκη ὅταν γεράσει δὲν φανερώνει οὔτε τὰ χρόνια ποὺ ἔχει, οὔτε τὰ δόντια ποὺ δὲν ἔχει πειά. Πτιδὲν

* * *

'Αλλοίμονο ἂν ἡ γυναῖκες παρουσιάσθοῦν στὴ δεύτερη παρουσία μὲ τὴ μορφὴ ποὺ ἔχουν τώρα. Τότε δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανο νὰ μᾶς βάλουν σὲ πειρασμὸ καὶ μποστὰ στὸν ἴδιο τὸ Θεό.

"Αγιος Αὐγουστῖνος

* * *

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ Δημιουργοῦ εἶνε ἡ γυναῖκα. Λεσσινὺ

* * *

Καλύτερα εἶνε νὰ βρίσκεσαι ὁλομόναχος στὴν ἔρημιά, παρὰ νὰ ζῇς μὲ μιὰ γυναῖκα εὐέξαπτη, καυγατζοῦ καὶ ψεύτρα.

Σολομὼν

* * *

Ὁ Θεὸς πάντοτε εἶνε μετανοιωμένος ποὺ ἔπλασε τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μετάνοιωσε γιατί ἔπλασε τὴ γυναῖκα... Κι' ὅμως, ὅταν ἔπλασε τὴ γυναῖκα, δὲν δημιούργησε πλέον τίποτε ἄλλο, γιατί φοβήθηκε μήπως διατάξῃ καὶ καμμιὰ ἄλλη γκάφα.

Ἰ. Βὲρν

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ὁ χρυσοστόλιστος ὑπηρέτης ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κάρτα ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ Τερέζ. Ἦταν μιὰ πρόσκλησι γιὰ τὴν ἔκθεσι ζωγραφικῆς τῆς μεγάλης ἀριστοκρατικῆς λέσχης, «κατὰ σύστασιν τοῦ κ. Γκαστὸν Ντολμπρέκ, μέλους τῆς Ἑταιρείας Καλλιτεχνῶν». Παραμέρισε κατόπιν μ' εὐγένεια κι' ἄφησε τὴν Τερὲζ νὰ περάσῃ. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα μπῆκε μέσα.

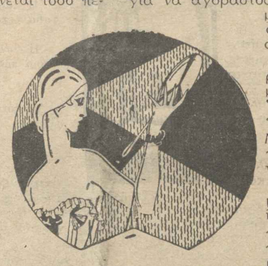
Ἡ πολυτέλεια τοῦ μεγάρου, οἱ τρόποι τοῦ χρυσοφορεμένου ὑπηρέτη, τῆς ἔκαναν τεραστία ἐντύπωσι. Πρὶν ἀπὸ δέκα πέντε μέρες, εἶχε γνωρίσει γιὰ πρώτη φορὰ τὸν κ. Γκαστὸν Ντολμπρὲκ στὸ σπίτι μιᾶς φίλης της.

—Καὶ σεῖς, κυρία, τῆς εἶχε πῆ, θἀρθῆτε στὴν ἔκθεσί μας; Ἐπιτρέψατέ μου νὰ κρατήσω τὸ ὄνομά σας.

Τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσί της, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς τοῦ τὰ ἔδινε τοῦ κάκου. Ἡ φτωχὴ ἡ Τερέζ, περιορισμένη τόσον καιρὸ στὸ σπιτάκι της, μέσα στὴ μέτρια ζωή της, δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ, ὅτι θὰ μποροῦσε ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος νὰ τὴν πρόσεχε, καὶ θὰ τῆς ἔκανε αὐτὴν τὴν τιμή. Μά, νὰ ποῦ ἕνα ὡραῖο πρωί, ὁ ταχυδρόμος τῆς ἔφερε στὸ σπίτι τὴν πρόσκλησι.

—Ἀντουάν, φώναξε μόλις διάβασε τὸν φάκελλο, μπορεῖς νὰ βάλῃς μὲ τὸ νοῦ σου τί εἶνε αὐτὸ ἐδῶ;

Ὁ Ἀντουάν, ὁ ἄντρας της, κοιμόταν ἀκόμη ἐκείνη τὴν ὥρα. Νεύριασε λιγάκι γιατὶ γιὰ μιὰ πρόσκλησι ἐκθέσεως, γιὰ μιὰ ἀνοησία, τοῦ χαλοῦσαν τὸν ὕπνο. Κάτι μουρμούρισε, γύρισε ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ καὶ ξανακοιμήθηκε. Σὲ ἄλλη περίπτωσι, ἡ Τερὲζ δὲν θὰ τὸν ἄφινε ἥσυχο καὶ θὰ τοῦ δημιουργοῦσε μιὰ ὡραία σκηνή. Μὰ τώρα, δὲν εἶχε κέφι γιὰ τέτοια πράγματα, τὸ μυαλό της ἦταν ἀλλοῦ. Τὸν ἄφησε λοιπὸν καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ γάμου τους, ἡ καλύτερα, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Ἀντουὰν ἔπαψε νὰ τῆς δείχνεται τόσο περιποιητικός, τόσο πρόθυμος ὅσο στὴν ἀρχή, ἡ πρόσκλησι αὐτὴ σὲ μιὰ τόσο ἀριστοκρατικὴ γιορτή, ἀποτελοῦσε τὸ μεγαλείτερο γεγονὸς τῆς ζωῆς της...

Ἡ μεγάλη αἴθουσα τῆς λέσχης ἦταν κατάμεστη ἀπὸ κόσμο. Κύριοι καθὼς πρέπει, κυρίες μὲ πολυτελέστατες τουαλέττες στριμωγνόντουσαν ἐμπρὸς στοὺς ὀκρίβαντας καὶ στοὺς πίνακας, σχολίαζαν τὰ ἔργα ποὺ ἔβλεπαν, φλυαροῦσαν. Ἡ μικρὴ κυρία Τερὲζ ἐνοιωσε κάποια σύγχισι μόλις βρέθηκε μέσα σ' αὐτό, τὸ τόσο ξένο γι' αὐτήν, περιβάλλον. Ὅλα ὅσα ἔβλεπε τῆς ἦσαν τόσο ἀσυνήθιστα μὲ τὴν περιωρισμένη ζωὴ ποὺ περνοῦσε... Ἄρχισε νὰ διαισθάνεται ἄγρα, μηχανικά, τὴν αἴθουσα, ὅταν ἔξαφνα αἰσθάνθηκε κάποια ἀνακούφισι. Διέκρινε τὸν κ. Ντολμπρέκ, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὴν εἶχε δῆ καὶ πήγαινε πρὸς τὸ μέρος της χαμογελαστός.

—Πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους σας νἀρθῆτε, τῆς εἶπε, κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι.

—Ἄ, κύριε Ντολμπρέκ, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, πάρα πολὺ γιὰ τὴν πρόσκλησι ποὺ μοῦ στείλατε... Μοῦ ἀρέσει τόσο, ξέρετε, ἡ ζωγραφική...

Εἶπε τὰ λόγια αὐτά, συγχισμένη λιγάκι ἀκόμα. Μὰ ἡ σύγχισί της μεγάλωσε πάλι, μόλις ἄκουσε τὴν ἀπάντησι ποὺ τῆς ἔδωσε ἐκεῖνος.

—Ἄ, ἀγαπητὴ κυρία... Ἂν πράγματι σᾶς ἀρέσει ἡ ζωγραφική, τότε δὲν πρέπει νὰ μ' εὐχαριστεῖτε διόλου. Ὅλοι αὐτοὶ ἐδῶ οἱ πίνακες μονάχα ναυτία μποροῦν νὰ σᾶς προξενήσουν, ἂν καθήσετε καὶ τοὺς κυττάξετε πολλὴ ὥρα. Ἀγαπητή μου κυρία, δὲν θὰ προτιμούσατε, ἀντὶ νὰ πλήττετε ἐδῶ, ἕνα ὡραῖο τραπέζι στὸ πλησιέστερο κέντρο;

Τὰ λόγια αὐτά, τὰ γεμάτα θρασύτητα, τὴν κατέπληξαν. Μὰ δὲν πρόκανε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Γιατὶ τράβηξε τὴν προσοχή της μιὰ νεαρὴ ἠθοποιὸς ποὺ μπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὴν αἴθουσα, ντυμένη μὲ μιὰ πολυτελέστατη τουαλέττα, μιὰ τουαλέττα ποὺ στοίχιζε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Ἡ ἐμφάνισι αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ ντραπῇ γιὰ τὸ φτωχικό ντύσιμό της καὶ σκόρπισε τὴν ὀργὴ ποὺ εἶχε αἰσθανθῆ, γιὰ τὴν πρόταση τοῦ συνομιλητοῦ της.

—Τί θέλει ἀπὸ μένα αὐτὸς ὁ Δὸν Ζουάν; εἶπε ὡστόσο σὲ λίγο μέσα της. Γιατὶ δὲν μ' ἀφίνει στὴ φτώχεια μου, στὴν ἡσυχία μου, στὴν μοναξιά μου;...

Μὰ κατάλαβε μόνη της πὼς ἡ σκέψι της αὐτὴ ἦταν πειὰ ἄτονη, πὼς ὅλη ἡ ὀργή της εἶχε ξεθυμάνει πειά. Καὶ δὲν διαμαρτυρήθηκε διόλου, ὅταν ἐκεῖνος τῆς ἐπανέλαβε:

—Θἀρθῆτε λοιπὸν νὰ φᾶμε μαζὶ μιὰ μέρα; Ναί;...

Ἡ Τερὲζ δὲν ἀπάντησε, μὰ ἡ σιωπή της αὐτὴ ἔκανε τὸν κ. Ντολμπρὲκ νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο.

—Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε; τὴν ρώτησε καὶ τὴν παρέσυρε πιὸ πέρα στὴν αἴθουσα. Βλέπετε τίποτε τὸ κακὸ στὴν πρότασί μου; Φοβᾶστε τίποτε;

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε τότε ἡ μικρὴ κυρία Τερέζ, λύνοντας τὴν ἀνώφελη σιωπή της. Τὸν ἄντρα μου! Φανταστῆτε ἂν τὸν συναντοῦσα, στηριγμένη στὸ μπρατσο σας!

Ὁ κ. Ντολμπρὲκ γέλασε.

—Αὐτὸ εἶνε ὅλο; Καὶ ὅμως, ἐγὼ ξέρω ἕναν τρόπο, ἕνα ἀπὸ φάρμακο γιὰ μιὰ τέτοια περίπτωσι, ποὺ δὲν ἀποτυγχάνει ποτέ. Ξέρω μιὰ μάσκα, καταλαβαίνετε, ναί, μιὰ θαυμάσια μάσκα, μὲ τὴν ὁποία κανεὶς, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ ἄντρας σας ἂν σᾶς ἔβλεπε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ...

Ἡ μικρὴ κυρία Τερὲζ εἶχε ἀρχίσει νὰ γοητεύεται ἀπὸ τὴν τροπὴ ποὺ ἔπαιρνε ἡ συζήτησι. Μιὰ περιπέτεια, στὰ καλὰ καθούμενα, ἔπειτ' ἀπὸ ὀχτὼ χρόνων ἀδιάφορη πληκτικὴ συζυγικὴ ζωή!... Ἄκουγε τὸν συνομιλητή της καὶ χαμογελοῦσε. Ἐκεῖνος ἐνθαρρύνθηκε καὶ ἐξακολούθησε:

—Ναί, ἀγαπητὴ κυρία, νὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως τὸ σύστημά μου... Ἡ καλύτερη, ἡ ἀποτελεσματικώτερη μάσκα γιὰ μιὰ κυρία, εἶνε μιὰ καινούργια τουαλέττα, μιὰ τουαλέττα, τὴν ὁποία ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔχει φορέσει, τὴν ὁποία φορεῖ μονάχα στὰ ραντεβοῦ της καὶ στὸ μεταξύ, τὴν κρύβει μὲ προσοχὴ στὸ δάσος τῆς γκαρνταρόμπας της... Ἀρκεῖ νὰ διαλέξῃ ἕνα φόρεμα καὶ ἕνα καπέλλο, τέτοια ποὺ δὲν συνηθίζει νὰ τὰ φορᾳ. Καὶ ὅταν προσθέσῃ σ' αὐτὰ ἕνα-δυὸ μικροπράγματα, μιὰ ὀμπρέλλα ἂς ποῦμε μὲ χτυπητὰ χρώματα, ἕνα στολίδι κάπως ἐξαντρίκ, νὰ δῆτε πῶς ἀλλάζει ἀμέσως ἡ σιλουέττα... Ἄ, εἶνε θαυμάσιο σύστημα, σᾶς βεβαιῶ! Ὁ ἄντρας σας θὰ μποροῦσε νὰ σκοντάψῃ ἐπάνω σας, χωρὶς νὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ!...

Ἡ ἀντίστασι τῆς Τερὲζ εἶχε λυγίσει ἐντελῶς. Μὰ χρειάστηκαν τρεῖς ἑβδομάδες γιὰ νὰ μαζευτοῦν σιγὰ-σιγὰ τὰ χρήματα, γιὰ νὰ ἀγοραστοῦν τὸ φόρεμα, τὸ καπέλλο, ἡ ὀμπρέλλα, τὰ μικροπράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα εἶχε μιλήσει ὁ κ. Ντολμπρέκ. Καὶ ὅλα αὐτά, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ τὸ παραμικρὸ ὁ Ἀντουάν...

Ἐπὶ τέλους, ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Ἡ μικρὴ κυρία Τερὲζ κλείστηκε στὸ δωμάτιό της καὶ μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ἄρχισε νὰ ντύνεται. Ὅταν τελείωσε, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Ὁ κ. Ντολμπρὲκ εἶχε δίκηο, ἀπόλυτο δίκηο... Μιὰ ἄλλη γυναῖκα στεκόταν τώρα μπροστά της, μιὰ ξένη, ἀγνώριστη καὶ ἄγνωστη γυναῖκα!..

Μιὰ ἄλλη γυναῖκα! Χαμογελοῦσε ἐκεῖ, μπρὸς στὸν καθρέφτη, καὶ τὸ χαμόγελό της ἦταν γεμάτο τόλμη, μυστήριο, γοητεία. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, ἀποκτοῦσε αὐτὸ ποὺ λέγεται αὐτοπεποίθησι ἡ μικρὴ κυρία Τερέζ. Γεμάτη θαυμασμὸ ἀκόμη, κύτταξε τὸ ρολόγι. Ἦταν ἕξη ἡ ὥρα.

—Αὔριο, τέτοια ὥρα, θὰ εἶμαι ἐκεῖ... ψιθύρισε. Μὰ τώρα, εἶνε καιρὸς νὰ τὰ κρύψῃς ὅλα αὐτά, μικρή μου Τερέζ...

Καὶ ὅμως δὲν τὰ ἔκρυψε, δὲν γδύθηκε. Κάθησε στὸ κανάπε, ἐκεῖ, μπροστὰ στὸν καθρέφτη, καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ θαυμάζῃ τὸν ἑαυτό της. Ὅταν ξανακύτταξε τὸ ρολόγι, ἦταν ἡ ὥρα ἑπτά.

—Εἶμαι τρελλή! ἔκανε. Ὁ Ἀντουὰν γυρίζει στὸ σπίτι, ὅπου κι' ἂν εἶνε. Κ' ἐγώ, ἀκόμη δὲν ξεντύθηκα!...

Μὰ ἔγινε σκεπτική, μόλις θυμήθηκε τὸν Ἀντουάν. Πάντως ἴσαμε τώρα, ὁ Ἀντουὰν τὴν ἐβλεπε ἄσχημα ντυμένη. Ἦταν ἀλήθεια, μιὰ ἀδικία αὐτό. Καὶ ἴσως γι' αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ τῆς δείχνεται ἀδιάφορος ὁ Ἀντουάν...

Ἔξαφνα, ἡ Τερὲζ τρόμαξε. Ὁ Ἀντουὰν γύριζε σπίτι. Ἄκουσε. κάτω, τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείνῃ ἔπειτα, ἄκουσε τὰ βήματά του στὴ σκάλα. Μόλις εἶχε ἀκόμη τὸν καιρὸ ἡ Τερὲζ νὰ γδυθῇ στὰ πεταχτά, νὰ τὰ πετάξῃ ὅλα στὸ βάθος τῆς γκαρνταρόμπας. Μά, μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι τὴν συνεκράτησε. Καί, ἔξαφνα, φώναξε δυνατά, μὲ φωνὴ ποὺ ἦταν σὰν θριαμβική:

—Ἀντουάν!... Ἀγάπη μου! Ἔλα μέσα, ἔλα ἐδῶ, νὰ δῇς τὴ ὡμορφη ποὺ εἶμαι τώρα!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Μαλέρμπ, ἦταν ἐγωϊστὴς σὲ ἀφάνταστο βαθμό. Μιὰ μέρα, ἡ πριγκήπισσα Κοντέ, γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ τοῦ εἶπε:

—Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δείξω τοὺς ὡραιότερους στίχους τοῦ κόσμου.

—Συγγνώμη, κυρία, τὴν διέκοψε ἀμέσως ὁ ποιητής. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κοπιάσετε. Τοὺς εἶδα, γιατί, ἀφοῦ ἔπρεπε ὅτι εἶνε οἱ ὡραιότεροι στίχοι τοῦ κόσμου, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε δικοί μου!

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ἀθηναϊκὸ Χρονικό

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀ, μικροῦλα μου, μικροῦλα μου, αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ πέσῃς στὴ φάκα ποὺ σοῦστησα!...

. . . . . .

('Απ' τὸ **Ἡμερολόγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη**)

Συνέχεια.—Πόσο εἶμαι λυπημένη, Θεέ μου!

Ὁ Λέανδρος ἔφυγε τὸ πρωΐ.

Ξύπνησε πρὶν ἀπ' τὸν πατέρα του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ μιλήσῃ.

Ἦταν χλωμός, χλωμὸς πολύ...

Τὰ μάτια του βούρκωναν κάθε τόσο...

Νόμιζα προσπαθοῦσα νὰ τοῦ δώσω κουράγιο, νὰ τὸν παρηγορήσω...

Τί δύναμι ἔχουν τὰ λόγια στὶς περιστάσεις αὐτές;

Ἔλεγε τὶς βαλίτσες του καὶ τὰ χέρια του τρέμανε.

Δυὸ-τρεῖς φορὲς σωριάστηκε σ' ἕνα ντιβάνι, ἀποκαμωμένος, κι ἂς εἶχε βδομάδες ὥρες πολλὲς καὶ νὰ εἶχε ἀπαυδήσῃ.

—Θάρρος, παιδί μου, θάρρος, σὲ παρακαλῶ! τοῦ ψιθύρισα.

Δὲν μοῦ ἀπάντησε.

Τὰ μάτια του μόνον ἄστραψαν κι' ἡ ὄψις του φλογίστηκε. Εἶχε κόκκινος σὰν παπαροῦνα. Κι' ἁρπάζοντας ἕνα μεγάλο χαρτὶ ποὺ βρισκόταν πάνω σὲ μιὰ ἐταζέρα, θέλησε νὰ ὁρμήσῃ στὴν κρεββατοκάμαρη τοῦ πατέρα του.

Ἔτρεξα καὶ στάθηκα μπρὸς στὴν πόρτα.

—Παιδί μου! φώναξα. Ἔλεος, σὲ ἱκετεύω!...

—Ἄφησέ με νὰ τὸν σκοτώσω, μητέρα! μοῦ ἁρπαξε ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια του. Ἄφησέ με νὰ βυθίσω τὸ ψαλίδι αὐτὸ στὴν πρόστυχη καρδιά του...

Παρακάστηκα νὰ τὸν παρακαλέσω θερμά, χρησιμοποιῶντας μὲ δυνατὰ ἀναφυλλητά, γιὰ νὰ δεχθοῦ μοῦ δώσῃ τὸ ψαλίδι καὶ νὰ ξανακαθήσῃ ἥρεμος κάτω, στὴ θέσι του.

Ὁ Ἀρτέμης κοιμόταν ἀκόμα εὐτυχῶς τὴν παρηγοριὰ μου ἦταν μεγάλη.

Ἀναπνοῦσαν.

Ἔμπηκα στὴν ταράτσα καὶ κάθησα, παρ' ὅλη τὴν κούρασί μου ποὺ κανε.

Ὁ Λέανδρος ἤρθε καὶ κάθησε πλάϊ μου.

Ἦταν ἀκίνητος.

Ἔπρεπε νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς, Φλώρα, μοῦ εἶπε, δὲν θὰ μείνῃς μόνη μαζύ του, κατ' οὐδένα λόγο.

Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Λέανδρε.

Κι' ἂν ὁ πατέρας ἐπιμείνει ;

Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ ξεφύγω.

Ἐγκαιρωτοῦ, Φλώρα! Ἄ, ἂν ἤξερες πόσο φοβοῦμαι ὅτι τρελλαθῶ!...

Ἐμείναμε ἐκεῖ πολὺ ὥρα. Βροῦμενη καὶ ἡ ψυχραδίτσα ποὺκανε ἔπρεπε νὰ πειράξῃ. Μπῆκα στὸ σπίτι καὶ ἔφερα τὸ παλτό μου. Αἰσθανόμουν δυνατὸ κρύο.

Ἄρχισε νὰ σὲ συνοδεύσω λίγο ; εἶπα στὸ Λέανδρο.

Ἐκεῖνος ἁπλώθηκε καὶ μ' ἀπάντησε :

—Μητέρα!... Μὰ δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ ὁ πατέρας.

Ἔμεινα στὴν ταράτσα.

Ἀκολουθοῦσαμε τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσω καθαρὸ ἀέρα.

Ὁ Λέανδρος ἔκανε τὶς τελευταῖες του ἑτοιμασίες.

Ὁ πατέρας βγῆκε κι' αὐτὸς στὴν ταράτσα, χωρὶς νὰ μοῦ ἀντιληφθῇ, ἔτσι ποὺ ἤμουν βυθισμένη στὶς σκέψεις. Μὲ πλησίασε σιγὰ κι' ἀδιάφορα, σὰν νὰ μὲ ἔβλεπε γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχαμε νὰ μᾶς χάσῃ, μ' ἀγκάλιασε παράφορα :

Τὸν παρακολουθοῦσα κι' ἡ καρδιά μου ράγιζε, κομματιαζόταν...

—Φλώρα!... Φλώρα!...

Τινάχτηκα ὀρθή, γεμάτη τρόμο.

—Λέανδρε!...

Μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῶ.

Μ' ἔσυρε ἐπάνω στὸ στῆθος του ἀπότομα καὶ μὲ φίλησε πολλὲς φορὲς στὸ στόμα, στὰ μάτια...

Ζαλισμένη, μεθυσμένη, τρέμοντας ἀπὸ φόβο καὶ εὐτυχία, ἀπὸ ὀδύνη καὶ ἔρωτα, ἔτρεξα καὶ μπῆκα στὸ σπίτι.

Ἦταν πολὺ ἑνωρὶς ἀκόμα εὐτυχῶς.

Δὲν μᾶς εἶδε κανείς... κανείς.

Σὲ λίγο ξύπνησε ὁ Ἀρτέμης.

Ντύθηκε γρήγορα καὶ ἤρθε στὴν τραπεζαρία.

Οὔτε τόλμησα νὰ τοῦ ζητήσω νὰ συνοδεύσω τὸ Λέανδρο. Ἦταν τόσο κατσούφης!...

Μίλησε μὲ τὸ Λέανδρο καὶ τοὔδωσε κατόπιν διάφορα χαρτιά.

Ἡ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ ἔφτασε.

Ὁ Λέανδρος χαιρέτησε ψυχρὰ τὸν πατέρα του καὶ ὕστερα ἐμένα.

Πῶς χτυποῦσε, Θεέ μου, ἡ καρδιά μου!

Τὸ χέρι του ἔτρεμε καθὼς ἔσφιξε τὸ δικό μου.

—Καλὴ ἀντάμωσι, μαμᾶ!

—Στὸ καλό, παιδί μου!

Ἡ φωνή του ἦταν πνιγμένη.

Ἐγὼ μόλις μπόρεσα νὰ προφέρω τὶς λέξεις αὐτές.

Ἂν καὶ εἶχα φορέσει τὸ πανωφόρι μου, ἔτρεμα σὰν νὰ ἤμουν ἄρρωστη.

Ὁ Λέανδρος βγῆκε στὸ διάδρομο, χωρὶς νὰ πῇ ἄλλη λέξι.

Τὸν παρακολουθοῦσα κι' ἡ καρδιά μου ράγιζε, κομματιαζόταν.

Ἀντιθέτως, ὁ Ἀρτέμης εἶχε ἕνα ὕφος θριάμβου. Τὰ μάτια του γυαλοκοποῦσαν ἀπὸ μοχθηρία, ἀπὸ κακία, ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Πρὶν περάσει τὸ χώλ καὶ κατέβῃ τὴ σκάλα ὁ Λέανδρος, γύρισε καὶ μᾶς ἔριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα, ἕνα βλέμμα ποὺ λέγε πολλά.

Ἄρπαξε ὕστερα τὸ καπέλλο του ἀπ' τὴν κρεμάστρα καὶ κατεβῆκε τρία-τρία τὰ σκαλοπάτια.

Ἡ ὑπηρέτρια μὲ τὶς βαλίτσες τὸν ἀκολούθησε.

Στὸ δρόμο περίμενε ἕνα αὐτοκίνητο...

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ τελευταῖο ἐκεῖνο βλέμμα τοῦ Λεάνδρου.

Εἶδε τὴ λύπη καὶ τὴν ἀγωνία ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό μου...

Εἶδε τὴ λάμψι τῆς κακίας στὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα του. Καὶ κατάλαβε ὅτι μ' ἄφηνε φεύγοντας στὰ νύχια τοῦ λύκου.

Ὅταν ἄκουσα τὸ αὐτοκίνητο ν' ἀπομακρύνεται, ὅταν κάθε θόρυβος ἔσβυσε στὸ βάθος τοῦ δρόμου, κάθησα σ' ἕνα κάθισμα, γιὰ νὰ μὴ σωριαστῶ στὸ πάτωμα.

Ὁ Ἀρτέμης ἐστέκε ἀντίκρυ μου καὶ μὲ κυττάζε μὲ σκληρὴ εἰρωνεία, μὲ ἱκανοποίησι.

Τώρα πειὰ ἤμουν στὴ διάθεσί του, μόνη, ἔρημη, ἀπροστάτευτη. Ὁ Λέανδρος ἔφυγε, ἡ μητέρα μου εἶνε ἄρρωστη. Ὁ Θεὸς μόνον μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ...

Ἄξαφνα, ἐνῶ ἔκανα τὶς σκέψεις αὐτές, ἄκουσα τὴν εἰρωνική, τὴ σκληρή, τὴ χλευαστικὴ φωνὴ τοῦ Ἀρτέμη :

—Τί ἔχεις, ἀγαπητή μου ;

—Εὐχαριστῶ... τίποτε, ἀπάντησα.

—Φαίνεσαι ἄρρωστη, ὡστόσο...

—Δὲν ἔχω τίποτε.

—Σᾶς λύπησε τόσο ἡ ἀναχώρησις τοῦ Λεάνδρου ;

—Ναί, ἀρκετά. Νομίζετε πὼς δὲν πρέπει ν' ἀγαπῶ τὸ παιδί μου ;

—Ὦ, ὄχι, κάθε ἄλλο μάλιστα. Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς εἶσαστε πολὺ τρυφερή, πολὺ στοργική...

Ἡ φωνή του, ἐνῶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, εἶχε γίνει ἐξαιρετικὰ σκληρή. Δὲν ἦσαν λόγια αὐτά, ἦσαν μπάτσοι, μαχαιριές.

Προσποιήθηκα ὡστόσο ὅτι δὲν κατάλαβα τίποτε.

Ὁ Ἀρτέμης βημάτισε λίγο μέσα στὴν τραπεζαρία μπροστά μου κι' ἔπειτα βγῆκε καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο του.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι.

. . . . . .

Καὶ τώρα ; Τώρα εἶμαι μόνη μὲ τὴ μεγάλη μου λύπη. Ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκα τόσο μόνο κι' ἔρημο τὸν ἑαυτό μου...

Τί θ' ἀπογίνω, Θεέ μου!

Τί σκοποὺς ἔχει ὁ ἄνθρωπος αὐτός ;

Πρέπει νά πάω νὰ δῶ τὴ μητέρα μου. Θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ σηκωθῆ, κι' ἄρρωστη ἀκόμα, καὶ νάρθη σπίτι. Ἄλλος τρόπος σωτηρίας δὲν ὑπάρχει...

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

Τὴν ἑπομένη.—Ἔχασα κάθε ἐλπίδα...

Ἡ μητέρα μου εἶνε ἀρκετὰ σοβαρὰ ἄρρωστη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεββάτι. Τῆς ἐξήγησα τοὺς φόβους μου. Μά δὲν θέλει, δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη τὴν ἀλήθεια.

Ἀντιθέτως, μὲ συμβούλεψε νὰ εἶμαι ἥσυχη, ἐφ' ὅσον βρίσκομαι κοντὰ στὸ σύζυγό μου.

Καὶ τώρα ;...

Ζήτησα ἐπίσης ἀπ' τὸν Ἀρτέιμη νὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ πάω νὰ μείνω κοντὰ στὴν ἄρρωστη μητέρα μου. Μὰ μοῦ ἀρνήθηκε.

—Ἐπῆγα καὶ εἶδα τὴ μητέρα σας, μοῦ εἶπε. Δὲν ἔχει τίποτε. Αὔριο-μεθαύριο θὰ σηκωθῆ...

Ἔτσι καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας δὲν μοῦ ἀπόμεινε. Πρέπει νἄχω τὰ μάτια μου τέσσερα. Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι πολύ, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄθλιος μοῦ ἑτοιμάζει κάποια ἀτιμία...

Τί ἀκριβῶς, δὲν ξέρω.

Ὡστόσο, ἔλαβα ἀπὸ χτὲς τὰ μέτρα μου.

Κλειδώνω ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς μου. Πρὶν κοιμηθῶ, κυττάζω καλὰ τὴν κλειδωνιά. Εἶνε ἱκανὸς νὰ τὴν ξεβιδώση ἀπὸ ἐνωρίς. Γιὰ ὅλα εἶνε ἱκανός. Ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ χειρότερο ἔγκλημα...

Διαβάζω στὴ μορφὴ του καὶ στὸ βλέμμα του τοὺς ὕποπτους σκοπούς του. Ζῶ μέσα σὲ μιὰ ἀφάνταστη ἀγωνία. Φοβοῦμαι, τρέμω καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἴσκιο μου. . . . . .

. . . . . .

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.—Τὸ κακὸ ξέσπασε ἀπρόοπτα.

Τὰ γεγονότα ἦρθαν ραγδαῖα, ἀφάνταστα, μυθιστορηματικά

Νομίζω καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκόμα πὼς ὀνειρεύομαι.

Ναί, ναί, βλέπω ἕνα κακό, ἕνα πολὺ κακὸ ὄνειρο. Καὶ δὲν ξέρω, Θεέ μου, ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω. Τὸ σχέδιο τοῦ Ἀρτέμη ἦταν σατανικό. Μ' ἐμπλεξε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ εἰσχωρήση κανεὶς στὸ μυαλὸ ἑνὸς καταχθονίου ἀνθρώπου ;

Θὰ συγκεντρώσω τὴν ψυχραιμία μου καὶ θὰ διηγηθῶ τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά, ὅπως ἀκριβῶς συνέβησαν.

Τίποτα τὸ ὑπερβολικὸ δὲν θὰ προσθέσω. Κανένα ψέμμα. Μάρτυς μου ὁ Θεός!...

Προχτὲς τὸ βράδυ, μόλις ἦρθε ὁ Ἀρτέμης στὸ σπίτι, μοῦ εἶπε :

—Πέρασα ἀπὸ τὴ μαμᾶ σας. Ἔχει πάλι πυρετό. Τὴν εἶδα πολὺ ἐξαντλημένη. Τί κρῖμα!...

Ὁμολογῶ ὅτι σάστισα, ἀκούγοντας τὰ λόγια του.

—Ἡ κατάστασις τῆς μαμᾶς ἐπιδεινώθηκε! φώναξα. Θεέ μου!... Γιατὶ νὰ μὴ μ' ἀφήσετε νὰ πάω νὰ μείνω μαζύ της ;

—Ἡσύχασε, Φλώρα, μοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη ὁ Ἀρτέμης. Δὲν πρέπει νὰ ταράζεσαι ἔτσι. Αὐτὰ ἔχουν ἡ ἀρρώστειες, παιδί μου.

—Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ τὴ μαμᾶ, φώναξα.

—Τώρα ;

—Τί θὰ πῆ τώρα ; Καὶ μεσάνυχτα ἂν ἦταν κι' ἂν χιόνιζε, ἐγὼ θὰ πήγαινα.

—Καλά, Φλώρα. Αὐτὸ δείχνει τὴν ἀγάπη ποῦχεις στοὺς γονεῖς σου. Κι' ἀφοῦ ἐπιθυμεῖς νὰ πᾶς τώρα ἀμέσως, θὰ πᾶμε μαζύ.

Τὰ λόγια του μὲ συγκίνησαν.

Ὁ Λεάνδρος γύρισε καὶ μᾶς ἔρριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα...

—Δὲν εἶσαστε κουρασμένος ; ρώτησα.

—Τί σημασία ἔχει αὐτό, παιδί μου ; Θὰ σὲ συνοδεύσω, πολὺ εὐχαρίστως μάλιστα.

—Εὐχαριστῶ!... Εἶσαστε καλός!...

Ὁ Ἀρτέμης δὲν ἀπάντησε.

—Εἶμαι βέβαιη ὅμως ὅτι τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ καρδιά του θὰ πλημμύριζε ἀπὸ ἱκανοποίησι. Τὸ κόλπο του ἔπιασε. Εἶχα ἀργήσει νὰ μπερδεύουμαι στὰ δίχτυα του.

Ντύθηκα γρήγορα-γρήγορα καὶ κατεβήκαμε, χωρὶς νὰ καθήσουμε στὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ βάλω τίποτε στὸ στόμα μου, οὔτ' ἐγώ, οὔτε αὐτός.

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα περίμενε ἕνα αὐτοκίνητο. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ σ' ἄλλη περίστασι θὰ μὲ σκανδάλιζε, θὰ μ' ἔβαζε σὲ ὑποψίες. Μὰ τὶς στιγμὲς αὐτὲς ἤμουν τόσο ἀναστατωμένη, ὥστε δὲν τὸ πρόσεξα

Μπήκαμε στὸ αὐτοκίνητο καὶ πήγαμε στὸ πατρικό μου σπίτι. Ἀνέβηκα γρήγορα-γρήγορα ἐπάνω κι' ἔτρεξα στὴν κρεββατοκάμαρη τῆς μαμᾶς.

Ὁ Ἀρτέμης δὲν μοῦ εἶχε πῆ ψέμματα. Βρισκόντουσαν ὅλοι στὸ πόδι. Τὸ σπίτι ἦταν κατάφωτο. Ἡ καϋμένη ἡ μητέρα μου, εἶχε δυνατὸ πυρετό. Ὡστόσο, μ' ἀναγνώρισε ἀμέσως, ἅπλωσε τὰ χέρια της καὶ μὲ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ Ἀρτέμης μπῆκε ἀμέσως κατόπιν. Χαιρέτησε καὶ κάθησε.

Ἡ μητέρα μου ἦταν καλύτερα ὡς τὸ μεσημέρι. Ἄξαφνα ὅμως τὴν ἔπιασε δυνατὸς πυρετός. Ὁ γιατρὸς τὸν ὁποῖο ἐκάλεσαν ἀμέσως, καθησύχασε τὸν πατέρα μου. Τοῦ ἐξήγησε ὅτι ὁ πυρετὸς αὐτὸς δὲν ἦταν ἐπικίνδυνος. "Οτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ὑποτροπῆς τῆς νόσου. Ἀντιθέτως, ἦταν ὁ «τελευταῖος σπασμὸς της», μπορεῖ νὰ πῆ κανείς. Μαζὶ μὲ τὸν δυνατὸ πυρετό, ἡ νόσος θὰ ὑποχωροῦσε καὶ ἡ μητέρα μου θὰ γινόταν καλά, ἐντελῶς καλά.

Ἡ πληροφορίες αὐτές, τὶς ὁποῖες μοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας μου, μὲ ἡσυχάσανε. Μὰ τὶς πληροφορίες αὐτὲς τὶς ἤξερε κι' ὁ Ἀρτέμης. Γιατὶ τότε δὲν μοῦ εἶπε τίποτε ; Γιατί μ' ἀναστάτωσε ἔτσι ;

Τὶς σκέψεις αὐτὲς τὶς κάνω τώρα, ἐκ τῶν ὑστέρων. Τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες δὲν ἤμουν σὲ θέσι νὰ σκεφτῶ τίποτε. Εἶχα παραζαλιστῆ κι' αὐτὸ μοῦ στοίχισε πολύ. Γιατί, ἂν διατηροῦσα τὴν ψυχραιμία μου καὶ σκεφτόμουν λίγο, θὰ καταλάβαινα, θὰ ἐμάντευα ἀσφαλῶς πολλὰ πράγματα.

Ναί. "Οπως κατάλαβα ὕστερα ἀπ' ὅσα μοῦ . συνέβησαν, ὁ Ἀρτέμης εὐχαριστήθηκε ποὺ βρῆκε τὴ μητέρα μου μὲ πυρετό, ὅτι πέρασε μόνος του ἀπὸ τὸ σπίτι. Εὐχαριστήθηκε πάρα πολὺ μάλιστα, γιατὶ ἔτσι τὰ πράγματα τοῦ ἐρχόντουσαν πιὸ βολικά, προκειμένου νὰ ἐκτελέση τὸ βδελυρό του σχέδιο. Σκοπίμως λοιπὸν δὲν μοῦ εἶπε ὅτι ὁ πυρετὸς τῆς μητέρας μου ἦταν περαστικός. Σκοπίμως μοῦ ἔκρυψε τὴν γνωμοδότησι τοῦ γιατροῦ. Σκοπίμως μ' ἀναστάτωσε καὶ μὲ κατατρόμαξε, γιὰ νὰ μὲ παρασύρη ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Καὶ τὸ κατάφερε...

"Αν τὶς σκέψεις αὐτὲς ποὺ κάνω τώρα τὶς ἔκανα ὅταν ἔπρεπε, τὸ κακὸ θὰ προλαμβανόταν ἴσως. Τὰ σχέδια τοῦ Ἀρτέμη θὰ ναυαγοῦσαν. "Ισως, λέω. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς κακίας. τῆς πονηρίας, τῆς βδελυγμίας...

Ἐμείναμε στὸ πατρικό μου σπίτι πλέον ἀπὸ δυὸ ὥρες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Ἀρτέμης ἦταν ὁμιλητικός. Τίποτε δὲν ἔδειχνε. τίποτε δὲν φανέρωνε τὰ ἄτιμα καὶ κακοήθη σχέδιά του.

Ἔπαιζε τὸ ρόλο του τόσο καλά, ὥστε μὲ ἀποκοίμησε, ἀνάμεσα κι' ἐμένα ποὺ εἶχα ὡστόσο ὑποσχεθῆ στὸ Λέανδρο καὶ στὸν ἑαυτό μου νὰ φυλάγουμαι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν.

Πλησίαζαν μεσάνυχτα, ὅταν ἀποφασίσαμε νὰ φύγουμε.

Ἡ μητέρα μου ἦταν τώρα πιὸ ἥσυχη.

Ὁ πυρετὸς ἄρχισε νὰ τῆς πέφτη.

Μολαταῦτα, ὁ Ἀρτέμης, γιὰ νὰ μοῦ θυμᾶται, φαίνεται, κάθε ὑποψία, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

—Θέλεις νὰ μείνης κοντὰ στὴ μητέρα σου ἀπόψε, Φλώρα ;

Τὸ κόλπο του αὐτὸ ἦταν ἐπικίνδυνο γι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τέλειο. "Επαιζε ἕνα του ἀκόμα ἀτοῦ καὶ βγῆκε κερδισμένος.

Ἡ ψευτοκαλωσύνη του αὐτὴ μὲ κατασυγκίνησε.

—Ναί, ναί, εὐχαριστῶ, τὸ ἐπιθυμῶ πολύ, τοῦ εἶπα.

Ἡ μητέρα μου ὅμως, ποὺ ἄκουσε τὴν πρότασι τοῦ Ἀρτέμη, γύρισε καὶ μοῦπε :

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑ «ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ» ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΔΥΟ ΘΕΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὁ Ν' Ἀννούντσιο νέες ποιητὴς στὴ Ρώμη. Ἡ πρώτη του γνωριμία μὲ τὴν Σάρα Μπερνάρ. «"Ημουν πάντα δειλός...» Ἡ «πρεμιέρα» τῆς «Νεκρᾶς Πόλεως» στὸ Παρίσι. Ἡ Λύπη τοῦ Ντ' Ἀννούντσιο. Ἡ Ἐλεονώρα Ντοῦζε καὶ τὸ «"Ονειρο ἀνοιξιάτικης αὐγῆς». Ἡ ἀγωνία τοῦ ποιητοῦ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς «πρεμιέρας», κλπ.

ΟΥ μένει ἀκόμη, ἂν καὶ κάτως σβυσμένη, ἡ ἀνάμνησις τῆς λατρείας μου γιὰ τὴν τέχνη τῆς Σάρας Μπερνάρ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤμουν ἀκόμη φοιτητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ρώμης κι' εἶχα ἐκδόσει κάλας μερικὲς συλλογὲς στίχων μου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς «Τρίτης Ρώμης», μὲ τὶς ζωηρὲς ἐλπίδες, τὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον, τοὺς πόθους γιὰ μιὰ νέα Ἰταλία. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ τὴν ἔχω περιγράψει στὸ μυθιστόρημά μου «Ἡ Παρθένες τῶν Βράχων». Ὁ ἐθνικός μας ποιητής, ὁ Καρντοῦτσι, σ' ἕνα ὡραῖο δίστιχό του, ποὺ τὸ ξέραμε ὅλοι, εἶχε διακηρύξει :

«Ἡ ἄτυχη Ἰταλία ζήταγε τὴ Ρώμη.
Καὶ τῆς δώσαν τὸ Βυζάντιο !»

Ἐμεῖς, μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ φλογεροὺς νέους, δώσαμε ἱστορικὲς φιλονικοὺς μάχες. Ὡς ὄργανό μας εἴχαμε ἕνα περιοδικό, ποὺ ἔβγαινε σὲ δεκαπενθήμερες ἐκδόσεις : «Τὰ Βυζαντινὰ Χρονικά». Αὐτὸν τὸν τίτλο, τὸν εἶχε προτείνει ἀπὸ τοὺς θριαμβευτικοὺς ἰάμβους τοῦ Καρντοῦτσι.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ μας, ἦταν ἕνας παράξενος τύπος. Ἀντὶ νὰ γράφη γιὰ τὰ ποιήματά μου, μοῦ εἶχε ἀνοίξει πίστωση σ' ἕνα ἀνθοπωλεῖο καὶ σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, ἀπ' ὅπου ἀγόραζα λουλούδια καὶ γλυκίσματα γιὰ τὶς φίλες μου. Μὰ ἔτσι πλήρωναν καὶ τὸν Καρντοῦτσι, τὸν ἀδελφό μας, ἐκεῖνα τὰ χρόνια : Τοῦ ἐστελναν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἕνα ἑκατοντάρικο μ' ἕνα περίφημο καὶ δυνατὸ κρασί της Σαρδηνίας. Τὰ λουλούδια μου τὰ ποιήματα κι' ἔτσι πληρωνόντουσαν οἱ στίχοι. Μήπως οἱ παλαιοὶ ζωγράφοι δὲν ἔφτιαναν πίνακες γιὰ ἕνα ζευγαράκι παπαγάλοι ἢ γιὰ ἕνα σακκὶ ξερὰ κουκιά ;

Ἔτσι πρωί, λοιπόν, σὰν μιὰ θεά, ποὺ κατεβαίνει στοὺς θνητούς, μέσα σὲ μιὰ νεφέλη ἀποθεώσεως, ἦρθε πρὸς ἐμᾶς, τοὺς νεαροὺς Λατίνους, ποὺ εἴμαστε μεθυσμένοι ἀπὸ ποίησι κι' ὁμορφιά, ἦρθε ἡ Σάρα Μπερνάρ, ἡ περίφημη τραγῳδός, ποὺ ἦταν τότε στὶς δόξες της.

Τὰ μεγάλα καὶ φλογερὰ μάτια τῆς τραγῳδοῦ δὲν πυροπολοῦσαν μονάχα τὸ πρόσωπό της. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔρριξαν τὸν σπινθῆρα τῆς ματιᾶς τους πάνω της, πυροπόλησαν ὁλόκληρη τὴ Ρώμη.

Τὸν ἐφοβᾶς εἶχαμε ἐκδόσει σὲ μιὰ ὑπέροχη ἔκδοσι ἕνα ἀπάνθισμα, ποὺ εἶχε μ' ἕνα μελάνι ζωηρὸ σὰν τὸ αἷμα τῶν φλογερῶν νειάτων μας, τὸ πιὸ καυχησιάρικο τυπογραφικὰ στοιχεῖα ἐλζεβίρ καὶ μὲ τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους Ὁλλανδοὺς τυπογράφους, ἀπὸ τὰ ποιήματα καὶ τὰ πεζὰ ἔργα ποὺ εἶχαν δημοσιευθῆ στὸ περιοδικό μας. Αὐτὴ δὲ ἡ ἔκδοσις ἦταν σὰν μιὰ Βίβλος τῆς Ἰταλίας ποὺ ἀναγεννιόταν.

Ἡ κλῆσις ἔπεσε σὲ μένα νὰ προσφέρω στὴ θεία καὶ ὑπέροχη τραγῳδὸ τὸ Ἀπάνθισμα. Ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῶ μπρὸς στὰ φοβερὰ μπροῦσα, γιὰ νὰ δείξω πιὸ σκοτεινὸ τὸ μυστήριο. Κι' ἔτσι δοκίμασα γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πίκρα τῶν νεαρῶν δαφνῶν μου.

Αὐτὴ ἡ παληὰ δειλία δὲν μὲ παράτησε ποτέ. Ἀκόμα κι' ὅταν πῆγα στὸ Παρίσι, ὅπου ἡ Σάρα Μπερνάρ, μὲ βασιλικὴ γενναιοψυχία, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι ν' ἀνεβάση στὸ θέατρο τὴν πρώτη τριγωδία τοῦ νεαροῦ ἀγνώστου, ποὺ εἶχε ἀφήσει πάνω στὸ τραπέζι της τὴν ἔκδοσι τῶν στίχων του. Πάντα ἤμουν σιωπηλὸς καὶ δειλός. Μὰ ὅπως καὶ σήμερα, ἔτσι καὶ τότε, ἔγραψαν ὅτι ἐξεφώνησα λόγους μὲ θεατρικὴ ἔμφασι, συνοδεύοντάς τους μὲ γελοῖες καὶ κωμικὲς χειρονομίες, καὶ γελοῦσαν μὲ τὰ παρδαλά χρώματα τοῦ λαιμοδέτη μου. Κι' ὅμως, τὸ βράδυ τῆς «πρεμιέρας» τοῦ ἔργου μου, ὅταν εἶδα ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο τὰ μεγάλα προγράμματα, μελαγχόλησα κι' ἄρχισα νὰ τριγυρίζω μονάχος μέσα στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ...

Αὐτὴ ἡ παράστασις τοῦ ἔργου μου «Ἡ Νεκρὰ Πόλις», στὸ θέατρο «Ρενεσάνς», μοῦ ἄφησε μιὰ ἱερὴ ἀνάμνησι κι' ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ὁλωνῶν μου. Δὲν ξεχνῶ, ὡστόσο, ὅτι πρὶν ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτό, ἡ Ἐλεονώρα Ντοῦζε εἶχε παίξει στὸ Παρίσι πάλι τὸ «"Ονειρο Ἀνοιξιάτικης Αὐγῆς». Κι' αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις εἶνε γιὰ μένα σὰν μιὰ πραγματικὴ ἀνοιξις. Εἶνε μιὰ ἀνάμνησις κάτασπρη κι' εὐωδιαστή, σὰν τὰ μυθυστικὰ γιασεμιά. "Ἤξερα ὅτι ἡ Ἐλεονώρα Ντοῦζε, με τὴν ὑπέροχη μεγαλοψυχία της, εἶχε σκοπὸς νὰ τρελλὴ σπατάλη «τ' ἄχραντα γιασεμιὰ τῆς ψυχῆς της στὸν κῆπο τῆς γλυκειᾶς Ἰσαβέλλας, τῆς ἡρωϊδος τοῦ τραγικοῦ ποιήματός μου». Ἐγὼ τότε βρισκόμουν στὴ Ρώμη. Καθόμουν σ' ἕνα ψηλὸ πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ, στὴ σιωπηλὴ ὁδὸ Γκρεγκοριάνα, ἀπέναντι στὸ παληὸ μέγαρο Τσουκάρι, ὅπου καθόταν ἄλλοτε τὸ «Παιδὶ τῆς Ἡδονῆς». Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου ἔβλεπα ἕναν μεγάλο ἐξώστη, στολισμένον μὲ λουλούδια. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω χαιρόταν κανεὶς τὸ θεῖον δράμα τῆς Ρώμης, ποὺ ἦταν τυλιγμένη μέσα στὸ λεπτὸ πέπλο τῆς πρωϊνῆς ὁμίχλης, ἕνα ὅραμα, ποὺ ἤμοιαζε μὲ μιὰ φευγαλέα ὀπτασία.

Δὲν μποροῦσα τότε νὰ πιστέψω ὅτι ἦταν ἀλήθεια, ὅτι εἶχε γίνει πραγματικότης, ἕνα ὄνειρο σὰν κι' αὐτό : "Ἕνα ποίημα, ποὺ εἶχα γράψει μέσα σ' ἕνα βράδυ, κάτω ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες ἀμυγδαλιὲς τῆς λίμνης τοῦ Ἀλμπάνε, γιὰ ἕνα μονάχα πρόσωπο, γιὰ μιὰ μονάχα γυναῖκα ἢ καὶ γιὰ δυὸ πρόσωπα, γιὰ κείνην καὶ γιὰ μένα, θὰ παιζόταν μπροστὰ στὸ μυστηριῶδες καὶ παντοδύναμο αὐτὸ κοινό, ποὺ λέγεται «Παρίσι» !...

Ζοῦσα λοιπὸν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα καὶ τὰ πιὸ ὥμορφα ὄνειρα τῆς νεότητός μου. Γιὰ νὰ ξεγελάσουν τὴν ἀνυπομονησία μου, μοῦ εἶχαν φέρει ἕνα πλῆθος μπουκέτα ἀπὸ γιασεμιά. Νεαροὶ φίλοι μου, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποὺ μοῦ ἔκαναν συντροφιά, ἐπανελάμβαναν μὲ τὶς δροσερὲς φωνές τους τοὺς πιὸ ὥμορφους στίχους τοῦ ἔργου μου. Τὸ ὅραμα τῆς ποτοκαλλιᾶς ἀνέβαινε ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ μεγάρου Τσουκάρι κι' ἐμεῖς δροσιζόμαστε μὲ φρούτα.

Ἡ Ρώμη, θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι ἦταν σκεπασμένη μὲ πιὸ πολλὰ ἄστρα ἀπὸ τὸν οὐρανό, καθὼς τσαμπώνανε τὰ βραδυνὰ φῶτα της. Κι' ἡ λύπη μου μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, ποὺ εἶχαν φροντίσει νὰ τὸ στολίσουν μὲ ἄνθη τόσα εὐγενικὰ χέρια, ἤμοιαζε μ' ἕνα νεκρό, ποὺ κοιμᾶται μέσα στὸ φέρετρο, κάτω ἀπὸ ἕνα σεντόνι κάτασπρων γιασεμιῶν.

Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ τόση ἀγωνία, μοῦ ἔφεραν ἕνα τηλεγράφημα. Τὸ ὀχτὸ πρόσωπο τῆς Ἐλεονώρας Ντοῦζε εἶχε θριαμβεύσει ἄλλη μιὰ φορὰ στὴ σκηνή. Ἀλλὰ μιὰ φορὰ εἶχε ὑποχρεώσει τὸ ἀτυχό, τὸ ἀσθενικὸ κορμί της, καὶ εἶχε πῆ, σὰν τοὺς μεγάλους ἀγίους, μὲ τὸ ὑπέροχο χαιρέλεό της :

—Νά, πάρετε τὴ ζωή μου !.. Εἶνε δική σας !..

Καὶ τὸ κοινόν, μαγεμένο, ἔκλαινε μὲ δάκρυα καὶ χειροκροτοῦσε τὴ μεγάλη τραγῳδό.

Πῶς μπορῶ, λοιπόν, νὰ ξεχάσω αὐτὲς τὶς δυὸ θεῖες γυναῖκες, τὴ Σάρα Μπερνὰρ καὶ τὴν Ἐλεονώρα Ντοῦζε, ποὺ ἔπαιξαν τὰ δυὸ πρῶτα ἔργα ἑνὸς νεαροῦ ποιητοῦ, ποὺ τὶς ἐλάτρευε ;

ΓΑΒΡΙΗΛ Ν' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Ὁ Γαβριὴλ Ντ' Ἀνιούντσιο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΗΣ ΕΛΙΑΝΑΣ

Ὁ Ραμπὲρ ἦταν τριάντα χρόνων καὶ δὲν εἶχε ἀκόμα στὸ νοῦ του νὰ παντρευτῆ. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δεῖ ποτὲ νὰ κάνῃ κόρτε σὲ μιὰ γυναῖκα. Κι' ὅμως ἦταν ὥμορφος ἄντρας, μὲ γερὸ κι' ἀθλητικὸ σῶμα καὶ μὲ γελαστὰ καὶ φωτεινὰ μάτια ποὺ ἄρεσαν στὶς γυναῖκες, ὅταν τὶς κύτταζαν.

—Ἔ, Ραμπέρ, πότε λοιπὸν θὰ πάρῃς τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτῆς; τὸν ρωτοῦσαν οἱ πλούσιοι χωριάτες, ποὺ εἶχαν ὡμορφα κορίτσια. Μήπως τάχα θέλεις νὰ μείνῃς περιβολάρης σ' ὅλη σου τὴ ζωή, ἐκεῖ στὸν πύργο ;... Ναί, βέβαια, ζῆς καλά, μὰ τ' ἀφεντικὰ εἶνε πάντα ἀφεντικά... Πότε θὰ πάρῃς κι' ἐσὺ μιὰ ὥμορφη γυναικούλα, νὰ ζήσῃς εὐτυχισμένος ;... Ἔ, Ραμπέρ, δὲν σοῦ λέει τίποτα ἡ Ρὸζ-Μαρί ;

Ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτα, οὔτε ἡ Ρὸζ-Μαρί, οὔτε ἡ Ὀρτανσία, οὔτε καμμιὰ ἄλλη ἀπ' τὶς κοπέλλες τοῦ χωριοῦ. Τὰ βαριόταν γρήγορα αὐτὰ τὰ κορίτσια καὶ βιαζόταν νὰ γυρίσῃ στὸν πύργο τῶν Ρουβιέ, ὅπου εἶχε γεννηθῆ καὶ μεγαλώσει κι' ὅπου ὁ πατέρας του ἦταν κηπουρὸς καὶ ἡ μητέρα του, ἀπὸ χρόνια, καμαριέρα. Ἦταν τόσο ὥμορφος αὐτὸς ὁ πύργος, ποὺ ὁ Ραμπὲρ ἤθελε νὰ περάσῃ ὅλη του τὴ ζωὴ ἐκεῖ πέρα. Εἶχε τόσα λουλούδια! Λουλούδια ποὺ τὰ εἶχε φυτέψει ὅλα ὁ πατέρας του, ἕνα πρὸς ἕνα, καὶ ποὺ ἐκεῖνος τώρα τὰ περιποιόταν σὰν δικά του. Μὰ δὲν ἦταν μόνο τὰ λουλούδια ποὺ ἄρεσαν στὸν Ραμπέρ... Ἦταν κι' ἡ δεσποινὶς Ἐλιάνα, ἡ μοναχοκόρη τοῦ Ρουβιέ, ποὺ εἶχαν προγόνους κόμητες καὶ δοῦκες. Ὁ Ραμπὲρ τὴν εἶχε δεῖ νὰ μεγαλώνῃ καὶ ν' ἀνθίζῃ σὰν μιὰ τριανταφυλλιά. ἡ πιὸ ὥμορφη, τοῦ πύργου. Καὶ δίχως νὰ ξέρῃ γιατί, ὅταν τύχαινε νὰ τὴν ἀντικρύσῃ, χαμήλωνε τὰ μάτια καὶ γινόταν κατακόκκινος. Μὰ δὲν τὸ ἔκανε αὐτὸ ἀπὸ σεβασμὸ ἢ ἀπὸ ντροπή, γιατὶ δὲν ἔνοιωθε τὸ ἴδιο αἴσθημα μπροστὰ στὸν κόμητα ἢ στὴν κόμησσα. Ἔπειτα ἦταν καὶ κάτι ἄλλο. Ἡ μητέρα τοῦ Ραμπὲρ εἶχε βυζάξει καὶ τοὺς δυό. Κι' αὐτὸ δημιουργοῦσε μεταξύ τους μιὰ παράξενη συμπάθεια. Ὁ Ραμπὲρ ἔνοιωθε ὅτι εἶχε καθῆκον νὰ προσέχῃ τὴ δεσποινίδα Ἐλιάνα καὶ νὰ προσπαθῆ πάντα νὰ κάνῃ τὴ ζωή της εὐτυχισμένη. Ναί... Τῆς ἦταν ἀφοσιωμένος κι' ἕτοιμος νὰ θυσιαστῆ γιὰ χάρι της. Ὅσο τώρα γιὰ κείνην, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τὸν πρόσεχε... Καμμιὰ φορὰ μονάχα τοῦ μιλοῦσε καὶ τοῦ μιλοῦσε τόσο λίγο... Ἐκεῖνος ὅμως τὴν κύτταζε ἀπὸ μακρυά, τὴν πρόσεχε, ἕτοιμος πάντα νὰ τρέξῃ κοντά της, ὅταν ἤθελε τίποτα.

Σὰν κηπουρὸς ποὺ ἦταν, γυιὸς κι' ἔγγονος κηπουροῦ, εἶχε μιὰ ἀπίστευτη δοφρησι. Καταλάβαινε τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὴ μυρωδιά τους, δίχως νὰ τοὺς βλέπῃ, σὰν ἕνας ἔμπειρος ἀνθοκόμος ποὺ ξέρει νὰ τοῦ πῇ τ' ὄνομα ἑνὸς τριαντάφυλλου, ἀπὸ τὸ ἄρωμά του. Κι' ἦταν τόσο ὥμορφο, τόσο προσωπικό, τὸ ἄρωμα τῆς δεσποινίδας Ἐλιάνας... Τοῦ ἄρεσε νὰ περνάῃ ἀπὸ τὶς δεντροστοιχίες, ἀπ' ὅπου εἶχε περάσει κι' ἐκείνη γιὰ ν' ἀναπνέῃ μὲ μιὰν ἀλλόκοτη εὐχαρίστησι τὸ ἀρωμά της... Τρελλὸς ἦταν λοιπὸν νὰ πάῃ νὰ ζήσῃ μακρυὰ της μὲ τὸ ἄρωμα μιᾶς ἄλλης γυναίκας;

Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ μιὰ μέρα ἡ δεσποινὶς Ἐλιάνα παντρεύτηκε, μὰ ἔμεινε στὸν πύργο μὲ τὸν ἄντρα της. Λυπήθηκε ὁ Ραμπέρ; Ὄχι καὶ τόσο, γιατὶ θὰ τὴν ἔβλεπε πάλι ὅπως πρῶτα, καὶ θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὶς ἔρημες δεντροστοιχίες ποὺ εἶχε σκορπίσει τ' ἄρωμά της.

Μὰ τί εἶχε ἄραγε ἡ Ἐλιάνα; Γιατί ἦταν πάντα μελαγχολική; Γιατί τὰ μάτια της ἤτανε κάποτε ὑγρά, σὰν δακρυσμένα; Ὁ Ραμπὲρ δὲν ἄργησε νὰ τὸ καταλάβῃ... Ἡ Ἐλιάνα δὲν ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της. Ναί... Ὁ γάμος της ἦταν ἕνα ἀπὸ συνοικέσιο κι' ἐκείνη τότε, γιὰ νὰ παρηγορηθῆ, γιὰ νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένη, βρῆκε τὸν ἔρωτα στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ὥμορφου καὶ νέου ἀξιωματικοῦ.

Ὁ Ραμπὲρ δὲν τὴν κατάκρινε. Μὲ ποιὸ δικαίωμα; Ἀφοῦ ἡ πέφερε; Μὰ φοβόταν γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχε ἡ δεσποινὶς Ἐλιάνα. Κι' ἦταν τόσο ἀπρόσεχτη! Ὁ ἄντρας της μποροῦσε νὰ τὴν σκοτώσῃ ἂν μάθαινε τίποτα, γιατὶ ἦτανε ζηλιάρης τρομερὰ ζηλιάρης!

Καὶ μιὰ μέρα τέλος, τὸ ἔμαθε.

* * *

Ἡ Ἐλιάνα πήγαινε νὰ βρῇ τὸ φίλο της σ' ἕνα μικρὸ κι' ἔρημο περίπτερο, στὸ βάθος τοῦ κήπου, μακρυὰ ἀπὸ τὸν πύργο. Ὁ καθένας τους εἶχε κι' ἀπὸ ἕνα κλειδὶ κι' ἔτσι κάθε φορὰ ποὺ ὁ ἄντρας της κατέβαινε στὴν πόλι, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι συναντιόντουσαν κρυφὰ σ' ἐκεῖνο τὸ ἀπόμερο περίπτερο.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ ἄντρας τῆς Ἐλιάνας ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρωὶ γιὰ νὰ πάῃ νὰ κυνηγήσῃ λίγες μέρες στὰ χτήματα τοῦ πατρός του. Ὁ Ραμπὲρ τὸν εἶδε στὸ σταθμὸ νὰ παίρνῃ τὸ τραῖνο. Καὶ τὸ ἀπόγευμα, δίχως νὰ τὸ περιμένῃ, τὸν ξαναεῖδε ἀξημέρωτα κυνηγάη στὸ δάσος, ἕνα χιλιόμετρο μακρυὰ ἀπὸ τὸν πύργο.

Πήγαινε νὰ βρῇ τὸ φίλο της, σ' ἕνα μικρὸ κι' ἔρημο περίπτερο...

— Τὸ ξέρει... συλλογίστηκε μὲ τρόμο ὁ Ραμπέρ. Τὸ ξέρει καὶ γι' αὐτὸ γύρισε κρυφὰ γιὰ νὰ τοὺς πιάσῃ!...

Ἡ Ἐλιάνα ἦταν στὸ μικρὸ περίπτερο. Μαζύ της ἦταν καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, ὁ ἐραστὴς της. Ὁ Ραμπὲρ δὲν ἔχασε οὔτε μιὰ στιγμή. Ἔτρεξε γρήγορα στὸν πύργο, πῆρε σὰν ἀστραπὴ τὸ πιστόλι του καὶ χτύπησε στὴν πόρτα τοῦ μικροῦ περιπτέρου γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἐλιάνα. Ἔπειτα κρύφτηκε μέσα σὲ κάτι πυκνοὺς θάμνους καὶ περίμενε. Σὲ λίγο, εἶδε τὸν ἀξιωματικὸ νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ πίσω παράθυρο καὶ νὰ γίνεται στὸ βάθος τοῦ κήπου. Ἡ Ἐλιάνα τώρα εἶχε ἀπομείνει μονάχη, δὲν κινδύνευε πειά. Ἀλλὰ ὁ Ραμπὲρ εὕρισκε ὁ ἄντρας της ἐπιστρέφει σὲ νὰ τοῦ πῇ ὅτι εἶχε κυνηγηθῆ κι' εἶχε μπῆ στὸ περίπτερο γιὰ νὰ ξαποστάσῃ.

Μὰ σὲ λίγο, θύβηκε κι' ἡ Ἐλιάνα, ἡσυχη, βροερή, μὲ τὰ μάγουλα δραπισμένη καὶ τράβηξε κατ' ἐκείνη ἀργὰ πρὸς τὸν πύργο, κοιτάζοντας ἀπὸ ἐδῶ κι' ἀπὸ ἐκεῖ τὰ τριανταφυλλα.

Ὁ Ραμπὲρ ἦταν λυπημένος. Μιὰ παράξενη στενοχώρια τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Ἔκανε μερικὰ βόλτα γύρω ἀπὸ τὸ περίπτερο, κι' ἄξαφνα, μπροστὰ στὸ κατώφλι τοῦ θυρου, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε πηδήξει ὁ ἀξιωματικός, εἶδε πάνω στὸ χόρτα κάτι ποὺ γυάλιζε: ἦταν ἕνα κλειδί.

Ὁ Ραμπέρ, μὲ μιὰ πίκρα στὰ χείλη στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ περιπτέρου, κρατῶντας στὸ χέρι τὸ κλειδί. Τὴν ἐστιγμὴ δίστασε, μὰ ὕστερα, σὰν νὰ τὸν παρακινοῦσε κάποια ἐξήγητη δύναμι ἐκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα...

Τὸ ἄρωμα τῆς Ἐλιάνας τὸν μέθυσε. Ἦταν βαρύ, ἡδονικό, ἐξαστο! Ὁ Ραμπέρ στάθηκε μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ μάτια σκοτεινή, σὰν τρελλός. Ἔπειτα, νοιώθοντας μιὰ νύλευσι νάρκης νὰ βαραίνῃ τὸ κορμί του, προχώρησε ἀργὰ καὶ ξαπλάδηκε, δίχως νὰ ξέρῃ τί κάνει, πάνω στὸ μυρωμένο κρεββάτι. Ἤθελε νὰ πεθάνῃ... Ναί, νὰ πεθάνῃ παίρνοντας, μαζύ του ἀπὸ τὸν κόσμο, τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῆς Ἐλιάνας. Κι' ἀπὸ τὸν πόνο του, ὁ Ραμπὲρ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μ' ἀναφυλητά...

Ὁ ἄντρας τῆς Ἐλιάνας, σὲ λίγο, μπῆκε περίεργος στὸ ἔρημο περίπτερο, ἀθόρυβα, εἶδε τὸν Ραμπὲρ πάνω στὸ κρεββάτι καὶ νομίζοντας ὅτι ὁ κηπουρὸς ἦταν ὁ φίλος τῆς γυναίκας του...

...σύρασε τ' ὅπλο του καὶ τὸν ἐσκότωσε...

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ἀποβιβάνων ἡ ὑπηρέτριες, ἡ Ἐλιάνα, κατάχλομη ἀπὸ τὸ πρωΐ, μπῆκε σιωπηλὰ στὸ ἀνοιχτὸ θάλαμο. Εἶχε καταλάβει πειὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ δύστυχου κηπουροῦ. Στὰ χέρια της κρατοῦσε ἕνα κατάστρωμα μεταξωτὰ μαντήλια. Ἦταν μιὰ ἐσάρπα ποὺ ἤθελε νὰ τυλίγῃ στὸ κορμί της. Μιὰ ἐσάρπα ποὺ εἶχε ἀπ' τ' ἄρωμά της. Ἡ Ἐλιάνα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τύλιξε μὲ τὴ μυρωμένη ἐσάρπα της τὸ παγωμένο κορμὶ τοῦ Ραμπέρ, γιὰ νὰ πάρῃ μαζύ του, γιὰ πάντα, τὸ μεθυστικὸ ἄρωμά της.

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντὴς: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικίᾳ) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 || Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 || Ἀμερικῆς » 6

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐπιβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ. Λέκα 7.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατάθεσιν φύλλων πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαμάρ, Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης, Β. Ρ. 445, Elisabethville Congo-Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΚΑΠΝΟΥ

Ἡ ἁρμόδιες ὑπηρεσίες τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀσχολοῦνται, ἀπὸ καιρὸ τώρα, τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὴν ἵδρυσι Γενικῆς Διευθύνσεως Καπνοῦ. Ἐπειδὴ ἡ ἐργασία αὐτὴ προχωρεῖ ἀπροσκόπτως, ἐλπίζεται ὅτι κατὰ τὸ τελευταῖο δεκαήμερο τοῦ τρέχοντος μηνὸς θὰ εἶνε ἕτοιμο τὸ νομοσχέδιο κι' ὅτι πολὺ σύντομα θὰ τὸ καταθέσῃ ὁ Ὑπουργὸς στὴ Βουλὴ γιὰ νὰ τὸ ψηφίσῃ.

Ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις Καπνοῦ, ποὺ προβλέπεται ὅτι θὰ ἔχῃ αὐτοδύναμο χαρακτῆρα καὶ αὐτοτέλεια ἀπὸ τὸ Ὑφυπουργεῖο, θὰ συγκεντρώσῃ στὴ δικαιοδοσία της ὅλες τὶς σχετικὲς μὲ τὴν παραγωγή, ἐπεξεργασία καὶ διάθεσι τοῦ καπνοῦ κρατικὲς ὑπηρεσίες καὶ θὰ ρυθμίζῃ τὴν παραγωγὴ ποιοτικῶς καὶ ποσοτικῶς τὴν ἐπεξεργασία καὶ τὴν διάθεσι τῶν καπνῶν μας.

Τὸ μέτρον αὐτὸ τῆς Κυβερνήσεως σημειώνει ἕνα λαμπρὸ βῆμα στὴ φροντίδα τοῦ Κράτους γιὰ τὰ γενικὰ οἰκονομικοεθνικὰ ζητήματα τῆς χώρας μας. Ἐπίσης, ἡ ἀπόφασις αὐτὴ εἶνε καὶ μιὰ ἔμπρακτη ἀναγνώρισις τῶν ἀπόψεων τῶν «νέων οἰκονομολόγων μας, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ χρόνια τώρα τονίζουν, στὶς μελέτες τους καὶ στὰ βιβλία τους, ὅτι δίχως τὴν ὁριστικὴ λύσι τοῦ καπνικοῦ ζητήματος, θὰ εἶνε ἀτελὴς κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν παγία ἀνόρθωσι τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας.

Λέγεται ἀκόμη ὅτι μὲ τὸ νομοσχέδιο αὐτὸ θὰ καθιερωθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς φορολογίας καπνοῦ. Μ' ἄλλα λόγια, θὰ καταργηθῇ ἡ Ἐγγεια φορολογία καπνοῦ. Τὸ Κράτος, καθὼς εἶνε εὔλογο, δὲν πρόκειται νὰ χάσῃ τὰ ἔσοδα ποὺ ἔχει ἀπὸ τὴν φορολογία αὐτή. Ἀντιθέτως, τὸ ποσοστὸν τῶν ἐσόδων αὐτῶν θὰ αὐξηθῇ, διότι ἡ Ἐγγεια φορολογία θὰ προστίθεται στὸ φόρο τῆς Τελωνείου, γιὰ τὰ καπνὰ ποὺ ἐξάγονται, καὶ στὸ φόρο τῆς Καταναλώσεως, γιὰ τὰ καπνὰ ποὺ καταναλίσκονται στὸ ἐσωτερικό. Ἡ τροποποίησις αὐτὴ τῆς φορολογίας τοῦ καπνοῦ εἶνε ἐπίσης ἐπιτυχής, γιατὶ θὰ ὠφελήσῃ καὶ τοὺς παραγωγοὺς καὶ τὸ Κράτος, ἀλλὰ κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς βιομηχάνους. Εἶνε εὐκολώτατο νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ὁ καθένας, ἂν ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του: Πρῶτον, ὅτι τὸ Κράτος ὄχι μόνο δὲν εἰσπράττει περισσότερα ἀπ' ὅσα εἰσπράττει τώρα, ἀλλὰ θὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ ἔξοδα τῆς βεβαιώσεως τῆς ἐγγείου φορολογίας, τὰ ὁποῖα εἶνε σημαντικώτατα. Καὶ δεύτερον, ἡ ἐμπορία τῶν καπνῶν στὸ ἐσωτερικὸ θὰ λυτρωθῇ, μιὰ γιὰ πάντα, ἀπὸ πολλὲς ὀχληρὲς καὶ ἐπιζήμιες διατυπώσεις, ποὺ ὄχι μόνο αὐξάνουν τὸ κόστος τῶν ἀνεπεξεργάστων ἀκόμη καπνῶν, ἀλλ' ἐπομένως, ὅλων γενικῶς τῶν καπνῶν καὶ τῆς ἐντοπίου καταναλώσεως καὶ τῆς ἐξαγωγῆς.

Τὰ μέτρα αὐτὰ τῆς Κυβερνήσεως μᾶς κάνουν αἰσιόδοξους.

—Ο ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

Ἡ στατιστικὴ ὑπηρεσία τοῦ Ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου ἀνεκοίνωσε, ὅτι ὁ τιμάριθμος χονδρικῆς πωλήσεως κατὰ τὸν μῆνα Μάϊο ἐ. ἔ. ἦταν κατώτερος κατὰ 0,4% ἀπὸ τὸν τιμάριθμο τοῦ Ἀπριλίου ἐ. ἔ. Δηλαδή: ἐνῶ τὸν Ἀπρίλιον ἦταν 1.936, τὸν Μάϊο ἔπεσε στὰ 1.928.

Ὁ χονδρικὸς τιμάριθμος τῶν δύο τελευταίων μηνῶν τοῦ ἐ. ἔ. κατὰ κατηγορίας ἐμπορευμάτων εἶνε ὁ ἑξῆς:

	Ἀπρ.	Μάϊος	αὐξομείωσις
Γεωργικὰ προϊόντα	2094	2083	—11
Ζωϊκὰ προϊόντα	1869	1885	+16
Βιομηχανικὰ	1872	1855	—17
Καύσιμες ὕλες	1812	1833	+21

Ἡ ἐλάττωσις τοῦ τιμαρίθμου τῶν Γεωργικῶν προϊόντων ὀφείλεται κυρίως στὴν ἐλάττωσι τῶν τιμῶν τῆς σταφίδας.

Ἡ ἐλάττωσις τοῦ τιμαρίθμου τῶν Βιομηχανικῶν προϊόντων ὀφείλεται κυρίως στὴν ἐλαττωσι τῶν τιμῶν τῆς ξυλείας καὶ τοῦ νιτρικοῦ νατρίου.

Ἡ αὔξησις τοῦ τιμαρίθμου τῶν καυσίμων ὑλῶν ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς στὴν αὔξησι τῆς τιμῆς τοῦ ἀνθρακίτου.

Καὶ ἡ αὔξησις τοῦ τιμαρίθμου τῶν ζωϊκῶν προϊόντων στὴν αὔξησι τῶν τιμῶν τοῦ κρέατος.

—ΕΝΑ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΜΕΤΡΟΝ

Σ' ὅλες τὶς τελωνειακὲς ἀρχὲς τοῦ Κράτους κοινοποιήθηκε ἀπόφασις τῶν ὑπουργῶν τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, διὰ τῆς ὁποίας ὁρίζεται, ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ καφὲ θὰ γίνεται ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς μόνον ἐπὶ ὁλικῇ ἀνταλλαγῇ ἑλληνικῶν προϊόντων.

Ἔτσι θὰ διευκολυνθῇ ἡ ἐξαγωγὴ καὶ κατανάλωσις καὶ πολλῶν προϊόντων, τὰ ὁποῖα μένουν ἐπὶ καιρὸν ἐναποθηκευμένα καὶ ἀπειλοῦνται διὰ καταστροφῆς.

—ΤΟ ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ

Ἐπειδὴ ἀπ' τὴν περυσινὴ παραγωγὴ σίτου ὑπάρχουν ἀκόμη 60 ἑκατομ. ὀκάδες, ἀποφασίστηκε ὅπως ἡ ἀγάμητις ἐντοπίου καὶ ξένου σίτου γίνεται 300 πρὸς 100, κι' ὄχι ὅπως γινόταν ὡς τώρα, 100 πρὸς 100. Ἔτσι τὸ ἀπόθεμα ἐγχωρίου σίτου ποὺ ὑπάρχει θὰ διατεθῇ ὁλόκληρο ὡς τὸν καιρὸ ποὺ θ' ἀρχίσῃ ἡ συγκέντρωσις τῆς καινούργιας ἐσοδείας.

—Η ΑΡΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΤΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ

Ἡ ἐπιτροπὴ διατιμήσεως ἄρτου ἀπεφάσισε νὰ εἰσηγηθῇ στὸν ἁρμόδιο Ὑπουργὸ τὴν ἄρσι τῆς διατιμήσεως τοῦ ἄρτου. Λέγεται ἀκόμα σχετικῶς, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν θὰ ἐφαρτήσῃ τὴν ἔγκρισί του ἀπὸ τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐγχωρίου σιτοπαραγωγῆς.

Ἀναγράφομε τὴν εἴδησι αὐτὴ μὲ κάποια συγκίνησι καὶ φόβο μαζύ. Ναί, δὲν κρυβόμαστε καθόλου τοὺς φόβους ποὺ ἔχουμε μήπως ἡ καλὴ παραγωγὴ σταριοῦ ἀποβῇ πρὸς ὄφελος μόνον μερικῶν ἐπιτηδείων καὶ ὄχι τοῦ δεινοπαθοῦντος κοσμάκη.

Ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργὸς καθὼς καὶ ἡ Κυβέρνησις, πρέπει νὰ μελετήσουν ἐξονυχιστικὰ τὸ ζήτημα, πρὶν λάβουν ὁποιαδήποτε ἀπόφασι γι' αὐτό. Πρόκειται γιὰ τὸ ψωμί!... Γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ τοῦ φτωχοῦ κοσμάκη καὶ δὲν ἐπιτρέπεται καμμιὰ ἀπολύτως προχειρότης σχετικῶς.

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

Ο ΔΙΠΛΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΚΟΛΛΙΝΙΟΝ

Μιὰ συνταρακτικὴ τραγωδία στὸ Παρίσι ἐπὶ Ναπολέοντος ΙΙΙ. Ὁ μοιραῖος περίπατος ἑνὸς ἐπαρχιώτη. Ἡ «κλεψιὰ» τοῦ ἀμαξᾶ Κολλινιόν. Πῶς ἐκδικήθηκε τὸν πελάτη του. Τὸ συνταρακτικὸ δρᾶμα τῆς ὁδοῦ Ἀνφέρ. Ποιὸς συνέλαβε τὸ σπυρὶ δολοφόνο, κτλ. κτλ.

ΑΛΛΟΤΕ, οἱ παληοὶ Παρισινοί, ὅταν ἤθελαν νὰ ἐξευτελίσουν κανέναν ἀπρόσεχτο ἀμαξᾶ, τοῦ φώναζαν μὲ περιφρόνησι :

—Ἔ, Κολλινιόν! Ξεστραβώσου, Κολλινιόν!

«Κολλινιόν»! Ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη βρισιὰ ἑνὸς πεζοῦ πρὸς ἕναν ἀμαξᾶ. Μὰ χάθηκε κι' αὐτὴ μαζὶ μὲ τὶς ἄμαξες κι' ἔτσι ὁ περίφημος αὐτὸς Κολλινιὸν πέθανε γιὰ δεύτερη φορά.

Τί ἦταν τώρα αὐτὸς ὁ ἀμαξᾶς ; Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παράξενους καὶ τοὺς πιὸ ἀπαίσιους ἐγκληματίες τοῦ περασμένου αἰῶνος καὶ μ' αὐτὸ τ' ὄνομά του ἀπόμεινε στὸ Παρίσι ὡς ἡ χειροτέρα βρισιά. Ἀξίζει λοιπόν, ἀλήθεια, ν' ἀφηγηθῆ κανεὶς μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἀλλόκοτη κι' ἐξωφρενικὴ ἱστορία τοῦ ἐγκλήματός του.

Στὶς 16 Σεπτεμβρίου τοῦ 1855, ἕνας καλοκαιρινὸς ἀκόμα ἥλιος φώτιζε τὸ Παρίσι. Ἔκανε μεγάλη ζέστη κι' οἱ διαβάτες στοὺς δρόμους ἦταν λιγοστοί. Ὅσο γιὰ τὶς ἄμαξες, ἦταν ἀραδιασμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο, περιμένοντας μάταια κανέναν πελάτη. Ὁ Κολλινιόν, ποὺ γύριζε ἀπὸ κάποιο ἀγῶγι, μισοκοιμόταν στὴ θέσι του, ὅταν ἄξαφνα, μόλις βγῆκε μπροστὰ στὴ γέφυρα τῆς Ὁμονοίας, ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζῃ ἕνας πελάτης, ποὺ συνώδευε μιὰ κυρία καὶ μιὰ δεσποινίδα :

—Ἔ, ἀμαξᾶ, εἶσαι ἐλεύθερος ;

Ἂν ἦταν ἐλεύθερος! Μὰ βέβαια! Κι' ὁ Κολλινιὸν σταμάτησε τὴν ἄμαξά του κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο.

—Σὲ παίρνω μὲ τὴν κοῦρσα κι' ὄχι μὲ τὴν ὥρα, τοῦ εἶπε ὁ πελάτης του. Θὰ μᾶς πᾶς ὡς τὸ Δάσος τῆς Βουλώνης, στὸ 'Ωτέϊγ.

Κι' ὁ κύριος μὲ τὴν κυρία καὶ τὴ δεσποινίδα ἀνέβηκε στὴν ἄμαξα. Ὁ Κολλινιὸν χτύπησε τ' ἄλογο κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχε φτάσει κιόλας στὸ 'Ωτέϊγ. Ὁ πελάτης τότε τοῦ ἔδωσε δυὸ φράγκα, ὅσο ἦταν τότε ἡ ταρίφα τῆς κούρσας, σύμφωνα μὲ τὶς ἀστυνομικὲς διατάξεις. Μὰ ὁ Κολλινιὸν βλέποντας ὅτι εἶχε νὰ κάνη μὲ ἐπαρχιῶτες, θέλησε νὰ τοὺς ἐκμεταλλευθῆ. Μήπως ἦταν ἄλλωστε ἡ πρώτη φορά ;

—Ὄχι, ἀφεντικό, τοῦ εἶπε, κάνεις λάθος. Θὰ μοῦ δώσης κι' ἄλλα πέντε φράγκα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κοῦρσα. Δὲν ξέρεις ὅτι ὁ πελάτης πληρώνει τὴν ἐπιστροφὴ καὶ τὸ ξεκούρασμα τοῦ ἀλόγου;

Ὁ πελάτης του ὅμως τοῦ ἔδειξε τὴν τυπωμένη ταρίφα, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὴν «κλεψιά». Ὁ Κολλινιὸν ὡστόσο τὸ εἶχε βάλει πεῖσμα καὶ δὲν ὑποχωροῦσε. Ὁ κύριος λοιπὸν στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ πληρώσῃ τὰ πέντε φράγκα. Μά, φεύγοντας, τοῦ φώναξε ἀπειλητικά :

—Ἔννοια σου! Θὰ σὲ διορθώσω, ἐγώ. Πῆρα τὸν ἀριθμὸ τῆς ἄμαξας καὶ θὰ σοῦ ὑποβάλλω μήνυσι στὴν ἀστυνομία!

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ πελάτης τοῦ Κολλινιόν, ὁ κ. Ραοὺλ Ζόζ, γυμνασιάρχης στὸ Ντουαί, ὑπέβαλε τὴ μήνυσι. Ἡ ἀστυνομία κάλεσε ἀμέσως τὸν ἀμαξᾶ κι' ἔτσι στὶς 22 Σεπτεμβρίου ὁ Κολλινιὸν παρουσιάστηκε στὸν ὑπάλληλο ποὺ ξεδιάλυνε αὐτὲς τὶς μικροδιαφορές. Ὁ ἀστυνομικὸς λοιπὸν εἶπε στὸν Κολλινιὸν ὅτι ἡ ἔπρεπε νὰ δικαιολογήση τὴν ἀπαίτησί του ἢ ἔπρεπε νὰ δώσῃ πίσω στὸν κ. Ζόζ τὰ πέντε φράγκα, ποὺ τοῦ εἶχε πάρει πάρα πάνω.

—Πάει καλά! φώναξε ὁ Κολλινιόν. Θὰ δώσω πίσω τὰ πέντε φράγκα.

—Τότε θὰ μοῦ φέρης μιὰ ἀπόδειξι, ἀπ' τὸν πε'άτη σου, τοῦ εἶπε πάλι ὁ ἀστυνομικός.

—Σύμφωνοι... Μά, δὲν μοῦ λέτε, μήπως θὰ μὲ στείλουν στὸ φρέσκο γιὰ πέντε παληοφράγκα ; τὸν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ ἀμαξᾶς.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Φέρε πρῶτα τὴν ἀπόδειξι κι' ὕστερα, βλέπουμε!...

Ὁ Κολλινιόν, ἀνήσυχος, βγῆκε ἀπ' τὴν Ἀστυνομία καὶ τράβηξε μπροστά του, σὰν χαμένος. Ἡ Λύσσα του τὸν ἔπνιγε. Γιὰ πέντε φράγκα! Γιὰ πέντε παληοφράγκα, τέτοιες ἱστορίες! Κι' ἄξαφνα, ὅλη ἡ λύσσα του μεταμορφώθηκε σ' ἕνα τρελλὸ πάθος ἐκδικήσεως. Ναί! "Ηθελε νὰ ἐκδικηθῆ! Ἀκοῦς ἐκεῖ... Γιὰ πέντε φράγκα!

Ὁ Κολλινιὸν τότε τράβηξε γρήγορα, μπῆκε σ' ἕνα ὁπλοπωλεῖο, ἀγόρασε δυὸ πιστόλια, τὰ γέμισε κι' ἔπειτα πῆγε στὸ Παστέρ, ὅπου καθότανε ἡ οἰκογένειά του κι' ὅπου εἶχε νὰ πατήση τὸ πόδι του ἀπὸ καιρό. Μὰ δὲν βρῆκε ἐκεῖ πέρα, παρὰ μονάχα ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά του. Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια, τοῦ εἶπε :

—Ἦρθα νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω. Πὲς τῆς μητέρας σου πὼς φεύγω γιὰ τὸ ἐξωτερικό...

Κι' ἔφυγε, δίχως καμμιὰ ἄλλη ἐξήγησι. Τὴν ἄλλη μέρα, τριγύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπὸ ταβέρνα σὲ ταβέρνα καὶ μεθοκοποῦσε. Τέλος, τὴ Δευτέρα, στὶς 24 Σεπτεμβρίου, κάλεσε τὸ πρωὶ στὴν κάμαρά του ἕναν μεταπράτη, τοῦ πούλησε τὰ ἐπιπλά του, ἔδωσε τὸ κλειδὶ στὸ θυρωρὸ καὶ τοῦ εἶπε :

—Δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς πειά... Θὰ πάω μακρυά, πολὺ μακρυά...

Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες, παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ κ. Βενσάν, στὴν ὁδὸ Ἀνφέρ, ὁ ὁποῖος καθόταν ὁ κ. Ζόζ, ὁ γυμνασιάρχης τοῦ Ντουαί.

* * *

Ἡ ὑπηρέτρια τὸν ἀδήγησε στὴν τραπεζαρία καὶ τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ κ. Ζόζ, ποὺ γνώρισε ἀμέσως τὸν ἀμαξᾶ καὶ τὸν ρώτησε :

—Ἔ, λοιπόν, τί λές ; Δὲν ἔχα δίκηο ;

—Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κολλινιὸν μ' εὐγένεια. Γι' αὐτὸ ἦρθα κι' ἐγὼ ἐδῶ πέρα. Σᾶς φέρνω πίσω τὰ πέντε φράγκα. Μά, θὰ κάνετε τὸν κόπο νὰ μοῦ ὑπογράψετε μιὰ ἀπόδειξι γιὰ νὰ μὴ μπλέξω μὲ τὴν ἀστυνομία.

—Θὰ λυπηθῶ πολύ... τοῦ ἀπάντησε ὁ κ. Ζόζ καὶ γράψη τὴν ἀπόδειξι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα στὴν τραπεζαρία, ἀπὸ τὸ διπλανὸ σαλόνι, τέσσερα πρόσωπα : ἡ κ. Ζόζ καὶ ἡ κόρη της, μαζὶ μὲ τὴν κ. Βενσὰν καὶ τὴ δεσποινίδα Βενσάν. Ἡ γυναίκα τοῦ γυμνασιάρχου ρώτησε κάτι τὸν ἄνδρα της κι' ἐκεῖνος σήκωσε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ πῆ τὴν ἀπάντησι. Μὰ δὲν πρόφτασε γιατὶ μπροστὰ στὶς τέσσερες τρομοκρατημένες γυναῖκες, ὁ Κολλινιὸν τράβηξε ἕνα ἀπὸ τὰ πιστόλια του, σημάδεψε τὸν πεδίτη του καὶ πυροβόλησε. Ὁ κ. Ζὸζ δέχτηκε τὴ σφαῖρα στὸ κεφάλι καὶ σωριάστηκε αἱμόφυρτος μπροστὰ στὸ τραπέζι. Ἡ ἴδια ὅμως τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Κολλινιὸν δὲν ἱκανοποιήθηκε. Ὁ ἀμαξᾶς, τράβηξε ἀμέσως καὶ τὸ ἄλλο πιστόλι καὶ πυροβόλησε τὴν κ. Βενσάν, μὰ ἡ σφαῖρα λοξοδρόμησε καὶ τὴν πήγωσε ἀλαφρὰ στὸν ὦμο...

Ἂν ὑπῆρχαν μπράουνιγκ ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἡ τραγωδία θὰ ἦταν ἀκόμη πιὸ μεγάλη. Ὁ Κολλινιὸν θὰ σκότωνε καὶ τὶς τέσσερες γυναῖκες, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἄτυχο ἐπαρχιώτη. Μὰ τότε, ἐπὶ Ναπολέοντος ΙΙΙ, δὲν ὑπῆρχαν, παρὰ μονάχα πιστόλια, ποὺ ἤθελαν μὲ μιὰ σφαῖρα.

Ὅταν λοιπὸν ἄδειασαν τὰ πιστόλια τοὺς, ὁ Κολλινιὸν τὰ πέταξε κατηγῆς καὶ φώναξε :

—Ἐκδικήθηκα!

Καὶ μὲ ἀργὸ βῆμα, ψύχραιμος, τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ τέσσερες γυναῖκες, μισοπεθαμένες ἀπὸ τὸν τρόμο τους, δὲν τολμοῦσαν νὰ κάνουν οὔτ' ἕνα βῆμα γιὰ νὰ τοῦ κόψουνε τὸ δρόμο. Ὁ Κολλινιὸν βγῆκε στὸ διάδρομο κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα. Μπροστά του, στὴν πόρτα τοῦ δρόμου ἦταν ὀρθάνοιχτη. Ἄξαφνα, ὅμως, κάποιος ἄνθρωπος τοῦ ἰσογείου, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὰ ξεφωνητὰ τῶν γυναικῶν, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν Κολλινιόν.

—Δὲν θὰ βγῆς ἀπὸ ἐδῶ! τοῦ φώναξε ἀποφασιστικά.

—Μά... ἔκανε ταραγμένος ὁ ἀμαξᾶς.

—Λένε δὲν θὰ βγῆ ἀπὸ ἐδῶ μέσα, πρὶν ἔλθῃ ἡ ἀστυνομία, τοῦ ξαναεῖπε θαρραλέα ὁ νοικοκύρης τοῦ ἰσογείου. Κάποιον σκότωσαν ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

—Πάει καλά, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κολλινιὸν μὲ ἀπαθεια. Ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος!

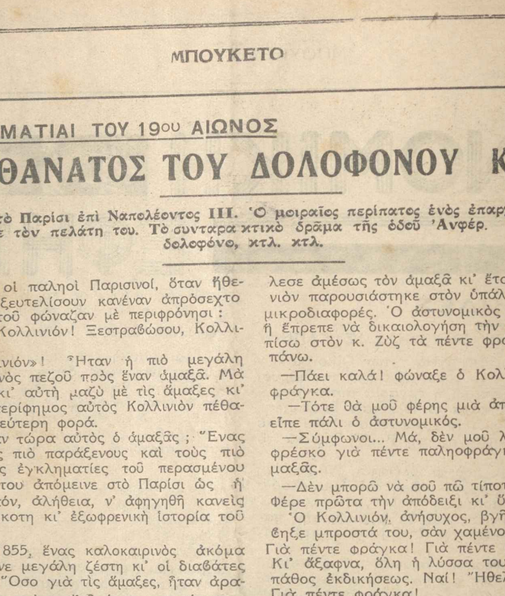
Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας ἕνας ἀστυφύλακας. Ὁ Κολλινιὸν παραδόθηκε χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίστασι καὶ ὁδηγήθηκε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία. Ξέρετε τώρα ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ὁ τολμηρὸς ἀμαξᾶς, ποὺ εἶχε πιάσει τὸν δολοφόνο του; Ἦταν ὁ περίφημος κοινωνιολόγος Προυντόν.

Ὁ Κολλινιὸν παρουσιάστηκε στὶς 12 Νοεμβρίου τοῦ 1855 στὸ Κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάν καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Κι' ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μῆνα περίπου, στὶς 6 Δεκεμβρίου, καρατομήθηκε ἀπὸ τὸ δήμιο.

Τὸ ὄνομά του ἔμεινε ἱστορικὸ κι' ὅσο ὑπάρχουν ἄμαξες, ὁ κόσμος τὸ μεταχειριζότανε γιὰ χειρότερη βρισιά, ὅταν ἤθελε νὰ βρίσῃ κανέναν ἀδέξιο ἀμαξᾶ.

Σήμερα, ὅταν τ' αὐτοκίνητο ἀντικατέστησε τὶς ἄμαξες, τ' ὄνομα τοῦ δολοφόνου ἀμαξᾶ ξαναπέρασε σιγὰ-σιγὰ κι' ἔτσι ὁ ἀπαίσιος Κολλινιὸν πέθανε γιὰ τρίτη φορά.

ROGER REGIS

Ὁ ἀμαξᾶς Κολλινιὸν

ΣΤΙΓΜΗΣ

ΣΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ

Ἠσύχαστος καὶ ἀσφαλῶς, στὸν ὅλεθρον ἀγόμεθα
Μὲ τὰ κεφάλια ποὺχουμε ἐμεῖς ποὺ κυβερνόμεθα
Καὶ ἔλα στῆς κολάσεως τὰ τάρταρα θὰ πᾶνε,
Μὲ τὰ μυαλὰ ποὺ ἔχουνε αὐτοὶ ποὺ κυβερνᾶνε.
Καὶ μέσα στῆς Κολάσεως τὸ τρομερὸ τὸ γλέντι,
Ἐγὼ βλέπω σουβλιζόμενον κάθε λογῆς ἀφέντη.
Καὶ τὸ Λοβέρδο θὰ θωρῶ ἐν καζανίοις βράζοντα,
Μὲ φόρους καὶ κατράμιον καὶ γοερῶς κραυγάζοντα.
Καὶ ἄλλοι θὰ γίνωνται ροσμπίφ, γισχνὶ μὲ κρεμμυδόπουλο
Καὶ ἄλλοι παραγεμιστοὶ νὰ τρῶν τὰ διαβολόπουλα
Καὶ ἐγὼ θ' ἀνάπτω τὴν φωτιὰ νὰ βράζουνε τὰ τέρατα
Ἐκεῖ θὰ γίνω διάβολος, ἀλλ' ὄχι καὶ μέ... κέρατα!

ΚΑΙΡΟ ΛΟΓΙΑ

Η ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ

Ἀπὸ τὸν ὀνομαστὸ αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, καὶ βασιλέα τῆς Ἱσπανίας συγχρόνως, Κάρολο τὸν Ε', ἔλεγαν οἱ αὐλικοί του, σχετικὰ μὲ τὴν εὐρεῖα γλωσσομάθειά του :

Ὅτι μιλοῦσε τὰ Ἰταλικά, γιὰ νὰ μιλῆ μὲ τὸν Πάπα, τὰ Ἱσπανικὰ γιὰ τὸ Θεό του, τὰ Ἀγγλικὰ γιὰ τὴ γυναῖκα του, τὰ Γερμανικὰ γιὰ τοὺς ὑπηκόους του, καὶ τὰ Γαλλικὰ γιὰ... νὰ βλασφημῇ τὸν ἑαυτό του!

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ

Μιὰ βάρκα ἦταν ἀραγμένη στὴν ἀκρογιαλιά. Ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα, ποὺ ἔκαναν ἐκεῖ περίπατο, σκέφτηκαν νὰ κάνουν ἕνα γύρο στὴ θάλασσα καὶ μπῆκαν μέσα στὴ βάρκα.

—Ὡραία βαρκοῦλα ! εἶπε ἐκεῖνος. Τί ἐλαφριὰ ποὺ εἶνε !... Μά, θὰ ἦταν ἀδύνατο ἕνα ζευγαράκι νὰ φιληθῆ ἐδωπάνω. Θὰ ἀναποδογύριζε καὶ θὰ πνιγόντουσαν κι' οἱ δυό τους !...

—Ναί, ἔκανε ἐκείνη, καὶ σώπασε.

Σιωπηλοί, ἔπιασαν τὰ κουπιὰ κι' ἀνοίχτηκαν στὴ θάλασσα. Εἶχαν προχωρήσει ἀρκετά, ὅταν ἐκείνη ἔλυσε ξάφνα τὴ σιωπὴ κι' εἶπε, κοκκινίζοντας ἐλαφρά :

—Σωστό, μὰ ἐπιτέλους, ἐγὼ ξέρω νὰ κολυμπῶ...

* * *

— Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑ

Θὰ ἔχετε βέβαια διαβάσει ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ Μουσολίνι, τοῦ Ἰταλοῦ δικτάτορος, εἶνε μιὰ λαμπρὴ οἰκοδέσποινα καὶ πολὺ στοργικὴ μητέρα. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν θὰ ξέρετε, εἶνε ὅτι ἡ κυρία Μουσολίνι ἀγαπᾶ ἐπίσης μὲ λατρεία τὸν ἄνδρα της. Αὐτὸ τοὐλάχιστον φανερώνει τὸ παρακάτω νόστιμο ἀνέκδοτο :

Ὅταν ὁ Μουσολίνι ἐξετέλεσε τὴν περίφημη «Πορεία του πρὸς τὴ Ρώμη», μὲ τὰ τάγματα τῶν μελανοχιτώνων του, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἔστειλε τὸν αὐλάρχη του μαζὶ μὲ τὸν ὑπασπιστή του νὰ τὸν καλέσουν στὰ ἀνάκτορα.

—Ἔρχομαι, ἀπάντησε ὁ Μουσολίνι, μὰ μονάχα ἂν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μοῦ παραδώσει τὴν κυβέρνηση !

Τοῦ εἶπαν τότε ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς ἐσκόπευε νὰ κάνη καὶ ὁ βασιλεύς. Καὶ ὁ Μουσολίνι ξεκίνησε μὲ τοὺς ἐπιτελεῖς του γιὰ τὰ ἀνάκτορα. Μὰ δὲν πῆγε ἐκεῖ κατ' εὐθεῖαν. Σταμάτησε προτήτερα στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ φιλήση τὴ γυναικούλα του, τὴν ὁποία εἶχε τρεῖς μέρες νὰ δῆ, μέσα στὰ συνταρακτικὰ ἐκεῖνα πολιτικὰ γεγονότα.

Ἡ γυναῖκα του ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ὁ Μουσολίνι τῆς εἶπε τότε πὼς πήγαινε στὰ ἀνάκτορα καὶ πὼς σὲ δυὸ ὧρες θὰ ἦταν ὁ κυβερνήτης ὁλόκληρης τῆς Ἰταλίας. Μὰ ὁ πολιτικὸς ψυχαιβὸς τοῦ συζύγου της δὲν θάμπωσε διόλου τὴν ὑπέροχη ἐκείνη γυναῖκα. Τὸν ἄκουσε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια, κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε ἁπλά :

—Πήγαινε, χρυσέ μου, μὰ μὴν ἀργήσῃς, σὲ παρακαλῶ. Γύρισε σύντομα. Σὲ ἐπεθύμησα τόσο, τρεῖς μέρες ποὺ ἔχω τώρα νὰ σὲ ἰδῶ !...

* * *

— Ο ΦΟΒΟΣ

Ἕνα χωριατόπουλο μὲ μιὰ χωριατοπούλα γύριζαν κάποτε στὸ χωριὸ ἀπὸ τὴ βρύση, φορτωμένοι μὲ τὶς στάμνες τους. Ἦταν ἀργὰ πειὰ κι' εἶχε νυχτώσει.

—Ἄχ, πῶς φοβᾶμαι !... εἶπε ξάφνα, ἐνῶ βάδιζαν, ἡ χωριατοπούλα.

—Φοβᾶσαι ; ἔκανε τὸ χωριατόπουλο. Καὶ γιατί ;

—Νά, ἀπάντησε ἐκείνη, φοβᾶμαι μὴ μὲ φιλήσῃς, τώρα ποὺ σκοτείνιασε !...

—Μὰ εἴμαστε κι' οἱ δυὸ φορτωμένοι μὲ τὶς στάμνες, εἶπε ἐκεῖνος. Καὶ νάβελα, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω !...

—Ἔχεις δίκηο, ψιθύρισε ἡ πονηρὴ χωριατοπούλα. Μά, θὰ μποροῦσαμε νὰ κατεβάσουμε ἀπ' τὸν ὦμο τὶς στάμνες, καὶ τότε...

* * *

— Η ΔΑΘΑΜΑ ΚΙ' Ο ΑΛΓΟΥΝΑΡ

Στὰ τείχη ἐπάνω μανιασμένη γιὰ σφαγὴ ξεπάστε... Τὰ παλληκάρια τῆς Πεντζάβ ἀποκοιμοῦνται μὲ λύσσα τὸν ἐχθρό, ἀνεβασμένα στὶς ἐπάλξεις... Καὶ μέσα στὰ σπίτια τους ἀφρόπλαστες παρθένες, περιμένουν μὲ λαχτάρα τὴ νίκη, μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα καλὲς εἰδήσεις γιὰ τοὺς χαλοὺς των... Ὅλες περιμένουν, κλαῖνε καὶ παρακαλοῦν τοὺς Θεούς. Μὰ ἡ Δαθάμα δὲν περιμένει... Λαχταρᾷ γιὰ τὸν καλό της Ἀλγουνάρ, φαίνεται παλάτι, ὁπλίζεται βαρειὰ καὶ τρέχει στὰ τείχη.

Αἰματόβρεχτος φθερὸς γιὰ τὸν ἐχθρό, μὰ τρυφερὸς γιὰ τὸν ἀγαπημένη του, δοῦλόνεται ξάφνα ἀντίχειρ τῆς ὁ Ἀλγουνάρ...

—Ποιὰ εὐτυχία γιὰ μένα, ποὺ σὲ θωρῶ, περιστερούλα μου ! τῆς λέει μὲ λατρεία στὰ μάτια του. Μὰ καὶ ποιὰ δυστυχία γιὰ τὴν καρδιά μου, νὰ σὲ νοιώθω ἐδῶ, ἀνάμεσα στὴ φρίκη τοῦ πολέμου !...

Μιὰ ἐχθρικὴ σαΐτα, μαύρη καὶ καταραμένη, κάνεται στὸ λαιμάρι του ἐκείνη τὴ στιγμή, κι' ὁ νέος κυλιέται ἄψυχος στὰ πόδια τῆς ἀγαπημένης του.

—Ποιὰ δυστυχία γιὰ τὴν καρδιά μου, ποὺ σὲ χάνω τόσο ἀπροσδόκητα, ἀπτὲ μου ! ψιθυρίζει μὲ ἀπόγνωσι ἡ κεραυνωμένη Δαθάμα. Μὰ καὶ ποιὰ εὐτυχία γιὰ τὴν ψυχή μου, ποὺ θ' ἀνταμώσῃ τώρα τὴ δική σου, ψηλὰ στὸν οὐρανό !...

Καὶ χώνει τὸ μαχαῖρι της στὴν καρδιά της καὶ πέφτει πλάϊ στὸν ἀγαπημένο της...

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ ἀθαίρετος ὑπερτίμησις τῶν παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτόν τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Διὰ νὰ τοὺς διευκολύνωμεν σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἱασδήποτε τιμῆς.

Φίλιππον—Ναθαναήλ (κοινῶς Τέντζερη καὶ Κατάκιον), Θεσσαλονίκην. Μᾶς γράφετε στὴν τόσο ὀργίλην, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ γλαφυρὰν σφόδρα ἐπιστολήν σας :

«Κύριε Διευθυντά ! Ὑγείαν ἔχω καὶ ὑγείαν διὰ Ἡμᾶς ποθῶ. Δυνάμη τοῦ περὶ τὸν τύπον νόμου ἀπαιτοῦμεν ὅπως καταχωρίσετε τὴν ὑποφαινομένην εἰς τὴν ἰδίαν στήλην καὶ μὲ τὰ αὐτὰ στοιχεῖα χάριν τῆς ἀληθείας ! Πόθεν ἐκπηγάζεται ὅτι εἰμεθα χαρτοπαίχτες καὶ μᾶς γράφεται «ἀσφαλῶς παίζετε» ; Ὀδυνηρὰ συκοφαντεία ! Δὲν ἐσκοπεύσαμεν νὰ ἀπατίσωμεν τὸ ἀγαπητό μου Bouquet, διότι ὡς γνωστὸν δὲν τυγχάνομεν ἀπατεόνες. Δὲν σᾶς ρώτησε κανένας ἂν ἡ ἱστορία μας εἶνε «σοκοπίμως γραμμένη ἀνοήτως». 4ον. Ὡς ἀναφορᾶ δὲ δι' ἐκεῖνον τὸν κύριον Σιέγκεβιτς ἂν καὶ δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίζωμε χεράτα τὸν ἐκ μέρους μας καὶ πέστον ἑλόγου του νὰ μὴν ἀνακατόνετε στὶς ξένες δουλειές, γιατί «ὅπιος ἀνακατόνετε μὲ τὰ πίτουρα τὸν τρὸν οἱ κότες». Καὶ ἐρωτῶμεν. Πῶς δυνάμεθα νὰ γράφωμεν ἐπειδὴ...δρθόδοξα πράγματα», ἀφοῦ ὡς γνωστὸν καὶ καθὼς βλέπετε εἰμεθα....διαμαρτυρόμενοι ; Καὶ τέλος καὶ βέβεα εἶνε γνήσιον δημιούργημα τῆς φαντασίας μας. Τί νομίζετε δηλαδὴ ; Τελειόνοντες ἀγαπητὴ 'Ανθοδέσμη», γιὰ νὰ τύχωμε καλὰ—ἂν θὲς δηλαδὴ—νὰ ἐμπυσιέφσεις τὴν παροῦσαν ἔνεκα τὴν ἀλήθειαν»....

Σᾶς ἔγιινε, δηλαδή, ἡ χάρις καὶ ἐδημοσιεύθη τὸ ἀνωτέρω...τσιρῶτο σας. Ἐλπίζουμε νὰ εἶνε τὸ τελευταῖο. Γιατί, δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου νόμου, δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιεύη κανεὶς καταπλάσματα ἐκ λιναροσπόρου. Τί λέτε ;—Ἐλ Μαν... Ἐνταῦθα. Τὸ πεζογράφημά σας «Πῶς ἔγινα Βασίλισσα» καὶ καλὸ καὶ κακό. Δηλαδή : Ἔχει μέρη στρωτὰ καὶ καλοὐτσικα γραμμένα καὶ μέρη γραμμένα κατά τρόπο κάπως ἐξωφρενικό. Κι' αὐτὸ τὸ κακὸ προέρχεται ἀσφαλῶς γιατὶ στὰ μέρη αὐτὰ ἐπιμείνατε πολύ, δὲν τὰ γράψατε ἀθίαστα, ποσταθήσατε νὰ κάνετε τέχνη κι' ἡ τέχνη δὲν δέχεται «μαστορέμματα». Παράδειγμα ἡ ἀρχὴ τοῦ διηγήματός σας :

«Ἤτανε θυμᾶμαι ἐννέα ἡ ὥρα, ποὺ κρατοῦσα ἀκόμα τὸ σῶμα μου ἀπάνω στὸ κρεββάτι μου μὲ μεσοκλεισμένα μάτια, γυρεύοντα τὸ ἄπειρο, γυρεύοντα λίγες στιγμὲς λησμονιᾶς ἀπὸ τὸν γύρω κόσμο, γυρεύοντα λίγο ξεκούρασμα τῆς σκέψεως. Μέσα στὸν βαθὺ μου αὐτὸν ρεμβασμό, κάποια σκέψη πέρασε, σὰν μιὰ ἀξέχαστη κινηματογραφικὴ ταινία ἀπ' τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας μου καὶ μὲ ἔφερε σὲ μιὰ ἀφάνταστη μελαγχολία. Τὰ μάτια μου ἄνοιξαν ἀπότομα καὶ σὰν νὰ μὴν τὸ ἤθελα, βρέθηκα ὄρθια χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Κουράζω τὴ σκέψη μου, ποιὸς ἄραγε ἐκμηχανῆς Θεός, διέταξε τὸ σῶμα μου καὶ τὰ μεσοκλεισμένα μάτια μου νὰ κινηθοῦν, ἐνῶ ὁ ἐγκέφαλος, ὁ κοιτὴρ αὐτῶν, εὑρίσκετο μακρυά ; Πολλὲς βέβαια φορὲς ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις ποὺ στ' ἀντίκρυσμα μιᾶς σκέψεως σκιρτάει καὶ δὲν ὑπακούει εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐνόωσα πὼς ἡ μελαγχολία μου σιγὰ - σιγὰ μὲ ἐγκατέλειπε καὶ ἄρχιζε ἁπλὰ - ἁπαλὰ νὰ μὲ κυριεύη μιὰ θελκτικὴ σκέψη πῶς ἔπρεπε κάτι αὐτὴ τὴ μερα νὰ μὲ ἀπασχολήση, κάτι ἔπρεπε νὰ ξεχύση στὴ καρδιά μου λίγες ὧρες γαληνειμένες καὶ νὰ μὲ φέρη μακρυὰ ἀπ' τὴ σκέψη μου τὴν ἀδιάκοπη στενοχώρια. Ἀ : λίω στὴ σκέψη μου, ἡδρα τὸ ἀντίδοτο φάρμακο τῆς θελήσεώς μου», κλπ. κλπ.

"Ολη αὐτὴ ἡ δήθεν φιλοσοφία, ἡ κακῶς ἐννοουμένη τέχνη, τὸ κατ' εὐφημισμὸν λογοτεχνικὸ πρελούντιο τῆς ἱστορίας σας, μποροῦσαν νὰ λείψουν. Ἡ αὐτεπισκόπησις καὶ ἡ ψυχολογικὴς βυθομετρήσεις τοῦ ἑαυτοῦ μας θέλουν γερὴ πέννα γιὰ νὰ διατυπωθοῦν λογοτεχνικά. Ἀποφεύγετε, λοιπόν, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ σημεῖα, ὅταν γράφετε μιὰ ἱστορία, καὶ τέλος, μὴ γράφετε κι' ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ. — Ε. Στρατάγη Νίας γράφετε στὸ φιλικό σας γράμμα :

«Κύριε Διευθυντά. Ὁ ὑποφαινόμενος λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς παρακαλέσω θερμῶς ὅπως δημοσιεύσητε εἰς τὸ ἀγαπητὸ «Μπουκέτο» τὸ συνοδεύοντας τὴν παροῦσαν στίχους μου (;). Τοὺς ἀφιερώνω εἰς τὴν ἀγαπητὴν Βικτορίαν. Ἐλπίζω ὅπως ἐκτελέσητε εὐχαρίστως τὴν ἐπιθυμίαν μου», κλπ. κλπ.

Δυστυχῶς, ἀγαπητὲ κύριε, τὰ ποιήματά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχῆ. Πρωτίστως μόνον. Ἴδού, παραδείγματος χάριν, ἕνα ἐξ αὐτῶν :

Η ΑΞΕΧΑΣΤΗ

		1
Συλλαβαὶ	7	Ἀφότου σὲ ἐγνώρισα
		Τὸ διελινὸ ἐκεῖνο,
»	»	δὲν ἠμποροῦσα ἥσυχος
»	»	λεπτὸ ποτὲ νὰ μείνω !
		2
		Ὅλο ἐσὲ σκεπτόμουνα
»	»	σὲ παρακολουθοῦσα,
»	»	ὡς καὶ εἰς τὸν ὕπνο μου
»	»	γιὰ σὲ παραμιλοῦσα !
		3
		Θυμήσου τὸν ὅρκο ποὖκανες
»	»	καὶ μοῦπες πῶς κανένα
»	»	στὴν ἀγκαλιά σου δὲν θὰ δέχεσαι
»	»	ἐκτὸς ἀπὸ ἐμένα ;
		4
		Γιατί σὲ ἄλλον τώρα ἐσὺ
»	»	γλυκὰ φιλιὰ νὰ δίνῃς ;
»	»	γιατί πιστὴ δὲν θέλησες
»	»	στὸν ὅρκο σου νὰ μείνῃς ;
		5
		Τὴν τόση ἀγάπη μου γιὰ σέ,
»	»	γιατί νὰ προσπαθήσῃς,
»	»	τώρα νὰ τὴν ἀποστραφῇς
»	»	κι' ἀλλοῦ νὰ τὴν ζητήσῃς ;
		6
		Ὦ, κόρη λατρευτή !
»	»	ἐὰν ποτὲ σὲ χάσω,
»	»	εἶσαι ἡ πρώτη ἀγάπη μου,
»	»	καὶ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω.

Δὲν ἀρκεῖ, δηλαδή, γιὰ νἀναι καλὸ ἕνα ποίημα νἀχη σωστὴς τὶς σιλλαβὲς Ἀπαιτοῦνται κι' ἄλλα πολλά. Καὶ πρὸ πάντων ἐμπνευσις.—Λ.Β. Παπαδ... (φοιτητὴν Φυσικῶν). Ἐνταῦθα. Τὸ πεζογράφημά σας δὲν εἶνε καλό. Ἀρχὴ ξεκρέμαστα, καταντᾶ σὲ πολλὰ μέρη ἀκατανόητο. Καὶ νά, προς ἀπόδειξιν ἡ ἀρχὴ του :

«Στὴ σοβαρώτερα μας ἐξομολόγηση θὰ χαρίσουμε ἕνα ἀξιοπερίεργο φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ὅσο κι ἂν δὲν προσέχεται, ἀλλὰ πάντως ἀξίζει νὰ πειισθῇ κανεὶς πρέτει νὰ γνωρίζῃ ὅπως λέγεται εἰδικὸς θαυμαστής. Ὁ 'Ιδὼν λοιπὸν καὶ πιστεύσας...

Τυγχάνοιμε ὅθεν πτὴν κατηγορία αὐτὴ καὶ μέρος μιᾶς ἐπιστολῆς συγγράφαρου ποὺ σᾶς λέγω θὰ δημοσιεύσωμεν λάβετε τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν. Σφοιγιλή, ζωτική, ἀπὸ πραγματικὰ ἔρωτα πλημμυρισμένη, προφέρεται ἀπὸ ἕνα ὑπερηφδομηκοντατρίς ροντοπαλλήκαρο, πρὸς μίαν ἀπροσαέτιδα κοραδοῦ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων λοιπόν, ἔγραφεν τὰ ἑξῆς : «Ἀγαπημένη μου Κατοσίλα... χρόνια μου ὅμως μὴ σὲ παρεξηγήσῃς γνώρισε καλῶς καὶ σὲ διαβεβαιώνω ἀπολύτως ὅτι θὰ μ' εἶρης πολὺ κοντὰ ρον ἀπὸ ἕνα συνομίληκόν σου, ἀλλὰ καὶ τίποτε ἄλλο. Διαβάζετε μόνος σας βάζετε πολύ. Εἶνε ἡ μόνη συμβουλὴ ποὺ μποροῦμε νὰ σᾶς δώσουμε.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Ὅλαι αἱ κομψαὶ Κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν ἀγοράζουν μόνον τὰ καλλυντικὰ

"Ράδιουμ,,

τῶν ἰατρικῶν ἐργαστηρίων τῆς ἰατροῦ

ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ

Πώλησις καὶ ὁδηγίαι—ὁδὸς Καραγεώργη Σερβίας 8. Τηλέφ. 21566.

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΑ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΚΑΙ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΡΦΩΣΙ ΤΟΥΣ

ΔΕΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΔΩΡΕΑΝ !...

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» δὲν ἐφείσθησαν ποτὲ ἐξόδων, προκειμένου νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας των, προκειμένου νὰ τοὺς δώσουν κάτι τὸ ἐξαιρετικόν, προκειμένου νὰ πρωτοτυπήσουν.

Σήμερον πάλιν εὑρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ πληροφορήσωμεν τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῶν περιοδικῶν μας, ὅτι τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» πρόκειται νὰ χαρίσουν σειρὰν ἐκ δέκα ἀριστουργημάτων τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Τὰ ἔργα αὐτὰ θὰ τ'ἀποκτήσουν ὅλοι ὅσοι ἀγοράζουν τὰ περιοδικά μας, χωρὶς νὰ ὑποβληθοῦν εἰς οὐδεμίαν πολίτως ἰδιαιτέραν δαπάνην..

Χωρὶς νὰ κρατοῦν δελτία... Χωρὶς νὰ κάνουν τὸν παραμικρὸν κόπον.

Ἀπὸ ἀρχίσουν δηλαδὴ δημοσιευόμενα ἐντὸς τῶν περιοδικῶν, εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς ἑκάστου τεύχους, εἰς ξεχωριστὸ τυπογραφικὸ φύλλο ἐξ ὀκτὼ σελίδων, ἰδιαιτέρως ἀριθμημένων, εἰς σχῆμα ἀον μέγα.

Ὁ ἀναγνώστης θὰ δύναται ν' ἀφαιρῇ τὸ ἀνεξάρτητον αὐτὸ φύλλον, χωρὶς νὰ καταστρέφεται καθόλου τὸ περιοδικόν, θὰ τὸ διπλώνῃ καὶ θὰ καταρτίζῃ τὴν σειρὰν τῶν φυλλαδίων ἑκάστου ἔργου, μέχρι συμπληρώσεώς του.

Ἔτσι, ὅταν τὸ ἔργον συμπληρωθῇ, θὰ ἔχῃ ὁ ἀναγνώστης ἕναν ὄρτιον καὶ ὀγκώδη τόμον, τὸν ὁποῖον θὰ καλύπτῃ δι' ἑκατέρου δι' ἕκαστον ἔργον ἐξωφύλλου.

Τὰ ἐξώφυλλα τῶν δέκα ἔργων θὰ τὰ παρέχουν δωρεὰν ἐπίσης στοὺς ἀναγνώστας των τὰ περιοδικά μας.

Θὰ γίνεται δηλαδὴ τὸ ἑξῆς : "Αμα τῇ ἐνάρξει τῆς δημοσιεύσεως ἑκάστου ἔργου, τὸ δεύτερον φύλλον τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ περιοδικοῦ θ' ἀποτελῇ τὸ ἀνεξάρτητον κάλυμμα τοῦ βιβλίου.

Τὰ καλύμματα αὐτὰ θὰ εἶνε ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, μὲ ὡραίας τριχρώμους εἰκόνας, τὰς ὁποίας θὰ φιλοτεχνήσῃ ὁ ζωγράφος τῶν περιοδικῶν μας κ. Γερ. Γρηγόρης.

Τὰ δέκα φιλολογικὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς χαρίσουν τὰ περιοδικά μας, μετεφράσθησαν ἀριστοτεχνικῶτατα ἀπὸ γνωστοὺς λογίους μας. Ἰδοὺ τώρα πίναξ τῶν δέκα αὐτῶν ἐκλεκτῶν ἔργων :

ΤΟ ΜΕΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΗ ΤΑ ΕΞΗΣ ΠΕΝΤΕ :

Α'). Τοῦ διασήμου Γερμανοῦ συγγραφέως τοῦ πολυκρότου μυθιστορήματος «Εἰκοσιτέσσαρες ὧρες ἀπ' τὴ ζωὴ μιᾶς Γυναίκας» ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΒΑΪΓΚ :

"ΑΜΟΚ

Η ΤΡΕΛΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΛΑΙΣΙΑΣ,,

Β'). Τοῦ γνωστοτάτου Γάλλου συγγραφέως ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ :

"Η ΜΑΧΗ,,

ἀριστούργημα, τὸ ὁποῖον ἐθαύμασαν οἱ Ἀθηναῖοι τελευταίως στὰς κινηματογραφικὰς αἰθούσας τῆς πρωτευούσης.

Γ'). Τοῦ διαπρεποῦς Γάλλου κριτικοῦ καὶ λογογράφου ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΠΟΡΣΕ :

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Ο ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ,,

ξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα καὶ ἄκρως ρεαλιστικὴ βιογραφία τοῦ μεγάλου καὶ πολυπαθοῦς Γάλλου ποιητοῦ τῆς «Σοφίας».

Δ'). Τοῦ μεγάλου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΜΑΡΜΙΤΩ :

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑΣ,,

Ε'). Τοῦ διασήμου Ἄγγλου συγγραφέως Ε. Ζ. ΟΥΕΛΛΣ :

"Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ,,

ξαιρετικὸ ἀνάγνωσμα, στὸ ὁποῖο περιγράφεται μία ἐπιδρομὴ τῶν τερατωδῶν κατοίκων τοῦ "Αρεως ἐναντίον τῆς Γῆς!

ΔΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,, ΘΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΗ :

Α'). Τοῦ γνωστοτάτου συγχρόνου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΜΑΞΙΜΗ ΚΕΣΣΕΛ :

"ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ,,

ξαιρετικὸ ἐνδιαφέροντος πολεμικὸ—ἀεροπορικὸ καὶ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα.

Β'). Τοῦ ἀθανάτου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

"ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ,,

Περιπετειωδέστατο ἀστυνομικὸ—χιουμοριστικὸ μυθιστόρημα

Γ'). Τοῦ διασήμου συγγραφέως καὶ ἐθνικοῦ ποιητοῦ τῶν Ρώσσων ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ :

"ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ"

Δ'). Τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ, συγγραφέως τοῦ «Ψαρᾶ τῆς Ἰσλανδίας» καὶ ἄλλων ἀριστουργημάτων :

"ΑΖΙΓΙΑΝΤΕ"

Μιὰ παθητικὴ ἱστορία ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ ἰδίου τοῦ συγγραφέως, ἐξελισσομένη στὸ παραμυθένιο περιβάλλον τῆς προπολεμικῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ε'). Τοῦ μεγάλου Γάλλου συγγραφέως ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΖΟΛΑ :

"Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ"

Ρεαλιστικώτατο πολεμικὸ μυθιστόρημα.

Τὸ πρῶτον ἔργον τῆς σειρᾶς τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»,

"ΑΜΟΚ,,

θ' ἀρχίσῃ δημοσιευόμενον ἀπὸ τοῦ φύλλου ἀριθ. 540 τῆς 5ης Ἰουλίου ἐ. ἔ.

Ὡς καὶ παραπάνω γράφομεν, εἰς τὸ ἴδιο αὐτὸ τεῦχος θὰ ὑπάρχῃ καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον τοῦ ἔργου.

Ὁ «ΑΜΟΚ» τοῦ ΤΣΒΑΪΓΚ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεταπολεμικὰ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ. Ἔχει μεταφρασθῆ δὲ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἀριθμεῖ ἀπειρίαν ἐκδόσεων.

Πρόκειται περὶ τῆς ἱστορίας ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς ἐνδημικῆς ἐν Μαλαισίᾳ νόσου «Ἀμόκ» (εἶδος λύσσης καὶ παραφροσύνης), καὶ διαπράττει διάφορα ἀγατριχιαστικὰ ἐγκλήματα, δι' ἐρωτικοὺς λόγους.

Τὸ πρῶτον ἔργον τῆς πενταδος τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

"ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ,,

τοῦ ΙΩΣΗΦ ΚΕΣΣΕΛ θ' ἀρχίσῃ δημοσιευόμενον ἀπὸ τοῦ φύλλου ἀριθ. 411 τῆς 5ης Ἰουλίου ἐ. ἔ.

Πρόκειται περὶ ἑνὸς συνταρακτικοῦ αἰσθηματικοῦ δράματος, μεταξὺ δύο Γάλλων ἀεροπόρων, κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, γεμάτου συγκλονιστικὰς περιπετείας, στὸ ὁποῖον πρωταγωνιστοῦν τὰ ΝΕΙΑΤΑ, ὁ ΕΡΩΣ καὶ ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ !...

RAHAT ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Ζαχαροπλαστεῖον **"Παλλὰς**

Νο 1ον) Σὰν Φυστίκι.
» 2ον) Ἰκι-Μπὶς-μίς.
» 3ον) Κουκουνάρι.
» 4ον) Οὐφάκ.
» 5ον) Καϊμάκι.
» 6ον) Μπραλινέ.
» 7ον) Καρύδας-Φουντοῦκι.
» 8ον) Ἀμυγδάλου.
» 9ον) Φουντοῦκι.

ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

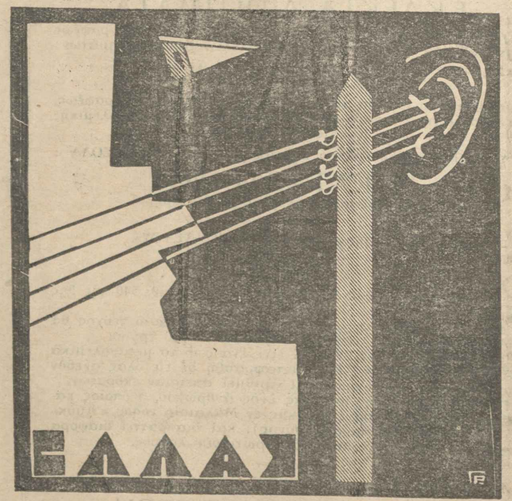
Ἠγνυημένης ποιότητος
Πωλησις χονδρικὴ καὶ λιανικὴ
Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῆτε

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο „ΦΟΙΝΙΞ"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγάς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρὰ τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ — ΜΕΘΑΝΩΝ — ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν.
Ἰατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις.
Ὧραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 8 μ. μ.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟ
ΟΜΒΡΕΛΛ
ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΟΥ
Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ
77 ΑΙΟΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙ

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΡ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝ
ὡς καὶ δακτυλ
ΑΝΤΙΚΙΤΕ
Ἐπισκευὴ ὡρολογ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ
Καραγιώργη τῆς Σ
-βίας ἀριθ. 12

ΤΑ ΣΠΥΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
ΕΚΖΕΜΑΤΑ, ΔΟΘΙΗΝΕΣ (Καλόγερ
ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ ΕΞΑΝΘΗΜΑΤ
θεραπεύονται ΡΙΖΙΚΩΣ διὰ τῆς ἐσωτερικῆς χρήσεως τ
ΦΟΥΡΟΝΚΟΥΛΟΖΙΝΗΣ
Νέας Γερμανικῆς σκευασίας
Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεῖα
Γεν. Ἀντ. Π. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
Βερανζέρου 24 — Ἀθῆναι.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΧΗΜΙΚΟΥΣ
ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ ΧΗΜΕΙΟΥ

Προμηθευθῆτε τὸν Γαλλικὸν διηθητικὸν χάρτην τοῦ Οἴκου
PRAT DUMAS
χημικῶς ἀγνόν, στεγνωθέντα διὰ τοῦ ἀέρος. Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεῖα, φαρμακεμπορεῖα καὶ καταστήματα ἐπιστημονικῶν εἰδῶν, εἰς πακέττα, φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ ἐργοστασίου
PRAT DUMAS & Cie
Γεν. ἀντιπρόσ. Α. ΠΑΥΛΑΚΑΚΗΣ
Πλατ. Ἁγίου Γεωργίου (Καρύτση) 10α

Γ. Ν. Μουμουρ
Ἰατρὸς Δερματολόγ
Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἔφορ
ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Δ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ Δ
Ὁδὸς Κεφαλληνίας αρ
Ὧραι 8-11 π. μ. καὶ 5

"ΜΥΡΑΝΤ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠ
ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ Α
ΧΗΜΙΚΟΣ
Γ. ΤΟΤΟΜ

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„ - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ„

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΛΑΧΕΙΟ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Τὸ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
— ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Τὰ συμπεριγραφόμενα εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»— «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ἐπὶ ὃν τρόπον ὑπεδείξαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα, θὰ ἀνέβουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ὁ Α'	ἀριθμὸς θὰ κερδίση 1 αὐτοκίνητο 8 θέσεων, κλειστό, ἀξίας	Δρχ. 150.000.—
Ὁ Β	1 οἰκοπεδο στη θέσι «Κουπένια» ὀπισθεν των «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπεύλου ἐπιφανείας 464, ἀξίας	» 50.000.—
Ὁ Γ'	1 ραδιοφωνο, με πληρη ἐγκατασταση, ἀξίας	» 15.000.—
Ὁ Δ'	1 ταπητα πολυτελείας, ἀξίας	» 8.400.—
Ὁ Ε'	1 γραμμόφωνο, ἀξίας	» 4.000.—
Ὁ Ϛ'	1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Ζ'	1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Η'	1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Θ'	1 ἀδιάβροχο ἀνδρικο, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ Ι'	1 ἀδιάβροχο γυναικεῖο, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΑ	ὑφασμα ἀνδρικο, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΒ	ὑφασμα γυναικεῖο ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΓ	ὑφασμα μεταξωτο, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΔ	ὑφασμα μεταξωτε, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΕ	1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙϚ	1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	» 1.000.—
Ὁ ΙΖ	1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας	» 1.000.—
Ὁ ΙΗ	1 γυναικεῖο κορσε, ἀξίας	» 500.—
Ὁ ΙΘ	3 ζεύγη καλτσες, ἀξίας	» 500.—
Ὁ Κ	3 (εὐγη καλτσες, ἀξίας	» 500.—
Ὁ ΚΑ'	3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας	» 500.—
Ὁ ΚΒ	1 ομπρελλα ἀνδρικη, ἀξίας	» 500.—
Ὁ ΚΓ'	1 ἐμπρέλλα γυναικεία, ἀξίας	» 500.—
	600 ἀριθμοι ἀνά μίαν σειραν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ δρχ. 225, ἀξίας	» 135.000.—
	500 ἀριθμοι ἀνά μίαν σειράν Ἡμερολογίων, δρχ. 200 ἀξίας	» 100.000.—
	200 ἀριθμοι ἀνά ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἀξίας	» 12.000.—
	100 ἀριθμοι ἀνά ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακας», ἀξίας	» 3.000.—
		500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„ — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ„
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, 14 Ἰουνίου 1934.
This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A

Τὸ Ἑβδομαδιαῖον Λαχειο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγνῶσται μας ἀπολύτως εὐχαριστημένοι καὶ ἀρκετὰ δῶρα κερδίζουν ἑβδομαδιαίως.

ΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» εἶνε τὰ μόνα περιοδικὰ ποὺ προσφέρουν τόσα δῶρα στοὺς ἀναγνώστας των.

ΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ
ΛΑΧΕΙΟΥ Του "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 30ΗΣ

909677

ΑΘΗΝΑΙ, 14 Ἰουνίου 1934.
Ἡ κλήρωσις τοῦ παρόντος Ἑβδομαδιαίου Λαχείου θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ φύλλον τῆς 28ης Ἰουνίου ἐ. ἔ.
This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5 ΤΗΛ. 23.038 ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ · ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ · ΛΑΜΠΑΙ

ΚΥΡΙΑ

Τὸ ἑσπέρας ἀπαλλάξατε τὸ πρόσωπόν σας ἀπὸ τὰ ψιμύθια τῆς ἡμέρας (Πούδρας, Κρέμας Ρουζ) καὶ τὴν σκόνιν ἅτινα ἀποφράττουν τοὺς πόρους καὶ ἐμποδίζουν τὴν ἀναπνοήν.

Το LAIT INNOXA

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΨΙΜΥΘΙΟΝ

Καθαρίζει καὶ τρέφει κατὰ τὴν νύκτα τὴν ἐπιδερμίδα, ἀποτρέπει τὴν ἐμφάνισιν τῶν ρυτίδων καὶ λειχήνων καὶ ἀποδίδει εἰς τὸ πρόσωπον νεανικὴν δροσερότητα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἀντιπροσωπεία Γεωργιάδης, Πλατ. Καπνικαρέας 3

Laboratoires Dermatologiques
INNOXA
PARIS